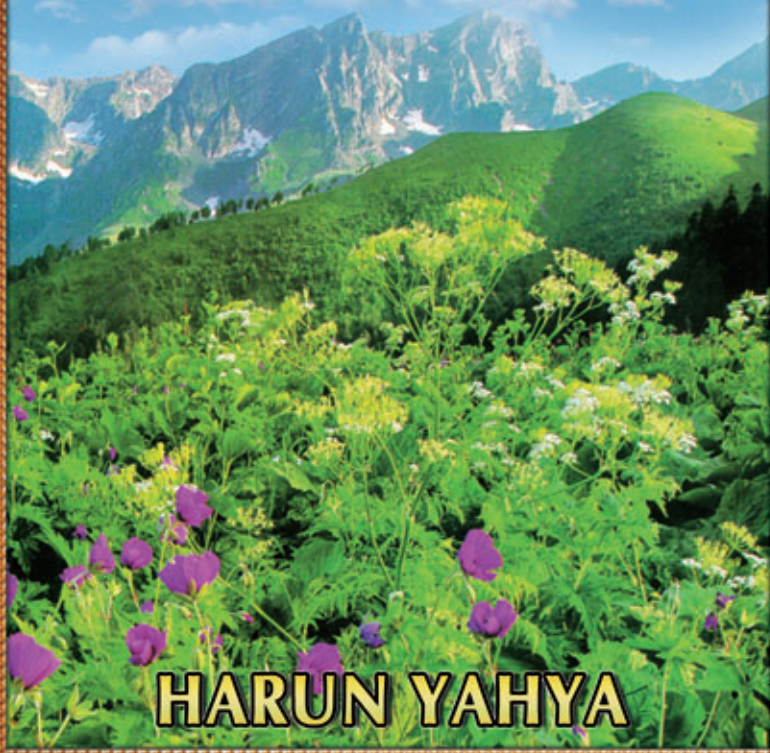

**AZ ISZLÁM:
A KÖNNYEBBSÉGET
HOZÓ VALLÁS**

HARUN YAHYA

Az a vallás, amelyet Isten az emberek számára választott, olyan vallás, amely a leginkább illik az emberek természetéhez, nem más, mint az Iszlám. Isten könnyűvé tette az emberek számára azt a vallást, amely szerint élniük kell. A vallás felemeli a határokat, megszüadítja az embereket a nehézségtől, és azoktól a szigorú előítéletektől és babonáktól, amelyek csak nehézségeket okoztak az emberek számára. Ez a vallás arról tájékoztatja az embereket, hogy nem kell semmi mást tenniük, mint mindig Isten felé fordulva Isten megelégedését keresni, és belenyugvással fogadni a sorsukat, melyet Isten elrendelt számukra, mert Isten végtelenül könyörületes, kedves és megbocsátó. Ő teremtett mindent azzal a céllal, hogy a megfelelő emberekhez jusson, Ő minden Erőnek a Birtokosa. Isten a Koránban kijelenti, hogy a vallás könnyű, és könnyűvé fogja tenni azok számára a dolgokat, akik választásukat követik.

„Ő titeket választott ki. És Ő nem szabott ki rátok a vallásban semmi olyat, ami terhes lenne [nektek]: atyátok, Ábrahám vallását [szabta ki].” (Korán, 22:78)

Prófétánk, (béke legyen vele) mindig azt tanácsolta a körülötte lévő muszlimoknak, hogy tegyék könnyűvé a vallást. Ennek eredményeképpen, az igaz muszlimoknak alá kell vetni magukat ennek a parancsnak, nem pedig szenvedni azoktól a következményektől amelyek amiatt következnek be, hogy a könnyű dolgokat egyesek úgy szeretnék elvégezni, hogy azok minél nagyobb nehézséget okozzanak.

Erről Prófétánk (béke legyen vele) a következőket mondta:

„Tedd könnyűvé a dolgokat az emberek számára, ne pedig nehézzé és nyugtasd meg őket jó hírekkel, és ne utasítsd vissza őket.”

Ebben a könyvben Prófétánk (béke legyen vele) tanácsa szerint emlékeztetjük Önöket arra, hogy milyen könnyű Isten vallása szerint élni. Ezen kívül ebben a könyvben el van magyarázva az is, hogy az Iszlám olyan életmódot kínál az emberek számára, amely természetüknek legjobban megfelel, s amely kényelmet biztosít számukra és a boldogság legmagasabb fokára emeli őket: A Korán erkölcsi szerinti élet a legjobb élet, amelyet az egyén valaha is élhet.

ASZERZŐRŐL: A szerző Adnan Oktar, aki Harun Yahya írói álnév alatt publikálja írásait, Ankarában született 1956-ban. Az 1980-as évektől kezdve napjainkig, számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Emellett, rendkívül jelentős erővel leplezte le az evolucionisták csalásait, állításainak hamisságát, és a sötét szöveget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például

Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

A szerző közel 250 könyvét a mai napig 57 nyelvre fordították le, munkásságát külföldön is széles olvasótábor követi.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُ
مُحَمَّدٍ

A SZERZŐRŐL

A szerző Adnan Oktar, aki HARUN YAHYA írói álnév alatt publikálja könyveit, Ankarában született 1956-ban. Általános és középiskolai tanulmányait Ankarában végezte, majd az isztambuli Mimar Sinan Egyetemen szépművészetet, az Isztambul Egyetemen pedig filozófiát tanult. Az 1980-as évek óta számos könyvet adott ki politikai, vallási és tudományos témákban. Harun Yahya neve olyan íróként ismert, aki rendkívül jelentős könyvekben leplezte le az evolucionisták csalásait, állításaik hamisságát, és a sötét szövetséget a darwinizmus és a véres politikai rendszerek között.

Írói álneve a Harun (Áron) és a Yahya (János) nevekből adódott, a két próféta emlékére, akik a hitetlenség ellen küzdöttek. A szerző könyveinek borítóján ott látható Mohamed Próféta (béke legyen vele) pecsétje, ami szimbolikus értelemmel bír a könyvek tartalmát illetően. A pecsét a Koránt jelképezi, Allah utolsó Könyvét, az utolsó Szavát az emberiséghez, és Prófétaikat (béke legyen vele), aki az emberekhez küldött utolsó próféta. A Korán és a Szunna vezetését követve Harun Yahya fő célja, hogy a hitetlen filozófia utolsó érveit is megdöntse, és övé legyen az „utolsó szó”, teljesen elnémitva a vallás ellen felhozott kifogásokat. A Próféta (béke legyen vele) Pecsétje, aki a bölcsesség és erkölcsi tökéletesség legmagasabb fokát érte el, ezt a szándékot szimbolizálja.

A szerző minden munkája egyetlen cél körül összpontosul: átadni a Korán üzenetét az emberiségnek, így bátorítani őket arra, hogy gondolkodjanak el a hittel kapcsolatos alapvető kérdéseken, mint például Isten létezésén és egységén vagy a Túlvilágon, és hogy megmutassa a hitetlen rendszerek hazug alapjait és káros hatását.

Harun Yahya műveit szívesen olvassák a világ számos országában, Indiától Amerikáig, Angliától Indonéziáig, Lengyelországtól Boszniáig, Spanyolországtól Brazíliáig. Könyvei hozzáférhetőek angol, francia, német, olasz, portugál, urdu, arab, albán, orosz, szerbhorvát, ujjur török és indonéziai nyelven is.

A nagy népszerűségnek örvendő könyvek számos embernek alapozták meg az Istenbe vetett hitét, másokét pedig elmélyítették. A gondolataiban rejlő bölcsesség és az egyszerű, könnyen érthető stílus különös hangulatot kölcsönöz ezeknek a könyveknek, ami

azonnal megragadja az olvasót. A könyveket a hatékonyság, a határozott eredmények és a megcáfolhatatlanság jellemzi. Valószínűleg, hogy aki végigolvas egyet, és valóban el is gondolkodik rajta, az továbbra is komolyan lehetne bármilyen materialista, ateista, hitetlen filozófiai rendszerben. Vagy ha mégis, az csak érzelmi alapon képzelhető el, hiszen ezek a könyvek alapjaikban cáfolják meg a materialista elméleteket. Harun Yahya könyveinek köszönhetően minden materialista filozófia vereséget szenved.

Kétségtelen, hogy mindez a Korán bölcsességéből és fényéből származik. Harun Yahyában nincs személyes büszkeség, csak szolgálni szeretne, segíteni abban, hogy az emberek megtalálják az Istenhez vezető utat. A könyvek kiadása nem anyagi haszon érdekében történik.

Mindezeket a tényeket figyelembe véve azok, akik arra biztatják az embereket, hogy olvassák ezeket a könyveket, amelyek felnyitják a szív szezeit, és hozzájárulnak ahhoz, hogy Isten még elkötelezettebb szolgálói legyenek, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tesznek.

Mindamellett, ahogy ez már korábbi tapasztalatokból is bebizonyosodott, csak időpocsékolás lenne olyan könyveket népszerűsíteni, amelyek zűrzavart teremtenek az emberek fejében, ideológiai káoszhoz vezetnek, és nem oszlatják el a szív kétségeit. Ilyen hatásokkal azok a könyvek bírnak, amelyek a hangsúlyt inkább a szerző irodalmi érdemeire helyezik, mint arra a nemes célra, hogy megóvják az embereket hitük elvesztésétől. Akik kételkednek ebben, egyértelműen láthatják, hogy Harun Yahya egyetlen célja az, hogy a hitetlenséget legyőzze, és a Korán erkölcsi elveit terjessze. A sikere, a hatása és a fontossága egyértelműen megmutatkozik az olvasó meggyőződésében.

Egyvalamit mindenképpen szem előtt kell tartani: a folyamatos konfliktusok, kegyetlenség, és minden megpróbáltatás, amiben a muszlimoknak részük van, a hitetlenség ideológiájára vezethető vissza. És csak akkor vethetünk véget nekik, ha a hitetlenség ideológiáját győzzük le, és megbizonyosodunk arról, hogy mindenki tud a Teremtés csodáiról és a Korán erkölcséről, és aszerint tud élni. Ha a világ mai állapotát nézzük, amely az erőszak, korrupció és agresszió lefelé tartó spiráljába kényszeríti az embereket, egyértelművé válik, hogy ezt a szolgálatot minél hamarabb és minél hatékonyabban el kell végezni, különben már késő lehet.

Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy Harun Yahya könyvei vezető szerepet vállaltak fel ebben. Isten engedelmeivel, ezek a könyvek eszközzé válhatnak, amelyek segítségével a huszonegyedik század embere is megtalálhatja a békét és a boldogságot, az igazságot és örömet, amit a Korán ígér.

AZ ISZLÁM: A KÖNNYEBBSÉGET HOZÓ VALLÁS

HARUN YAHYA

AZ OLVASÓHOZ

- Ebben a könyvben és egyéb műveinkben is különös hangsúlyt kap az evolúciós csatlás, ennek oka pedig az, hogy ez az elmélet mindenféle vallásellenes filozófia alapja lett. A darwinizmus, amely tagadja a Teremtést s ezáltal Isten létezését, 140 éven keresztül rengeteg embert fordított el a hittől, vagy legalábbis kétségek közé taszította őket. Ezért nagyon fontos hitbéli feladat, hogy megmutassuk, ez a teória hazugság. Alapvető szolgálattétel, hogy minden emberhez eljuttassuk ezt a lényeges információt. Talán lesz olyan olvasónk, akinek csak egyszer lesz lehetősége arra, hogy valamelyik könyvünket elolvassa. Ezért úgy látjuk helyénvalónak, ha minden könyvünkben, még ha csak vázlatosan is, helyet adunk ennek a témának.
- Egy másik dolog, amire fel kell hívnunk a figyelmet, a könyvek tartalmával kapcsolatos. Az író minden munkájában a Korán segítségével világítja meg a hitbéli kérdéseket, és arra hívja az embereket, hogy tanulmányozzák és integrálják életükben Isten szavait. Világosan megmagyaráz minden kérdést, ami Isten jeleivel kapcsolatban felvetődik, olyan módon, hogy ne maradjon semmi kétség és kérdőjel az olvasó fejében.
- A könyvek tiszta, egyszerű és gördülékeny stílusa lehetővé teszi, hogy héttől hetvenhét éves korig mindenki könnyen megértse őket. Hatásos és egyszerű stílusú könyvek, melyek ugyanakkor az „egy szuszra” elolvashatóság kritériumának is megfelelnek. Még azok is, akik határozottan elutasítják a vallást, kénytelenek elismerni, hogy a könyvek tartalma igaz, hiszen hatással vannak rájuk a tények, amelyeket az írók felsorolnak.
- A könyvet, amit Ön a kezében tart, nemcsak egyedül, hanem másokkal együtt, kölcsönös beszélgetés keretében is forgathatják az olvasók, akár csak az író egyéb műveit. Akik hasznos információkra szeretnének szert tenni ezekből a kötetekből, igény szerint csoportban is olvashatják őket, megbeszélhetik a felmerülő kérdéseket, gondolatokat és tapasztalatot cserélhetnek.
- Az is óriási szolgálat, ha valaki segít, hogy ezek a könyvek, amelyek kizárólag Isten megelégedéséért íródtak, másokhoz is eljussanak és közreműködik abban, hogy mások is megismerjék, elolvassák őket. Hiszen az író minden munkája rengeteg értékes információt tartalmaz és rendkívül meggyőző. Ezért az, aki a vallásról akar mesélni, a legnagyobb hatást akkor éri el, ha másoknak is javasolja ezeknek a könyveknek a tanulmányozását.
- Ezek a munkák, más szerzők műveitől eltérő módon, mellőzik az író személyes meggyőződését, a kétséges forrásokra támaszkodó magyarázatokat, nem találkozunk bennük szakrális témákat sértő viselkedéssel, tiszteletlen, figyelmetlen hangnemmel, sem pedig elszomorító, kétséget és reménytelenséget ébresztő stílussal.

GLOBAL PUBLISHING

Talatpasa Mah. Emirgazi Caddesi Ibrahim Elmas Ismerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydani - Istanbul / Turkey Phone: (+90 212) 222 00 88

AZ ISZLÁM: A KÖNNYEBBSÉGET HOZÓ VALLÁS

**„... Allah könnyebbséget akar néktek,
nem pedig nehézséget...”
(Korán, 2:185)**

HARUN YAHYA

T A R T A L O M

BEVEZETÉS

9

A KORÁN – ÚTIKALAUZ EGY
KÖNNYEBB ÚT FELÉ

11

ISTEN ELRENDELTE AZT,
AMI KÖNNYŰ

18

AZ ÉLET KÖNNYEBB A
KORÁN ERKÖLCSE ÁLTAL

66

A SÁTÁN
GYENGE TRÜKKJE

102

ÖSSZEGZÉS

107

A DARWINIZMUS BUKÁSA

110

BEVEZETÉS

Az a vallás, amely leginkább megfelel az ember természetének – az Iszlám, ezért adta Isten ezt nekünk. Isten szándékosan tette a vallást olyanná, hogy mindenkinek könnyű legyen eszerint élni. A lényeg az, hogy Isten megelégedettségét kell keresni mindig, és sorsunkat Isten kezébe kell helyezni, mert végtelen kegyelmével úgysis Ő határozza meg a sorsunkat.

Isten mindent valamilyen célból teremtett meg: Ő a hatalom birtokosa. Bizzunk Istenben, aki minden teremtmény tulajdonosa, Ő az, aki ellenőriz mindent, ami történik. Ez azt jelenti, hogy az embernek felesleges aggódnia, félnie, mert Isten mindent jobban tud. Isten parancsai az emberek javát szolgálják, és betartásuk nem okoz különösebb nehézséget.

Isten a Koránban kijelenti, hogy a vallás könnyű, és hogy Ő fogja könnyűvé tenni a dolgokat azoknak, akik ezt a vallást követik.

„S megkönnyítjük neked az utat a legkönnyebbhez (legjobb cselekedethez).” (Korán, 87:8)

**„...Ő titeket választott ki. És Ő nem szabott ki rá-
tok a vallásban semmi olyat, ami terhes lenne [nek-
tek]: atyátok, Ábrahám vallását [szabta ki]...”**
(Korán, 22:78)

Prófétánk, (Isten áldása és béke legyen vele), a vallás

követésére hív bennünket, és arra, hogy mondjuk: A vallás – könnyebbség (Sahih Bukhari).

Prófétánk (Isten áldása és béke legyen vele) mindig azt tanácsolta az őt körülvevő muszlimoknak, hogy a vallást úgy gyakorolják, hogy az a lehető legegyszerűbb legyen. Ezért azok az igazhívő muszlimok, akik engedelmeskednek ennek a parancsnak, nem állítják be a könnyű dolgokat nehéznek, tengernyi szenvedést okozva ezzel. A Próféta (Isten áldása és béke legyen vele) ezzel kapcsolatos egyik mondása a következő:

„Tedd a dolgokat könnyűvé az emberek számára, s nem pedig nehezebbé, és tedd őket nyugodttá kedvességgel, és ne szegülj ellent nekik.” (Sahih Bukhari)

Prófétánk (Isten áldása és béke legyen vele) azt mondta, hogy könnyű Isten vallása szerint élni, s erről lesz szó ebben a könyvben. Az Iszlám olyan életmódot mutat be, amely az ember természetének legjobban megfelel, amelynek betartása kényelmes, s amelynek erkölce szerint élve az ember megtalálja az igazi boldogságot. Ha valaki a Koránban tanított erkölcs szerint éli az életét, ez a legjobb életforma, amit csak élhet.

A KORÁN MEGMUTATJA, HOGY MI A KÖNNYŰ

„Hanem Mi kinyilatkozánk néked ó Muhammad a Koránt, hogy ne aggódj. Csupán csak emlékeztetőül annak, aki fél.” (Korán, 20:2-3)

Isten a történelem folyamán szent könyveket és prófétákat küldött a Földre, hogy az egyistenhitre hívják az embereket, és hogy elmagyarázzák nekik a könyveket. Isten azt akarta ezzel, hogy az emberiség megtalálja az igazságot, és tudást szerezzen a vallásról, elérje az abszolút valóságot, azaz a legmagasabb szintű létezési módot. Az utolsó könyv, amit Isten leküldött az emberiségnek, a Korán.

„...korábban, útmutatásként az emberek számára. És leküldte a Furkánt. Bizony, akik nem hisznek Allah jeleiben, azoknak szigorú kínzás jár. Allah bizony Legyőzhetetlen, Megtorló.” (Korán, 3:4)

A sokisten-hívők és a vallással szemben állók – sajnos – igen nagy hatást gyakoroltak azokra a könyvekre, amelyeket Isten a Korán előtt küldött le. Babonák és hamis hit férkőzött be ezekbe a könyvekbe. Ám Isten ítélete szerint az utolsó szent könyvbe, a Koránba nem kerül semmiféle hamisítás, és Isten Maga gondoskodik arról, hogy a Korán

változatlan formában őrződhessék meg az Utolsó Ítélet Napjáig.

„Bizony, Mi leküldtük az Írást. És bizony, Mi őrizői vagyunk annak.” (Korán, 15:9)

„Nem férközhet hamisság hozzá sem előlről, sem hátulról. [Az] küldte le, Aki bölcs és magasztalt.” (Korán, 41:42)

A hívőkben megvan a komfortérzés és a bizonyosság arról, hogy tudják, a Korán érvényes lesz és megőrződik az Ítéletnapig. A Korán egy olyan könyv, amelynek parancsai-ra és elrendeléseire bárki bátran támaszkodhat, és szívében és lelkiismeretében minden feltétel és kétség nélkül követheti azokat. Nagy áldás és kegyelem Istentől az, hogy egy ilyen megbízható könyvet küldött le az embereknek. A Korán következő soraiban Isten így értesíti a hívőket a Korán fontosságáról:

„És Mi leküldtük hozzád az Írást, hogy minden dolog világos magyarázatául szolgáljon, és hogy útmutatás és könyörület és örömhír legyen azok számára, akik alávetik magukat [Nékünk].”
(Korán, 16:89)

Mindenki, aki ismeri a Koránt, és vezetőjének választja, a legkorrektebb és a legteljesebb módon tanulja meg azt - többek között -, hogy mi Isten teremtésének a célja és

azt, hogy hogyan nyerjük el Isten megelégedését és kegyelmét, hogyan jussunk be a Paradicsomba, milyen az élet a Paradicsomban és a Pokolban, és az ilyen ember tisztában van azzal, hogy Isten teremtése egy titok és ismeri a legjobb erkölcsöket.

Minden kérdésre, amit ember a vallással kapcsolatban feltehet, választ talál a Koránban. Isten ezt mondja erről az egyik Korán-idézetben:

„S ők nem hoznak neked példát, hanem Mi elhozzuk néked az igazat, s a szebb magyarázatot.” (Korán, 25:33)

Mivel a vallással kapcsolatos összes kérdésre tartalmaz választ a Korán, így nincs miről vitatkozni. Isten elmondja nekünk, hogy a Korán kinyilatkoztatásának egyik célja az volt, hogy tisztázza azokat a kérdéseket, amelyekben az emberek nem értettek egyet egymással:

„Mi csak azért bocsátottuk le az írást, hogy kinyilvánítsd nekik azt, miben ők különböztek, s legyen Útmutásként, kegyelemként a hívők népének.” (Korán, 16:64)

A Korán nagy áldás és igaz útmutató, mely az egyistenhitet hirdeti. Isten a Koránban olyan dolgokat közöl velünk, amikről eddig fogalmunk sem volt, s amik felől azelőtt semmiféle tudással nem rendelkezünk. Isten a Koránon

keresztül megosztja velünk a Teremtés titkait is. Másrészt Isten a Koránon keresztül értesít bennünket a Sátán létezéséről, alattomos természetéről, tulajdonságairól, céljáról, és leírja azokat a csapdákat, amelyek segítségével az emberek közelébe tud férkőzni, hogy azután könnyűszerrel lecsapjon rájuk. Ezen kívül a Korán megmutatja, hogy hogyan kell a Sátán hatása alól kivonni magunkat. Minden, ami a Koránban a Sátánról le van írva, nagy segítség a hívőknek, hogy távol tudják tartani maguktól az alattomos és láthatatlan ellenségeket, amelyek esetleg közelítenek hozzájuk.

A Korán könnyen olvasható könyv és mindenkire szól. Ezért az Ítéletnapon, amikor az emberek számot adnak arról, hogy mit cselekedtek életükben, nem mondhatják azt kifogásként, hogy senki nem mondta meg nekik, hogy mi a jó és mi a rossz, vagy hogy nem voltak biztosak egyes dolgokban. Isten, a Koránon keresztül felhívja az emberek figyelmét a legjobb útra, és az életüket érintő legégetőbb kérdésekre ad választ.

Ugyanazt a dolgot többféleképpen is elmagyarázza, hogy könnyebben megértsük. A Könyv használatára vonatkozóan is kapunk információt Istentől.

„Mert bizony elhoztuk nékik az írást, részleteztük azt tudással útmutatásként, s kegyelemként a népnek, kik hisznek.” (Korán, 7:52)

„Nézd, hogy jelenítjük meg a kinyilatkoztatásokat, hátha tán felfogják.” (Korán, 6:65)

Isten e szavai ellenére vannak olyanok, akik hibásan azt állítják, hogy a Koránt nem mindenki képes megérteni. Sokan azt gondolják, hogy hosszú évekig kell tanulni ahhoz, hogy valaki olvasni tudja, vagy megértse a Koránt, vagy hogy eszerint éljen. Azok, akik így gondolkodnak, sohasem olvasták a Koránt, vagy ha mégis, meg sem próbálták megérteni azt. Már előre szántszándékkal feltették magukban, hogy úgysem fogják soha megérteni. Pedig a Korán - ahogy azt benne is olvashatjuk - világos, mint a Nap. Olyan stílusban van írva, hogy mindenki számára - aki őszinte szívvvel közelít hozzá - olvasható és érthető legyen.

Az, hogy a Korán nyelve könnyen érthető, nagy áldás az embereknek. A Koránban Isten kijelentette, hogy leegyszerűsítette a Koránt, hogy az emberek könnyen megérthessék azt.

„S hanem Mi megkönnyítjük ezt az írást a te nyelvedre ó Muhammad, hogy hirdess általa az őrizkedőknek, s figyelmeztess általa a konok népet.” (Korán, 19:97)

A kegyelmes és könyörületes Isten így tette könnyebbé a vallás megértését az embereknek. Az embereknek egyetlen feladatuk van, helyesen értelmezni Isten szavait és asze-

rint cselekedni. Vannak olyanok, akik inkább járnak a nehezebb úton, hiába van könnyebb út. Ezek folyton olyan dolgok után kutatnak, amelyek csak félrevezetik őket, s életüknek a Koránhoz semmi köze nincs. Pedig a Korán az, amely a legjobb tankönyv a tanuláshoz, melyet az evilági és a túlvilági élethez egyedüli mentőövként használhatunk. Ezért a mi Prófétánk (Isten áldása és béke legyen vele) így szólt Istenhez:

„Ó, Uram! Íme! Az én népem nem veszi figyelembe ezt a Koránt.” (Korán, 25:30)

Azok az igazhívők, akiknek a szíve nem üres, és akik alávetették magukat Isten akaratának, tudják, hogy a Koránt a Mindenható és Bölcs Isten küldte le, és ez az az Útmutató, amely az igaz útra vezet. Isten közli velünk, hogy a **„Korán gyógyító és nagy kegyelem a hívők számára.”** (Korán, 17:82). A Korán szavain keresztül az emberek megtanulják a jó erkölcsöt és a nekik legjobban megfelelő életmódot, s minden kérdés megoldásra talál és minden kétséget bizonyosság vált fel.

Ez egy nagyon fontos szempont: Isten úgy teremtette az embereket, hogy ha az Iszlám alapelvei szerint élnek, boldog, békés, mentálisan és fizikailag egészséges személyiséggé válnak. Azoknak viszont, akik más utakat keresnek, és úgy akarják elérni a boldog, békés, mentálisan és fizikai-

lag egészséges állapotot, nekik ez sohasem fog sikerülni. Még akkor sem, ha ezer és ezer, vagy millió és millió évig is fogják keresni. Az egyedüli dolog, ami által vezetettve az emberek ezen és a másvilágon könnyebbséget nyernek - az Isten által az emberek részére leküldött Korán. A Koránban, az Egyedüli Igaz Könyvben, amely az embereket a sötétségből a fénybe emeli, Isten a következőket jelentette ki:

„Alif, Lám, Rá. Ez az írás, mit kinyilatkoztattunk néked ó Muhammad, hogy kivezessz az embereket a sötétségből a világosságba Urunk engedelmével, a nagyszerű és áldott ösvényre.”

(Korán, 14:1)

Azok, akik Isten könyvének a fényét követik, és alávetik magukat a benne található vezető szabályoknak, mindig meg lesznek áldva a könnyebbség áldásával és szép életük lesz ezen a Földön és a Túlvilágon is Isten akaratával.

ISTEN ELRENDELTE AZT, AMI KÖNNYŰ

Az emberek vallásos tudása általában azon alapul, hogy mit hallottak kora gyermekkoruk óta. Mivel ezt a tudást nem az Eredeti Igaz Forrásból merítették - ami a Korán - sok előítélet és babona hemzseg a fejükben, és a vallásról téves elképzeléseik vannak. Ezek közül a legkárosabb az, hogy a vallás nehéz. Azoknak állt érdekében teletüzdelni mindenféle babonákkal a vallást, és bonyolítani a vallás gyakorlásának kivitelezését, akik azzal próbálkoznak, hogy megakadályozzák az emberek vallásgyakorlását, s így a vallást a lényegétől fosztják meg. Az újonnan kitalált praktikákkal szándékosan vagy akaratlanul próbálják eltávolítani az embereket a vallástól. Tudnunk kell, hogy a Koránban, és a Prófétai hagyományokban benne van minden, amit Isten fontosnak tartott közölni az emberekkel. A Korán és a Prófétai hagyományok az a két dolog, ami megtanít minket arra, hogy az őszinte embereknek a vallás gyakorlása nagyon könnyű.

Az első dolog, ami nagyon fontos, hogy tudjuk, az az, hogy Isten az embereket a semmiből teremtette, mivel Ő az, aki mindennel rendelkezik az Univerzumban. Isten, aki az emberi lényeket mindenkinél jobban ismeri, és aki közelebb van hozzánk, mint a nyaki ütőerük, a vallást olyannak te-

remtette, ami legjobban megfelel az emberi természetnek. Isten a következő Korán ájában megmondja, hogy az embereket a legmegfelelőbb vallásra hívja, olyan vallásra, amely a legjobban megfelel az emberi természetnek.

„Fordítsd hát orcádat hanif gyanánt az [igaz] vallás felé: Allah eredeti elrendezése szerint, amelyben elrendezte az embereket! Allah teremtését nem lehet megváltoztatni! Ez az igazi vallás! A legtöbb ember azonban nem tudja.”
(Korán, 30:30)

Isten kedvessége és könyörületessége következtében az igaz vallások mindegyike le lett küldve az idők folyamán és olyan parancsokat tartalmaztak ezek a vallások, amelyeket könnyű betartani, mert Isten mindig könnyebbséget akart a híveinek. Ennek valóságosságát igazolja a következő Korán ája: „... **Allah nektek megkönnyebbülést akar**”. (Korán, 2:185) Az, aki betartja az Isten által kijelölt határokat, az a legjobb életet éli, amit csak lehet, és olyan életet él, amely legjobban megfelel az emberi természetnek.

Vannak emberek, akik nem tudják ezeket az igazságokat, azt gondolják, hogy kényelmesebb az életük akkor, ha a vallás korlátait lerombolják. Azt gondolják, hogy szabaddabbak lesznek akkor, ha nem kell törődniük az erkölcsi értékekkel. Azt feltételezik, hogy a vallás olyan szigorú sza-

bályokat tartalmaz, amely életüket túl bonyolulttá teszi. Pedig nagy hiba ezt gondolni, és azok, akik ezt gondolják, azért gondolják ezt, mert a Sátán félrevezeti őket.

Éppen ellenkezőleg, könnyű Isten vallása szerint élni, és teljesíteni az Ő parancsait.

Az igazi nehézséget az adja, ha valaki olyan országban él, ahol a hitetlenek nem ismerik el az Isten által szabott határokat. Az ilyesmi borzalmas következményekkel járhat.

Először is azokban az országokban, ahol a vallást nem gyakorolják, vagy ahol nem vallásos emberek élnek, káosz van, zűrzavar, türelmetlenség, félelem, boldogtalanság és stressz. Aki nem fél Istentől, bármilyen erkölcstelenség elkövetésére képes, mert nem ismer semmilyen határt semmiben, s így eltorzult életet él. Aki Istent kizárja az életéből, az nem mutat szeretetet az emberek felé sem, nem vállal semmilyen áldozatot senkiért, s nem érez tiszteletet senki iránt sem. Aki ilyen közösséghez tartozik, láthatja, hogy a tagok nem támogatják egymást lelkileg, és nem segítenek a másikon, ha bajban van. Boldog lehet-e az, aki ilyen haramiaközösség tagja? Nem. Amikor a vallás által felállított határokat lerombolják, a békés légkört felváltja a viszály, és az emberek élete pokollá változik, éppen úgy, ahogyan azt a Sátán akarja.

A jelenkor deviáns magatartást tükröző jelenségei, a

drogkereskedelem, a prostitúció, a korrupció, és a csalás mind azzal kapcsolatosak, hogy az elkövetők távol állnak a valástól, és ezzel együtt idegen nekik a lelki jóság és az erkölcsi értékek. Ilyen fordított értékrenddel rendelkező emberek hajlamosak azt gondolni, hogy azt tehetnek, amit csak akarnak. Ám a lelki és fizikai leépülés, ami ily módon kialakul, elkerülhetetlen. Milyen szabadság az, ha valaki az Isten által kijelölt határok el nem ismerése miatt lett beteg, koravén, ha a haja és a bőre emiatt vesztette el fényét, és életerejét, ha kiuzsorázza testét, s nyomorba taszítottan él, mert bűnben él, prostitúció fogságában, alkoholfüggőségtől és drogfüggőségtől üzetve? Ha valaki nem ismeri el az Isten által felállított határokat, nem tartja tiszteletben az erkölcsi normákat, élete céltalanná válik, és kiüresedéssel végződik, fizikai sérüléseket és érzelmi megrázkódtatást okozva kivétel nélkül minden érintettnek. Ezek a következmények mindenki számára nyilvánvalóan láthatóak.

Lehet, hogy valaki azt gondolja, hogy az itt felhozott példák extrémek. Ám az igazság az, hogy aki távol áll a valástól és az Isten által kiszabott határokat félvállról veszi, boldogtalan és pokolian nehéz életet fog élni. S ne felejsük el, hogy ha első pillantásra nem is szembetűnő egy ilyen talajt vesztett emberen az általunk az imént vázolt „extrém” példák valamelyik jele, ez nem azt jelenti, hogy valóban könnyű

és boldog az élete. Lehet, hogy pillanatnyilag kényelmesebb körülmények között él, de az biztos, hogy sohasem talál igazi lelki boldogságot és békét. A büntetés azért, mert távolságot tart saját maga és Isten parancsai közt, az lesz, hogy ha eljön az ideje, nagy lelkiismeret furdalások közepette lesz kénytelen átlépni a Túlvilágba, ahol csak kínzás és fájdalom lesz az osztályrésze.

Azok viszont, akik félnek Istentől, és akik hiánytalanul teljesítik az Ő parancsait, nagy előnyben vannak ezen a világon és a túlvilágon is. Az istenfélelem lelki megelégedettséget, örömet okoz és annak biztos tudatát, hogy Isten akaratának alávetettük magunkat. Nagy jutalmat kap az, aki így él, mert mindenben meglátja a szépséget. Aki Isten megelégedettségét keresi, és védi az Isten által megszabott határokat, annak Isten úgy kedveskedik, hogy nagy jutalmat ad.

„Győztesek a bűnbánók, az Ő szolgálói, az Őt dicsőítők, böjtölők, térdeplők, leborulók, kik elrendelik a jót, s véget vetői a csalárdnak, s kik Allah korlátozásainak megőrzői, hát hirdess a hívőknek.” (Korán, 9:112)

Azok, akik Isten törvényeit sorozatosan megszegik, vagy akik a hitet utálni valónak, a hitetlenséget pedig jónak tartják annak ellenére, hogy tudván tudják, hogy helytelenül cselekszenek, azoknak nagy nehézségekkel kell majd szem-

benézniük ezen a világon és a Túlvilágon is. Isten erről így szól az egyik Korán-ájában:

„Ezek hát Allah korlátjai, s ki áthágja Allah korlátjait, hát bizony magát kárhozza el.”
(Korán, 65:1)

Vannak olyanok, akik azt tartják, hogy vallásosnak lenni nehéz és az istenszolgálatot terhesnek fogják fel. Ezek az emberek saját maguk ellen cselekszenek. Igazak azok, akik bár nem érik fel értelmükkel a vallásosság lényegét, mégis hisznek, s igazak azok, akik nem tartják a vallásos embert utálnivalónak.

Sokan hagyják figyelmen kívül az Isten parancsai által felállított határokat a szabadságra hivatkozva, mások vakmerően megmásítják ezeket a határokat, ugyanakkor nehezítik a vallás betarthatóságát, s mindezt a vallásosság nevében. Ez is egy a Sátán csapdái közül. Azzal, hogy a nem tiltott dolgokra is azt mondják, hogy tilosak, azt gondolják, hogy nekik jutott az a privilégium, hogy más tiltásokat is bevezessenek. Sőt mi több, még a saját maguk által lefektetett szabályokat sem tartják be, s így állandó lelkiismeret-furdalás kínozza őket. Ezzel kapcsolatban Isten a keresztényekről szól, akik a keresztény vallást Jézus (béke legyen vele) halála után megváltoztatták.

„És a nyomukba küldtük a (többi) küldöttünket.

És a nyomukba küldtük Jézust, Mária fiát s adtuk néki az Evangéliumot és követőinek a szívébe együttérzést és könyörületet helyeztünk. Ám a szerzetesi életet ők találták ki - nem Mi írtuk elő nekik.” (Korán, 57:27)

Isten figyelmezteti a hívőket erre a veszélyre, s kijelenti a Koránban, hogy akik túlzásokba esnek a vallásban, azok bizony elhagyják az igaz vallást.

„Mondd: Ó írás népe! Ne erőltessetek hitvallásokban mást, mint igazat, s ne kövessétek a nép vágyát, kik eltévelyedtek azelőtt, s eltévelyítettek sokakat, s eltévelyedének a sima útról.” (Korán, 5:77)

A hívőnek követnie kell az Isten által a Koránban felállított szabályokat, és tartózkodnia kell a tiltott dolgoktól. Isten úgy döntött, hogy mindent könnyűvé tesz a hívőknek, ezért azoknak, akik a vallást nehezzé akarják tenni, a viselkedésükért felelniük kell az Ítélet Napján. Mindennél ékebb bizonyítékát és szép példáját adja a valláshoz való ragaszkodásnak a Próféta (Allah áldása és béke legyen vele) élete és szokásai. Az egyik hagyományban a Próféta (Allah áldása és béke legyen vele) emlékezteti a hívőket, hogy ne lépjék át az Isten által szabott határokat, s ugyanakkor ne is essenek túlzásokba a teljesítésükkor. Ő is azt állította, hogy

a vallás könnyű.

„A vallás egyszerű. Senki nem támadhat kegyetlenül a vallás ellen, mert legyőzzetetik. (Ez is arról szól, hogy az embernek alkalmazkodnia kell a vallás könnyűségéhez. Mert aki ellenáll, az támasz nélküli lesz.) Erősítések meg magatokat a jó életvitelben és tartsátok be a határokat.” (Ramuz al-Ahadith, 1. kötet, 98. oldal)

Az emberek hajlamosak arra, hogy abba a hibába eszenek, hogy a könnyű vallást nehéznek tüntessék fel. Pedig Isten olyan parancsokat alkotott, és küldött le a Koránban, hogy az ember bármely szituációban és környezetben könnyen követheti. A következő fejezetekben arról lesz szó, hogy milyen egyszerűek azok a szabályok, amelyeket Isten az emberek számára azért állított fel, hogy elválasszák a megengedett dolgokat a tiltott dolgoktól.

Az étel kegyelme

A gondoskodó és mindennel ellátó Isten sok áldást ad. Ő adja nekünk a színes gyümölcsöket, a változatos ételeket, a zöldségeket, a húsokat, az italokat, a szárított gyümölcsöket és a mogyorót. Mindez jó az embernek. **„Kérdeznek ó, Muhammad, mi engedett meg nékik, mondd: Megengedettek néktek a jók...”** (Korán, 5:4) Isten megmondta ne-

künk, hogy mely ételeket kell tisztáknak tekintenünk és megengedettnek emberi fogyasztásra. Azok az ételek, amelyeket Isten megtiltott az embereknek, károsak az ember számára, mint például a vér, a döghús és a sertéshús. Allah ezt mondja az egyik Korán ájában:

„Mondd: ’Abban, ami kinyilatkoztatott nékem, nem lelem azt, hogy bármi is tilalmas lenne a táplálkozó étkéül – kivéve az elhullott állat [húsa], a [levágáskor] elfolyt vér és a disznó húsa – ez tisztátalanság –, és a förtelmes [hús], aminek [a levágásakor] máshoz hangzik el a fohász, nem Allahhoz. Ám aki kényszerű helyzetben [eszik ilyesmit], anélkül, hogy [a tilalmat] áhítózná, vagy át akarná hágni [az előírást], azt nem terheli vétség.’ Bizony, a te Urad megbocsátó és könnyőreletes.” (Korán, 6:145)

Nagy bölcsesség rejtezik abban a szóban, hogy tisztátalan, amelyet e tiltott ételek megjelölésére használnak. A sertéshúsban valóban vannak az ember egészségére nézve káros anyagok.

A sertéshús nagyon zsíros, és amikor megeszti valaki, a zsír bekerül a véráramába. Ettől a fölösleges zsiradéktól a vénák megkeményednek, a vérnyomás megemelkedik, és a végén szívrohamot kap az illető. A sertészsírban mérgező

anyagok, toxinok vannak, melyek megterhelik a nyirokcsomók működését, mert a szervezet felveszi a küzdelmet a toxinokkal, meg akar szabadulni tőlük. Gyermeknél még veszélyesebb lehet a sertéshús fogyasztása, nyirokcsomó fertőzést vagy gyulladást lehet kapni tőle.

A sertéshús nagy mennyiségben tartalmaz kénzt is. A kénfelesleg felhalmozódik a porcszövetben, az izmokban és az idegekben, fertőzéseket okoz, vagy más betegségeket, meszesedést, agyéksérvet. Komoly bőrbetegségeket is okozhat, pl. trichina (a trichina egy olyan betegség, amelyet sertések közvetítenek és életveszélyes az emberre nézve.) (Csak néhány ismert káros tulajdonság lett itt felsorolva a sertéshússal kapcsolatban). Tehát csak azokat az ételeket együk, amelyek hasznosak és egészségvédő hatásúak. Azokat viszont, amelyek károsak, kerüljük.

Isten úgy teremtette a világot, hogy legyenek megengedett és tiltott dolgok az ember számára. Az ember az egyedüli teremtmény, aki el lesz számoltatva a cselekedeteivel, az Isteni törvényeknek megfelelően. Isten rendelése szerint vagy megtudjuk egy tiltott ételről azt az okot, ami miatt tiltva van, vagy nem. Ahhoz, hogy az ember szíve elégedett legyen, Isten többféleképpen is fellebbentheti a fátylat a dolgok mélyén rejlő okokról.

Amikor Isten a Koránban megemlíti a tiltott ételeket,

tisztázza azt is, hogy hogyan kell az embereknek viselkedniük azokban a helyzetekben, amelyekbe kerülnek. Így az emberek nem zavarodnak össze váratlan helyzetben. Erről a Koránban Isten így szól:

„Hát egyetek abból, mit Allah néktek adott megengedettként, üdvösként, s adjatok hálát Allah kegyéért.” (Korán, 16:114-115)

A szúrák végén néha van egy emlékeztető, hogy például Isten a Megbocsájtó és Védelmező. Ez nemcsak reményt keltően hat a hívőkre, hanem vigasztalást is ad az emberi lényeknek, akik gyenge teremtményeknek lettek teremtve, hibázhatnak, feledékenyek lehetnek, könnyen elcsábulnak, vagy akaratuk ellenére is cselekedhetnek dolgokat. De amikor őszintén megbánják bűneiket, Isten megbocsát nekik, és védelmébe veszi őket.

Könnyebbség adatott azoknak, akik imádkoznak

Az imádkozás a muszlimok egész életen át tartó kötelessége, amelyet bizonyos, Isten által meghatározott időben elhanyagolás nélkül kell elvégezni. Vannak olyanok, akik nem tartják be vallási kötelezettségeiket, és idős korukig halasztgatják az imádkozás elkezdését. Pedig az imát és a többi istenszolgálatot nagyon könnyű elvégezni.

Ha Isten valamiről elrendelte, hogy az kötelező, akkor az egyén felelőssége az, hogy teljesítse Isten felé a kötelességét. Cserébe ezért az ember reménykedhet abban, hogy Isten elfogadja az istenszolgálatát, s reménykedhet Isten kegyelmében, és a Kertekben. Isten kegyelmét és könyörületesességét az is mutatja, hogy egyszerűvé tette a kötelező istenszolgálat formáit. Azok, akik ennek ellenére nem tartják be Isten parancsait, nem mondhatják kifogásként azt, hogy nem volt elég erejük vagy hogy túl nehéz volt nekik imádkozni (kivéve azokat, akiket Isten megemlít a Koránban, mint akiknek semmiféle kötelezettségük nincs).

A rituális mosakodás elvégzéséhez őszinte szív szükséges. Abban az esetben, ha valaki valóban nem talál vizet, amivel megmossa magát, annak Isten rendelkezésére bocsátotta a tajammumot, azaz a víznek a homokkal, kővel, hóval való helyettesítését, mint alternatív megoldást, és a tajammumot bármely szituációban könnyen használhatjuk. Azok számára, akik valóban nem találnak vizet, azoknak Isten bemutatja az egyik Korán ájában, hogy hogyan kell elvégezni a tajammumot.

„Ti hívők! Ha istentisztelethez álltok föl, akkor mossátok meg [előtte] az orcátokat és a kezeteiket könyékig, és simítsátok végig a fejeteket és a lábatokat bokáig! Ha magömléstől vagytok

tisztátalanok, akkor tisztálkodjatok meg! Ha betegek vagytok, vagy utaztok, vagy valamelyikőtök az illemhelyről jön, vagy asszonyokat illettetek és nem lelték vizet, akkor folyamodjatok tiszta homokhoz, és dörzsöljétek meg azzal az orcátokat és a kezetekeket! Allah nem akar semmi olyasmit kiszabni, ami terhes lenne nektek. Meg akar azonban tisztítani benneteket, és ki akarja teljesíteni a kegyelmét irántatok. Talán [még] hálásak lesztek.” (Korán, 5:6)

A fenti Korán-ájából is kiderül, hogy Isten nem akarja, hogy az istenszolgálat nehézséget okozzon az embereknek. „Isten mindent leegyszerűsített” – írja a Korán. Az Isten által megparancsolt istenszolgálat könnyű azoknak, akiknek van hitük. A kegyelmes és könyörületes Isten adta nekünk a legkönnyebb és a leggyönyörűbb istenszolgálati formát és életformát, mely hírül adja nekünk Isten kegyelmét és bizonyoságot ad nekünk a Kertekről, amely azoknak lesz a lakhelye, akik tartózkodnak a bűnöktől.

Az imádság lerövidítése háború idején

A Koránban meg van határozva, hogy bizonyos időközönként imádkozni kell. Mohamed Próféta (Isten áldása és béke

legyen vele), idejében, amikor a hívőknek konfliktusuk volt az istentagadókkal, Isten olyan kegyes volt a hívőkhöz, hogy minden harci cselekmény mellett az Isten által meghatározott imaidőben mégis el tudták végezni az istenimádatot. A Koránban benne van az is, hogy háború idején, ha égető szükség van erre, a hívők lerövidíthetik imájukat:

„Ha a földet járjátok, hát nem vétek számotokra, ha lerövidítitek az imát attól félvén, hogy kik hitetlenek, zaklatnak titeket. Mert bizony a hitetlenek néktek nyilvánvaló ellenségeitek.”

(Korán, 4:101)

Ahogy az ebből az ájából is kiviláglik, Isten elrendelése és parancsai tele vannak haszonnal és bölcsességgel minden hívő számára. Isten nem akar nehézséget alárendeltjei számára. Isten a hívők Jóakarója és Egyetlen Védelmőzője.

A kegyelem adománya a böjtölésben

Isten megparancsolta a muszlimoknak, hogy Ramadán hónapban böjtöljenek. Isten említett kivételes eseteket is, amikor nem kell böjtölni. Ezek közé tartozik a betegség és az utazás. Ezzel is kinyilvánítja Isten, hogy inkább könnyebbséget akar nekünk, mint nehézséget.

„Ramadán hónap az, melyben a Korán útmuta-

tásként leküldetett az emberek számára, a vezérlés és a különbségtétel nyilvánvaló bizonyoságaként. Aki közületek e hónapban [a lahelyén] van, az böjtölje azt végig, aki pedig beteg, vagy úton van, [annak] azonos számú más napon [kell pótolnia]. Allah könnyebbséget akar nektek, nem pedig nehézséget. Teljesítétek hát [az előírt napok] számát és magasztaljátok Allah nagyságát, azért amiért az Igaz Útra vezérelt benneteket. Talán hálásak lesztek.” (Korán, 2:185)

A Korán soraiban, ahol Isten parancsairól van szó, ki-világlik, hogy mit kell gondolnunk afelől, hogy vajon könnyebbséget akar-e Isten nekünk, vagy nem. Mivel a válasz igen, ezáltal megérthetjük, hogy a vallás, azaz Isten parancsainak betartása is könnyű. Azok, akik nem tartják be vallási kötelezettségeiket, mert azt gondolják, hogy ez nehézséget fog okozni nekik, tévednek. Tévednek azok is, akik úgy gondolják, hogy addig nem kell betartani a vallási előírásokat, amíg nem ismerik eléggé a vallást.

Akik nem tartoznak felelősséggel Isten előtt

Isten könyörületességét az is mutatja, hogy azok az emberek, akik akadályoztatva vannak, nincsenek ugyanazokkal a kötelezettségekkel megterhelve, mint a többiek. Isten azt mondja a következő sorokban.

„S nem érheti szemrehányás a vakot, s nem érheti szemrehányás a csonkát, s nem érheti szemrehányás a beteget (ha ők nem mennek hadba). S ki engedelmeskedik Allahnak, s az Ő hírnökének, hát Ő bevezeti azt a mennyországba, mi alatt folyók futnak, s ki megfordul, hát Ő megbünteti azt fájdalmas szenvedéssel.” (Korán, 48:17)

Azzal, hogy az imádat felelősségétől megszabadította Isten azokat, akik erre nem képesek, Isten újabb bizonyítékát adta kegyelmének és végtelen könyörületességének. A következő ájában arról van szó, hogy Isten nem akar semmilyen nehézséget az embereknek és ez az Ő könyörületességének és kedvességének a bizonyítéka.

„... Ha Allah akarta volna, akkor túlterhelt volna benneteket. Allah bizony Legyőzhetetlen, Bölcs.” (Korán, 2:220)

Isten kegyelme nem szándékos esküszegéskor

Az eskü nem ritka az emberek között, s előfordul, hogy szokássá válik. Általában ígéretünk beteljesítése iránti szándékunkat szoktuk esküvel megerősíteni. Az eskünkhöz való hűség, és az ígéreteink megtartása az igazhívő ember jó tulajdonságai. Isten is ezt parancsolja a Koránban. Azonban az ember feledékeny teremtmény. Vannak olyan esetek, amikor az emberek feledékenységük miatt elfelejtik, hogy mit kellene tenniük és mi volt az ígéretük. Az ilyen hiba természetes dolog, és az emberi gyengeségből ered. Ilyen esetben Isten nem számoltatja el az embereket a jóhiszeműen tett esküjük miatt, vagy ha a feledékenységük miatt vagy túlválalásból az esküjüket mégsem tudják erejükön felül teljesíteni.

Leveszi ezt az elszámoltatást a hívőkről. Az eskük teljesítése az Ítéletnapon lesz elszámolva. Azonban ezzel nem érdemes visszaélni, mert a visszaeső esküszegőkről és azokról, akik minden ok nélkül esküdöznek, Isten így ír az egyik Korán ájában:

„Allah nem kéri számon rajtatok az akaratlanul tett esküvéseiteket, azonban számon kéri rajtatok, amit a szívetek szerzett (ha szándékosan hamisan esküdtetek). Allah Sokat Megbocsátó Békétűrő.” (Korán, 2:225)

Van egy másik engedmény is az esküvel kapcsolatban, amelyet Isten kegyelméből kaptunk. Isten elnéző azokkal szemben, akik az Ő nevére esküsznek, eltökélt szándékkal, ám akik később a körülmények alakulásának hatására esküjüket mégis kénytelenek megszegni, azonban ez mélyen le sújtja őket, és bűnbánatot gyakorolnak.

„Bizony Allah megengedettte tette néktek a feloldozást fogadalmatok alól. S Allah a ti fenségtek, s Ő a Mindenttudó, a Bölcs.” (Korán, 66:2)

„Allah nem büntet meg benneteket az esküvéseitekben található üres fecsegésért. De megbüntet titeket, ha esküvéssel pecsételt kötetést köttök [és nem tartjátok be]. [A megszegett eskü] jóvátétele az, hogy tíz szükölködőt kell táplálni úgy, ahogy a családokat [szoktátok] –mértéktartó módon – táplálni, vagy ruhával [kell ellátni] őket, vagy egy rabszolgát kell felszabadítani. Akinek pedig nincs [erre módja], annak három napig kell böjtölnie! Ez a ti esküvéseitek jóvátétele, ha megesküdtek [s aztán megszegitek] azt. Tartásátok hát meg az esküvéseiteket! Így magyarázza meg nektek Allah világosan a jeleit. Talán hálásak lesztek.” (Korán, 5:89)

Ahogy ez a fenti Korán-idézetből is látszik, Isten

mindkét esetben megmutatja a helyes, a vallásnak pontosan megfelelő utat. Mi a legjobb megoldás? A legjobb megoldás az, ha valaki tiszteletben tartja a saját esküjét és megtartja a szavát. Azonban előfordul, hogy valaki elfelejti az ígérését, vagy megváltoznak azok a körülmények, amelyek között az illető a szavát adta, s így már lehetetlenné válik, hogy megtartsa azt. Mivel Isten mindenkinek a legjobbat akarja, közli velünk azokat a feltételeket, amelyek kompenzálják azt, ha valaki nem teljesítette az ígérését, és kiutat kínál minden hívő számára.

Van egy szabály arra, hogy mit tegyen egy olyan hívő, aki nem tartja be az esküjét. Ennek az a célja, hogy az esküt tevő könnyítsen a lelkiismeretén. Kétszer is meggondolja az, akinek ilyen kompenzációt kell adnia amiatt, hogy nem teljesítette az esküjét, hogy megszegje-e az esküjét, vagy inkább mégis tartsa a szavát. S a végén meg fogja találni a legjobb megoldást.

A fentiekből eddig azt kell megérteni, hogy Isten tudatni akarja velünk, hogy az Ő vallása egyszerű. Az Iszlám minden időben és minden szempontból könnyű vallás. Amikor valaki őszinte és hálás hívő akar lenni Isten azon áldásaiért cserébe, amelyeket adott nekünk, semmilyen nehézséggel nem fog szembesülni vallása gyakorlása során.

Az Isten által teremtett próba nagyon könnyű

Azok az emberek, akik a vallást nem engedik be a szívükbe, bizonyos célokat jelölnek ki maguknak az életben. Az a közös ezekben a célokban, hogy a világi élethez kötődnek. Sokan szeretnének orvos szakértők lenni, vagy sikeres mérnökök, vagy jó apák, gazdag üzletemberek, világhírű színészek, vagy ehhez hasonlók. Az emberek igyekeznek, keményen dolgoznak, sok esetben mindent feláldoznak azért, hogy sikereket érjenek el, boldogok legyenek, vagy kényelmesebben éljenek. Úgy gondolják, hogy ezzel bizonyos státuszt vívhatnak ki a maguk számára az emberek között. Ám amikor a munkába temetkeznek, elfeledkeznek arról, vagy szándékosan semmibe veszik azt, hogy mi az igazi oka és célja létezésüknek ezen a világon. Hogy ilyesmi ne fordulhasson elő, mindenkinek fel kell tennie magának a következő kérdéseket, amelyekre adott válaszokat annak a fényében kell vizsgálni, hogy az élet egy napon bizony véget fog érni:

„Miért vagyok én ezen a világon?” „Mi a célja az én életemnek?” „Lehet, hogy én valóban egy sikeres építész vagyok, aki sok épületet tervezett már, aki gazdag, magas rangú és jól ismert lett, de mit adott nekem ez a dolog? Mi az, aminek értéke lesz halálom után is? Mi az az általam hátrahagyott dolgok közül, amely hasznos lesz számomra a másvilá-

gon? Létezésem valóban csak az evilági létre korlátozódik?” - ezek azok a kérdések, amelyeket mindenkinek fel kell tennie magának sokkal a halála előtt.

Ezen a ponton meg kell említeni azt, hogy az emberek nyilvánvalóan szeretnek sikeres karriert befutni, amiért keményen meg is dolgoznak. De nagyon fontos, hogy ne felejsük el azt, hogy bármivel foglalkozunk is, az adott dologgal való foglalkozás egyre közelebb visz bennünket életünk végső állomásához, a halálhoz. Az emberek nagy része elfelejti, vagy szándékosan nem vesz tudomást életének valódi céljáról, és életét olyan dolgoknak szenteli, amelyek mulandók, és lényegében csak pusztá tárgyak.

Az az igazság, hogy mindenki nehézség nélkül fel tudja azt fogni, hogy Isten a világot és az embereket valamilyen célból teremtette. Ahogyan az a Koránban le van írva, az ember arra van teremtve, hogy Istent szolgálja. A Világegyetem teremtésének célja pedig az, hogy legyen egy helyszín, ahol a próbatétel lezajlik, ahol az Örökkévalóságba lépő emberi lények kategóriákba sorolása megtörténik. Isten a Koránban erről értesít is bennünket:

„Ki megteremtette a halált és az életet, hogy próbára tegyen titeket, melyikőtök cselekszik jobban. S Ő a Legyőzhetetlen, a Felettébb Megbocsátó.” (Korán, 67:2)

Isten számos bizonyítékát adta az embereknek arra, hogy az evilág mulandó, tűnékeny, és hogy az igazi lakóhely számunkra a túlvilágon lesz, az örökkévalóságban.

Több száz fajta betegség létezik, és egy mikroszkópi-
kus nagyságú vírus képes egy emberi lény életét veszélyez-
tetni, pedig az ember milliószor nagyobb a vírusról. Ezért
van az, hogy az embernek folyamatosan tisztán kell tartania
magát, ennie, innia kell, pihennie kell és aludnia. Az egyén
élete nagyon rövid, átlagban hatvan-hetven év, és az idő mú-
lásával az emberen megjelennek az elhasználódás jelei, és
minden ember kivétel nélkül meghal, és mindenkit itthagya,
akit szeretett, és itthagya minden gazdagságot, vagyont és tisz-
teletet, amit élete során felhalmozott, s végül, de nem utol-
só sorban, az emberi test oszlásnak indul, miután meghalt,
és eltemették. Ennek, és a többi ehhez hasonló dolognak elég-
nek kell lennie ahhoz, hogy mindenki megértse, hogy az em-
beri élet rövid és véges, melyben vannak befejezetlen dol-
gok, s az életnek megvan az a tulajdonsága, hogy sohasem
tudja kielégíteni az emberi lelket. Ezek a nagyon fontos
igazságok óvják meg az embert attól, hogy túlságosan elme-
rüljön az evilág dolgaiban. A Koránban Isten azt mondja ne-
künk, hogy a világ nem cél nélkül lett teremtve, hanem va-
lami ésszerű céllal:

„És nem játékból teremtettük az eget és a földet,

és ami a kettő között van. Ha mulatságot akartunk volna szerezni Magunknak, Saját Magunktól is megszereztük volna azt, - ha [ezt] akartuk volna tenni.” (Korán, 21:16-17)

Tény, hogy aki csak kicsit is gondolkodik, hamar rájön, hogy a világ nem az a hely, ahol az ember örökké tud létezni. Ez inkább csak a próba helye. Ez az élet nem az utolsó állomás, hanem csak egy kis megálló, és az embert elszármoltatják minden egyes pillanataról, amelyet ezen az átmeneti helyen töltött. A legfontosabb, hogy felelősséggel Isten iránt tartozik, aki mindent a semmiből teremtett.

Az, aki ezt végiggondolta, a következő lépést is meg tudja tenni a gondolkodásban: Isten próbára teszi az embereket, amikor különböző események történnek velük, hol jók, hol rosszak. Minden esemény, amit az ember egy nap folyamán tapasztal, nem más, mint egy teszt annak megállapítására, hogy hol lesz az embernek a lakóhelye a halála után. S Isten ezeket a próbákat nagyon könnyűvé tette mindenki számára, és Isten mindenkinek megmutatta azt a helyes utat, amelyet követnie kell, s tudatja vele, hogy mit kell tennie.

„Íme! Mi megteremténk az embert a besűrűsödő cseppből, hogy megpróbáljuk azt, majd megtevének néki a hallást, és a látást. Íme! Mi vezetünk őt az úton, s vajon ő hálaadó, avagy hitetlen.” (Korán, 76:2-3)

Ahogy az a Korán ájában le van írva, Isten megmutatta a helyes utat az emberek számára az életükben, és képessé tette őket a vallást és a jó erkölcsöt érintő ismeretek elsajátítására. Elkerülhetetlen, hogy mindenkit egyszer, még a halála előtt elérjen az igaz hitre való hívás, s így mindenkinek lesz lehetősége arra, hogy megtudja az igazat. Mindenki tudja, hogy ez a világ csak egy átmeneti hely, és hogy Istennek tetsző módon kellene élni az örökkévalóságban elkövetkező élet kedvéért. Röviden, a próba nem az emberek óvatlanságát használja ki, és nem azt, hogy esetleg nem tudnák, hogy hogyan legyenek sikeresek. Isten minden történelmi korban küldött a küldöttein keresztül egy könyvet, valamint értelemmel ruházta fel az emberi lényeket, és így mutatta meg nekik a helyes utat és így védelmezte meg őket a rossztól. Azok számára, akik hisznek Istenben, és maradéktalanul alávetik magukat Neki, s akik egyedül Benne látják az igazi társat és védelmet, és akik minden helyzetben Istenhez fordulnak, és átadják magukat Neki, azoknak minden, Isten által teremtett próba könnyű és élvezetes lesz. Azok számára nem lesz nehézség, viszontagság, baj, szomorúság vagy szenvedés, vagy bonyodalmak ezen a világon, akik ismerik a hit titkát, és akik őszintén hisznek Istenben. Minden helyzet áldássá változik ezen a világon, amely által az ember még közelebb kerül Istenhez, és még jobban reményked-

het abban, hogy a Kertekbe juthat.

Az őszinte hit előfeltétele az, hogy felismerjük Istent és megismerjük Őt. Minél inkább felismeri valaki Isten létezését, és minél inkább ismeri hatalmát, annál istenfélőbbé válik, és annál közelebb kerül Istenhez. Aki ismeri Isten megbocsátó képességét, az soha nem lesz reményvesztett, vagy pesszimista a saját hiányosságai és hibái miatt. Aki hisz abban, hogy Isten az, aki mindennel ellát, az nem lesz pénz-sóvár. Tudja, hogy Isten ellátja őt élelemmel, s ezért ugyan az ember dolgozik és tesz bizonyos erőfeszítéseket, de a hívő bizonyos abban, hogy végső soron kizárólag Isten az, aki meghatározza annak az áldásnak a mennyiségét, amelyet ő kapni fog, és hogy ő maga semmilyen módon nem változtathatja meg azt. Ezért aki tud Isten létezéséről és elismeri azt, annak a számára a világ tele lesz áldással, és az egész életét úgy éli le, hogy a Teremtésben a szépséget és Isten megnyilatkozását látja meg. Röviden, azoknak az istenfélő muszlimoknak, akik alávetették magukat Istennek, az Isten által teremtett próbatétel könnyű és élvezetes lesz.

Isten a megbocsájtó

Isten végtelen kegyelme és könyörületessége nagy áldás az emberek számára. Az emberek feledékenyek, tehát bizonyos dolgokat képesek elfelejteni. Az emberek bármikor

bűnbánatot tanúsíthatnak és kérhetik Isten bocsánatát, mert Isten könyörületessége végtelen. Bárki, aki Istenfélelemtől vezetettve őszintén kívánja azt, hogy bűnei megbocsáttatást nyerjenek, reménykedhet Isten megbocsátásában. Ahogyan az a Koránban ki van jelentve: **„Allah meg akar bocsájtani néktek...”** (Korán, 4:27) Isten tudatja velünk azt, hogy az Ő megbocsátó tulajdonsága örök:

„Aki valami rosszat tesz, vagy önmaga ellen vétkezik, [de] utána Allahhoz fohászkozik bocsánatért, az Allahot megbocsátónak és könyörületesnek fogja találni.” (Korán, 4:110)

Isten, mivel megbocsátó, újabb és újabb alkalmakat biztosít az emberek életében arra, hogy bizonyítsa ezt a megbocsátó mivoltát. Az embernek viszont csak egy dolgot kell tennie: el kell ismernie a hibáját, és mindent el kell követnie azért, hogy az többé ne ismétlődjön meg. Ezen kívül ezt a bűnt meg kell vallani Istennek, és holtáig követnie kell a lelkiismeretét. Isten a Koránban kimondja, hogy akik nem őszinték a bűnbánatban, azok bűneit Isten nem bocsátja meg, és fohászukat nem hallgatja meg:

„S nincs bűnbocsánat azoknak, kik a rosszat művelik mindaddig, míg nem jön egyikükhöz a halál, s mondja: Íme! Én most megbánom (bűneimet). És nincs (bűnbocsánat) azoknak, kik meghalnak és (ők) hitetlenek. Ezek számára Mi

előkészítettük a fájdalmas szenvedést.”

(Korán, 4:18)

Isten jósága, kegyelme és könyörületessége abban is megnyilvánul, hogy megbocsátja az emberek bűneit, késlelteti a büntetésüket és életük során számos esélyt ad nekik. Isten a Koránban így szól: Ha az emberek rögtön meg lennének büntetve, amint a bűnt elkövetik, a Földön egyetlenegy teremtmény sem maradna.

„Ha Allah megbüntetné az embereket vétkeiségükért, akkor nem hagyna a földön egyetlen élőlényt sem, ami mozog. Ő azonban haladékat ad nekik egy megszabott határidőig. És ha eljön a határidejük, nem késleltethetik [azt] egy órával sem, és nem siettethetik.” (Korán, 16:61)

Ez azt jelenti, hogy sohasem késő megváltozni, ha az ember bűnt követ el, és soha sincs késő elkezdni az Istennek tetsző életet. Nem az számít, hogy az ember hány bűnt követett el, s az sem számít, hogy a múltban mennyire élt Istentől elrugaszkodott életet, csak az számít, hogy bűnbánata legyen őszinte, és váljon istenfélővé ezután. Azok a bűnök, amelyek egy ilyen mélyen átélt bűnbánat előtt történtek, inkább csak rossz emlékek, melyek tanulságként szolgálnak ahhoz, hogy belássuk, milyen hibába nem szabad többé esnünk. Isten a Koránban kijelenti, hogy nem lesz elszá-

moltatás azoknak az istenfélő muszlimoknak, akik, miután megkapták a figyelmeztetést, az igaz útra tértek.

„Feloldozza Allah mi már megtörtént, de ki visszaesik, elégtételt vesz Allah tőle. Allah a Nagyszerű, Megtorló.” (Korán, 5:95)

„Mondd azoknak, kik tagadnak, hogy ha véget vetnek (tetteiknek), megbocsájtatik nekik mi valóban elmúlt. S ha visszatérnek, hát bizony az elődök adnak példát, (mi már elmúlt).”
(Korán, 8:38)

Kétségtelen, hogy ez egy nagy engedmény, melyet Isten tett a vallásban.

Isten minden imádságra válaszol, és nagyon közel van mindenkire

Azokban az országokban, ahol hitetlenek élnek, a tévhitek és a babonás elképzelések miatt körülményes és bonyodalmas dolog az ima és a fohászkodás. Egyes konok emberek külön időpontokat jelölnek meg, amikor szerintük Isten elfogadja az imát és a fohászt, míg más napszakokban öszerintük nem. Ezzel szemben az az igazság, hogy Istenhez mindig lehet imádkozni, amikor csak akarunk. Vannak olyan válaszok, amelyek hite szerint Isten és az ember közé közvetítőket szükséges helyezni. Isten azonban a következőképpen

hívja fel az emberek figyelmét arra, hogy ezek az elképzelések hamisak:

„Bizony, Allahot illeti meg az őszinte és kizárólagos hit. És akik Allah helyett gyámolítókat választottak maguknak [mondván]: 'Csupán azért szolgáljuk őket, hogy közeli kapcsolatba hozzának minket Allahhal' - bizony, Allah ítélni fog közöttük abban, amiben összekülönböztek! Allah nem vezérli az igaz útra azt, aki hazug és megátalkodik hitetlenségében.” (Korán, 39:3)

Akik azt állítják, hogy ahhoz, hogy az emberek imádkozhassanak Istenhez, közvetítőre van szükségük, azok közé tartoznak, akik a vallást nehéz dolognak próbálják beállítani. A Korán 50:16-ban erről ez áll: **„Mi teremtettük az embert és tudjuk, hogy mit súg Önnön énje magának. Közelebb vagyunk hozzá, mint a nyaki ütőere”**. Isten közelebb áll az emberhez, mint bárki más. Imával nyugodtan fordulhat az ember közvetlenül Istenhez, és Isten meghallja a hangját. A fohászkozó akkor kérhet segítséget Istentől, amikor csak akar.

Az ember bármikor fordulhat Istenhez, ha ennek szükségét érzi. Nagy nehézségek idején, háborúban vagy betegségben az ember úgy imádkozhat, ahogy tud. Fohászt küldhetünk Isten felé akár menet közben, akár lépcsőről lejövet,

akár vásárlás közben, akár vacsorafőzés közben, akár TV nézés közben, akár mozgólépcsőn állva, akár sorban állás közben, vagy esti lefekvéskor, vagy akkor, ha felébredünk, vagy akkor, ha reggelizünk, vagy autóvezetés közben, röviden szólva, bármikor és bárhol elmondhatja az ember Istennek azt, hogy mit szeretne. Ahhoz, hogy ezt megtegye, elég az, hogy röviden erre gondol, mert Isten mindent tud, még azt is, amit az illető a szívében rejteget.

Ezért, ha valaki Istenhez fohászkodik, tudnia kell, hogy Isten minden fohászra bizonyosan válaszol. Isten elmondta nekünk, hogy Ő meg fogja könnyíteni a dolgokat azok számára, akiknek erre szükségük van, és akik Felé fordulnak:

**„S nem az (a legjobb), ki válaszol az elkárhozott-
nak, midőn az Hozzá fohászkodik, s Ő leveszi a
rosszat, s megtesz titeket helytartókká a föl-
dön? Van-e más isten Allahhal? Csak kevesen
emlékeznek.”** (Korán, 27:62)

Ez a lehetőség is kétségtelenül Isten végtelen kegyelméről tanúskodik. A Korán több sorában is előfordul az utalás arra, hogy Isten mennyire közel van az emberi lényekhez, s hogy Ő megvédi azokat, akik Felé fordulnak, és hogy bizonyosan válaszolni fog mindenkinek, aki Hozzá fohászkodik. Ezek közül az egyik így szól:

„Ha az Én szolgálaim kérdeznek téged Felőlem, nos Én közel vagyok [hozzájuk], felelek a fohász-kodó fohászára, amikor Hozzám fohászkodik. Hallgassanak hát [az Én hívásomra] és higgye-nek Bennem. Talán az igaz úton fognak járni.”
(Korán, 2:186)

A hívőknek még egyszer Isten kegyelmére és áldásá-ra kell gondolniuk, és úgy kell élniük, hogy az Istennek tet-sző legyen. Isten, aki a Mindenség Birtokosa, és Minden Do-log Tulajdonosa, aki megmutatta nekünk végtelen kegyel-mét, és aki korlátlan lehetőségeket tárt fel számunkra, meg-ígérte, hogy mindenre válaszol, amit csak kívánnak az em-berek. És Isten sohasem szegi meg az ígéreteit.

Isten senkit sem terhel nagyobb teherrel, mint amit el tud viselni

Azok a helyzetek, amelyekkel az ember találkozik élete so-rán, függetlenül attól, hogy milyen nehéznek is látszanak ab-ban a pillanatban, mindig úgy vannak kimérve, hogy az em-ber kibírja őket. Isten, az emberi lények Teremtője, lelket adott az embereknek. Tudja azt, hogy mennyit bírnak el, és hogy mekkora az a teher, amit már nehezen bírnak.

Isten a Korán több sorában kijelenti, hogy nem helyez senki vállára több terhet, mint amennyit elbír, és senkivel

szemben nem lesz igazságtalan.

„Allah nem terhel meg egyetlen lelket sem [súlyosabb teherrel], mint aminek elviselésére az képes.” (Korán, 2:286)

„Akik azonban hisznek, és jótetteket cselekszenek - senkitől nem követelünk többet, mint ami re képes -, azoknak a Paradicsom lesz az osztályrészük, és örökké benne lakoznak majd.” (Korán, 7:42)

Minden esemény más és más, ami az emberekkel történik, s amit türelemmel kell viselniük. Sokan belefáradnak a sok előre nem várt eseménybe. Isten azonban éppen ekkor teszteli le a lelküket, és a lelki erejüket. Vannak ezen a földön olyan emberek, akik egész életükben nyomorognak. Ekkor Isten a szegénység állapotában teszi próbára a türelmüket. Megint mások gazdagságban és jólétben élnek, őket is próbára teszi Isten abban, hogy mennyire hálásak Istennek, s mennyire jó az erkölcsük, és mennyire mohón ragaszkodnak az evilági dolgokhoz. De végül is, a gazdagok és a szegények is olyan életet élnek, amely a legjobb számukra Isten akarata szerint. Függetlenül attól, hogy mennyi nehézségen kell keresztülmennie egy szegény embernek, ha igaz hívő, akkor Isten segédelmével nincs olyan nehézség, amelyet ne tudna kezelni. S ugyanígy, bármilyen jólétben él is

egy hívő gazdag ember, a gazdagság nem rontja el őt, és sohasem lesz hálátlan Isten felé gazdagságáért. S végül az igaz hívő ember, legyen akár gazdag, akár szegény Isten iránti hűsége és az Utolsó Naptól való félelme lehetővé teszi azt, hogy a Korán erkölcsé szerint éljen, és olyan ember legyen, aki teljesíti a vallás parancsait. S így a hívők alávetik magukat Isten akaratának, bármi is történik velük. Csak az Ő segítségét kérik, és az Ő megelégedését keresik. Sohasem elégedetlenkednek, ha nehézségekkel találkoznak, és sohasem hagyják el vallásukat, még akkor sem, ha a próbatétel rendkívül nehéz. Azoknak, akik Istenre hagyatkoznak, és bíznak benne, Isten még a legnehezebbnek látszó dolgokat is könnyűvé teszi, s ez is az Ő végtelen kegyelmének és könyörületességének a jele. A 18. szúra 88. ájájában a következőre világít rá: **„Aki pedig hisz és jótettet cselekszik, annak a jutalma a legjobb lesz. És olyasmit rendelünk el neki, ami könnyen [teljesíthető].”** Isten erre az igazságra más ájájában is felhívja a figyelmet:

„Ami pedig az adakozót és az istenfélőt illeti, aki igaznak tartja a tanúságtételt, bizony annak meg fogjuk könnyíteni a jócselekedetekhez [vezető útját].” (Korán, 92:5-7)

Azok, akik nem vetik alá magukat Istennek, és akik nem bíznak Benne, azok még a könnyű dolgokat is nehéz-

nek fogják érezni. Hálátlanságuk és Istentagadásuk, valamint amiatt, hogy távol tartják magukat a Korán erkölcsétől, Isten megnehezíti dolgukat ezen a Földön.

„Ám, aki fősvény és [úgy véli,] nincs szüksége [Allahra], s meghazudtolja a tanúságtételt, Annak meg fogjuk könnyíteni a rosszcselekedet-höz [vezető útját].” (Korán, 92:8-12)

Isten minden nehézségben ad valami könnyebbséget

A Kegyelmes Isten azt a jó hírt közölte velünk, hogy akkor, amikor próbára teszi az embereket, minden nehézségben ad valamilyen könnyebbséget. Isten a következő sorokban mondja el ezt a jó hírt:

„Nos, a nehézség bizony könnyebbséggel jár. A nehézség bizony könnyebbséggel jár.” (Korán, 94:5-6)

Amikor a Prófétára és a Koránban említett istenfélő emberek életére emlékezünk, az a meglepő, hogy bármilyen nehéz helyzettel találkoznak is, Isten mindig adott nekik valami könnyebbséget. Isten Mindent Legyőző tulajdonságával, minden út során könnyebbséget tár fel.

A Korán szép példákat mutat be azokról a hívőkről, akiknek el kellett hagyniuk otthonaikat, és útra kellett kel-

niük a sok erőszak miatt, amit ellenük elkövettek, mialatt ők Isten nevében harcoltak. Ezeknek az embereknek el kellett hagyniuk a munkahelyüket, a házukat, a kertjüket, az összes vagyontárgyukat, és el kellett vándorolniuk idegen földekre, amelyet egyikük sem ismert. Ha ezt egy kívülálló szemével nézzük, valóban nehéz helyzetnek találjuk. Azonban a Korán 4. szúrájában Isten azt tudatja velünk, hogy a kivándorló hívők számára Isten könnyebbé tette ezt a helyzetet és megáldotta őket:

„Ki elvándorol Allah útján, a földön sok tágas menedékre lel. S ki házából kijön Allahhoz, és az ő Hírnökéhez menekülván, majd utóléri őt a halál, hát bére Allahra esik (hárul). Allah a Megbocsájtó, a Könyörületes.” (Korán, 4:100)

Isten beváltotta a Prófétánk idejében élt hívőknek tett ígéretét. A Próféta (Isten áldásai és béke legyen vele) társai, akik nem tartották fontosnak az evilági javakat, és akik önzetlenül alávetették magukat bármely nehézségnek Isten nevében, jó ellátást kaptak és Isten a legjobb szállást adta nekik, amit csak lehetett. Munkájukat könnyebbé tette más emberek munkájánál. Ez a könnyebbség és kegyelem, amelyet a Próféta (Isten áldásai és béke legyen vele) társai kaptak, meg van említve a Koránban:

„És emlékezzetek vissza, amikor még kevesen

voltatok és gyengeségetek miatt elnyomtak benneteket a földön, és amikor félnetek kellett, [ne] hogy elragadjanak benneteket az emberek! Ő akkor menedéket nyújtott nektek, megerősített benneteket az Ő segítségével és [mindenféle] jóval látott el titeket, hogy talán majd hálásak lesztek.” (Korán, 8:26)

Más próféták életéből vett példák is mutatják, hogy Isten a hívők számára milyen könnyebbséget adott.

Például József próféta (béke legyen vele) életének sok-sok történetét is nyilvánvaló példának hozhatjuk fel annak alátámasztására, hogy milyen könnyebbségek mutatkoztak a nehézségek idején. Miután testvérei kútba vetették, József prófétát (béke legyen vele), egy karaván találta meg. Azok, akik megtalálták József prófétát (béke legyen vele), eladták rabszolgának a vezír (miniszter) számára. Röviddel az után Józsefet igazságtalanul megvádolták, és börtönbe vetették, pedig nem tett rosszat. József életének ezen eseményeit szemlélve első pillantásra úgy tűnik, nehéz élete lehetett. Ám Isten megjutalmazta őt, mert mindig jó erkölcsű és hálás volt, s a nehézségek között is könnyebbséget adott neki. Annak ellenére, hogy Józseffel ilyen sok rossz dolog történt, felküzdötte magát, és a kincstár vezetőjének nevezték ki, majd fontos miniszter lett belőle.

Isten mindig támogatja a hívőket. Ez abból is látszik, hogy Mózes próféta is könnyebbséget tapasztalt a nehéz helyzetekben. Amikor Mózes próféta a valaha élt legkegyetlenebb ellenséggel, a Fáraóval küzdött, Isten segítségével és támogatásával felül tudott kerekedni rajta. Amikor Mózes úgy fohászzkodott Istenhez, hogy adjon neki egy testvért segítőként, Isten válaszolt a fohászára és elküldte neki Áront. Ezen kívül Mózeset különleges és csodálatos képességekkel is felruházta, Isten képessé tette őt arra, hogy legyőzze a Fáraó varázslóit. Mózes próféta nem feledte még a legnehezebb és leginkább próbára tévő időszakban sem, hogy Isten segítségével a hívőkkel van. Amikor a Fáraó hadserege üldözte őt, és a Vörös-tenger elzárta előttük az utat, Mózes próféta emlékeztette társait arra, hogy Isten segítsége mindig velük van, és hogy Isten meg fogja mutatni nekik a kiutat.

„Nem! - mondta ő. - Velem van az én Uram! Vezérelni fog engem. És Mi azt sugalltuk Mózesnek: 'Üss a botoddal a tengerre!' És széthasadt az, s mindegyik rész olyan lett, mint egy hatalmas hegy. És hagytuk, hogy a többiek közeledjenek oda. És megmentettük Mózeset és mindenkit, aki vele volt. Aztán vízbefullasztottuk a többieket.” (Korán, 26:62-66)

Egy másik példa ennek illusztrálására a Próféta (Isten

áldása és béke legyen vele) életéből való, ez akkor történt, amikor a hitetlenek üldözték a Próféta, aki egy barlangban rejtőzött el egy másik hívővel. Az, hogy amikor a Próféta (Isten áldása és béke legyen vele) életét fenyegették a hitetlenek, mindig volt vele egy hívő, aki támogatta a Próféta, újabb szép példája annak, hogy hogyan könnyíti meg Isten könnyebbségekkel a nehézségeket.

„Ha ti nem segítetek neki [Allah segíteni fog] - hiszen Allah már akkor segített neki, amikor a hitetlenek elűzték őt [Mekkából] másodmagával. [Emlékezzetek arra], amikor ők ketten a barlangban voltak [és] amikor ő azt mondta társának: 'Ne csüggedj el! Allah velünk van.' Allah ekkor leküldte reá a sakínáját és seregekkel segítette meg őt, amelyeket ti nem láttok. És a hitetlenek szavát a legmélyebbre utasította, amíg Allah szava a legmagasztosabb. Allah hatalmas és bölcs.” (Korán, 9:40)

Valójában, ha az ember a maguk mélységében szemléli a dolgokat, és a dolgok belső értelmét kutatja, megfigyelheti, hogy Isten hogyan könnyíti meg minden pillanatban az ember életét. Akik észreveszik ezt a realitást, azok az Istenfélők, akik Isten kezébe helyezik a sorsukat, és akik tudják, hogy ha találkoznak is nehézséggel, ez a sorsuk, és akik hü-

ek Istenhez, s akik tudják, hogy Isten az ő jóakarójuk, s akik mindig Isten által vannak vezéreltetve. Isten a Korán egyik ájájában erről azt mondja, hogy az ilyen embereket Isten akkor szórja teli áldással, amikor ők azt a legkevésbé várják, és könnyebbé teszi feladatuk teljesítését.

„Ha az (asszonyok) elérték a kiszabott (várakozási) idejüket, akkor vagy tartásátok meg őket megfelelő módon, vagy váljatok el tőlük megfelelően. És kérjetek föl magatok közül két - igazságosságáról ismert - tanút tanúságtételre, és tegyetek tanúságot Allah színe előtt! Intés ez annak, aki hisz Allahban és a Végső Napban. Aki féli Allahot, annak Ő kiutat talál, és onnan gondoskodik róla, ahonnan nem is számít rá. Aki Allahra hagyatkozik, annak Ő elégséges. Allah eléri a szándékát. Allah mértéket szabott mindennek.” (Korán, 65:2-3)

„A tehetős tehetsége szerint fizessen! Akinek pedig pontosan kiméretett az ellátása, az annak megfelelően fizessen, ahogyan Allah adott neki! Allah nem követel többet senkitől, mint amennyit adott neki. Allah könnyebbséget fog adni a nehézség után.” (Korán, 65:7)

Isten elmondja nekünk a Korán ájájában, hogy Ő meg-

könnyíti a dolgokat azok számára, akik őszintén meghajtják magukat Isten parancsai előtt. Azok, akik hisznek ebben, sohasem mutatnak gyengeséget a nehézségek során. A Korán 94. szúrájában Isten azt a jó hírt közli velünk, hogy minden szenvedésben lesz könnyebbség, és Ő az, aki felemeli az emberek válláról a terheket.

„Nem tártuk-e ki a kebled, s vettük-e le rólad a terhet (vétket), mely hátadat nyomta? S növeltük-e a hírneved? Nos, a nehézség bizony könnyebbséggel jár.” (Korán, 94:1-6)

Isten olyan könnyebbséget és támogatást nyújt a hívőknek, mely szemmel nem látható és az érzékekkel nem érzékelhető

Ennek a könyvnek az elején már beszéltünk arról, hogy Isten a világot azért teremtette, hogy legyen egy helyszín, ahol Isten próbára teheti az emberek Istenbe és az Örökkévalóságba vetett hitét. Itt azok, akik jó, és azok, akik rossz cselekedeteket cselekszenek, kívülről tekintve ugyanolyan kívánalmaknak megfelelően élnek. Mégis, a hívők élete merőben különbözik az istentagadókétól. Mint azt már említettük, Isten mindig azoknak az életét könnyíti meg, akik hisznek Benne, s még a legreménytelenebbnek látszó helyzetben is ad kiutat. Isten így segít a hívőknek.

Az is érdekes, hogy Isten úgy segít, hogy az ember alig veszi észre, és hogy a segítség - Isten segítségével - abból az irányból érkezik, ahonnan nem is várnánk. A következő fejezetekben felsoroljuk az Isteni segítség formáit. Ezeket a Korán is megemlíti.

Isten az angyalai által küld segítséget

Isten különbözőképpen segíthet a hívőknek. Ezek közül egy lehet az, ha Isten angyalokat küld a hívőknek, amikor szükségben vannak. Isten a Koránban értesít bennünket az egyik ilyen segítségről, a Próféta (Isten áldása és béke legyen vele) idejéből:

„[Említsd meg,] amikor azt mondtad a hívőknek: 'Talán nem lesz elegendő számotokra, ha az Uratok háromezer angyallal támogat benneteket, akik [az égből] küldetnek le [hozzátok]?' [De elegendő], sőt ha kitartók és istenfélők lesztek, még ha azonnal is jönnek ellenetek, Uratok akkor is megsegít benneteket ötezer megjelölt angyallal. Allah csupán azért tett így, hogy örömhír legyen számotokra, és megnyugvást leljen a szívetek. Ám a győzelem csakis Alláhtól, a Legyőzhetetlentől, a Bölcestől ered.” (Korán, 3:124-126)

Más ajában Isten megmutatja, hogy Ő olyan seregek-

kel segít a hívőknek, amelyeket azok nem is láthatnak:

„Ti hívők! Emlékezzetek Allah kegyére, melyet irántatok tanúsított! [Emlékezzetek arra], amikor csapatok jöttek hozzátok, Mi pedig [pusztító] szelet és [égi] csapatokat küldtünk rájuk, amelyeket ti nem láttatok. Allah átlátja azt, amit cselekesztek.” (Korán, 33:9)

Isten tudatja velünk, hogy a hívők mindig győzedelmeskednek, és ez igen bátorító ígélet a hívők számára. De van egy másik figyelemreméltó dolog: minden támogatás Istentől származik, és kétségkívül Ő Minden Hatalom Birto-kosa. A hívők tudják, hogy ez az igazi győzelem, és hogy a segítség igazándiból Isten kezében van. A hívők sohasem felejtik el, hogy azok az angyalok, akiket Isten a hívők megsegítésére küld, meg vannak említve az Isten által előre leküldött jó hírekben. Ezekben szó van arról, hogy Isten segítése és támogatása angyalain keresztül nyilvánul meg. Teremtőnk erről a Koránban így szól:

„[És emlékezzetek arra], amikor segítségért fohászokdtatok az Uratokhoz! És Ő meghallgatott benneteket, [mondván]: 'Meg foglak segíteni benneteket ezer angyallal - szorosan egymás mögött.' És Allah csupán azért rendelkezett így, hogy örömhír legyen [az számotokra] és nyuga-

**lom töltse el szíveteket! A győzelem egyedül Al-
lahtól jön. Allah hatalmas és bölcs.”** (Korán, 8:9-
10)

Azok hívők, akik tudják, hogy Isten annak segít, aki-
nek akar, és úgy, ahogy csak akar, sohasem veszítik el Isten
iránti bizalmukat, és meg tudják őrizni nyugalmaikat még a
legnehezebb, és valóban legnagyobb megpróbáltatást je-
lentő helyzetekben is. Ebben az elmeállapotban élnek le éle-
tüket s ez a spirituális értelemben vett legjobb élet, amit él-
ni lehet.

**Isten olyan képet fest a hívőkről az
ellenségei szemében, mintha sokkal
nagyobb számban lennének,
mint a valóságban vannak**

Isten akaratából a hívők száma mindig kevesebb volt, mint
a hitetleneké. Azonban a győzedelmes oldal mindig a hívő-
ké volt, s nem azoké, akik nagy számban voltak jelen. A hí-
vők, Isten adta bölcsességüknél, éleselmjúségüknél, és er-
kölcösségüknél fogva mindig sikeresebbek voltak, mint a
hitetlenek. Sőt mi több, Isten úgy döntött, hogy a hívőket min-
dig nagyobb számúnak mutatja, mint ahányan azok valójá-
ban vannak, s ez a hitetlenekben a fenyegetettség érzését tá-
masztja fel és félelmet kelt. Ezt Isten a Koránban a Próféta

(Isten áldása és béke legyen vele) korából származó példával világítja meg:

„És [emlékezz arra], amikor az összecsapások során kevésnek mutatta őket néktek, titeket pedig megkevesbített az ő szemükben, hogy Allah dűlőre vigyen egy olyan dolgot, aminek meg kellett lennie. Allahhoz térnek vissza a dolgok [döntésre]. Ti hívők! Ha [a hitetlenek] egy csapatával találkoztok össze, álljatok helyt és emlékezzetek meg gyakorta Allahról! Talán boldogulni fogtok.” (Korán, 8: 44-45)

Határozottan isteni csoda benyomását kelti a hitetlenek szemében az, amikor azt tapasztalják, hogy a hívők csapata csupán maroknyi, mégis így meg tudja őrizni hidegvérét. Isten ekképpen vitte sikerre a hívőket a harcban.

Ugyanezekben a sorokban Isten arról tájékoztatja Mohamed Próféta (Isten áldása és béke legyen vele), hogy a hívők seregének erejét sokszorosára növeli, ha akarja. Megígéri a hívőknek, hogy nagyobb erőt fog adományozni nekik, és győzedelmessé teszi őket cserébe türelmükért:

„Ó próféta! Buzdítsd a hívőket a harcra! Ha akad közöttük húsz állhatatos, azok kétszáz fölött is győzelmet aratnak, és ha akad közöttük száz, akkor azok ezer hitetlen fölött is győzelmet

aratnak, mivel olyan nép az, amely nem ért [semmit]. Allah most könnyített rajtatok, mivel tudja, hogy gyengeség lakozik bennetek. Ha tehát akad közöttetek száz állhatatos, azok kétszáz fölött aratnak győzelmet, és ha akad közöttetek ezer, azok kétezer fölött aratnak győzelmet - Allah engedelmével. Allah az állhatatosokkal van.” (Korán, 8:65-66)

Ahogy az a fenti ájából is kitűnik, Isten támogatta a hívőket, a Próféta (Isten áldása és béke legyen vele) idejében, amikor háborúztak, mégpedig úgy, hogy a hitetlenek szemében azt a benyomást keltette, hogy a hívők számbeli fölényben vannak. Azért volt ez így, mert Isten mindig a hívők oldalán áll és őket támogatja. Függetlenül attól, hogy a hitetlenek milyen sokan vannak és milyen erősek, mert Isten a Minden Erővel Rendelkező. Isten mindent megtehet, amit csak akar, pusztán egy szavába kerül: Legyen! Azok, akik meghajlanak Isten akarata előtt és bíznak Benne, és akik elfogadják az Ő végtelen erejét, mindig vigaszt találnak ebben.

Isten bizalommal és nyugalommal tölti el a hívők szívét

A Korán 8. szúrájában Isten tudomásunkra hozza azt a spi-

rituális támogatást, amelyben részesíti a hívőket, éppen akkor, amikor azt várják, hogy nehéz helyzetbe fognak kerülni, s erről a Próféta (Isten áldása és béke legyen vele) korából a következő példát hozza fel:

„[És emlékezzetek arra], amikor álomba burkolt benneteket - Tőle jövő biztonság gyanánt, és [amikor] vizet küldött le reátok az égből, hogy megtisztítson benneteket azzal, és elűzze rólatok a Sátán tisztátalanságát, hogy erőt öntsön a szívetekbe és szilárddá tegye a lábatokat.” (Korán, 8:11)

A Korán ájában található „álomba burkolt” kifejezés minden bizonnyal egy spirituális állapotra utal, amely az ember éber állapotával ellentétes. Isten azokban idézte elő ezt az állapotot, akiknek őszintén szükségük volt erre, és e spirituális támogatás eredményeképpen a hívők a lelki béke, a bizalom érzését élték át és belenyugodtak Isten által eleve elrendelt és meghatározott sorsukba.

Valójában a lelki béke érzése és a bizalom a hívők életének minden aspektusát áthatja. Azok az emberek, akik hűséggel viseltetnek Isten iránt, és hisznek a Túlvilágban, nem esnek pánikba, és nem szomorodnak el, nem aggódnak, ha éri őket valami, mert tudják, hogy Isten Minden Dolog Tulajdonosa. Tudják, hogy Isten a legelőnyösebb módon teremt

mindent a számukra úgy, hogy ezen a világon és a Túlvilágon is a legnagyobb haszonra leljenek.

„Ha Allah támogat titeket, akkor nincs senki aki legyőzhetne benneteket! Ám ha magatokra hagy titeket, akkor ki támogathatna benneteket Rajta kívül? Allahra hagyatkozzanak hát a hívők.”

(Korán, 3:160)

A fenti Korán-idézet szerint a hívőknek olyan hitük van, hogy életüket Istenre hagyatkozva élik. Függetlenül attól, hogy milyen nehézséggel találkoznak, tudják, hogy ez a nehézség csak átmeneti. Mindig észben tartják, hogy az Örökkévalóságához képest ez a földi élet nagyon rövid időkeret. Ha ezen a világon nehézséggel találkoznak, tartson az bár élethossziglan, mégis véget ér 50-60 év után. S ha valaki az 50-60 évet Isten akaratába való belenyugvással és erőlköcsösen éli le, azt Isten az örök étellel jutalmazza meg az Örökkévalóságban, mely a földivel biztosan összehasonlíthatatlan. A hívőknek a Túlvilágon soha sem kell aggódást, szomorúságot, szűkölködést, vagy más nehézségeket átélniük, éppen ellenkezőleg, elnyerik azt, amire a szívük legjobban vágyik, a végtelen gyönyörűség kellős közepén találják magukat.

S így, mivel a hívők bizonyrágot kapnak e realitásról, nyugodtan Isten kezébe helyezik magukat, és az egyenes és

meghatározott úton haladnak és szembe tudnak nézni bármely szituációval. A lelki komfortérzés és az afelett érzett öröm, hogy ezt tudják, a legnagyobb könnyebbséget adja ezen a világon.

Mindig észben kell tartanunk, hogy minden szív és minden erő Isten kezében van. Isten olyan helyzetet teremt, amelyet csak akar, s úgy, ahogyan csak akarja, és amikor csak akarja. Isten akarata nélkül nem lehet senki sem sikeres, aki megnyugvást és reményt keres. A vallás csak azoknak jelent könnyebbséget, akik tudják, hogy minden Isten tudomásával történik. Ha Isten felé fordulunk minden cselekedetünkben, és minden fáradozásunkért csak Istentől várunk jutalmat, akkor Isten segítségét és támogatását fogjuk élvezni a legkülönbözőbb módokon.

„Ám Allahnak [engedelmeskedjétek], Ő a ti pártfogótok, és Ő a legjobb támogató.” (Korán, 3:150)

AZ ÉLET KÖNNYEBB A KORÁN ERKÖLCSE ÁLTAL

„Allah könnyíteni akar rajtatok - hiszen az ember gyengének teremtett.” (Korán, 4:28)

Az önzetlenség, a becsületesség, a könyörület, a szerénység és a mértékletesség, az őszinteség, a barátságos viselkedés, a szegények etetése, az ígéretek betartása, a kölcsönkért tárgy időben való visszaadása, a tisztelettudó viselkedés, a megfontoltság, az érzelmek kinyilvánítása, az érző szív, a megbocsátás, a háládatosság, a türelem, a bátorság, a tisztelettudó, higgadt viselkedés, mások nem becsapása, nem megcsalása, nem ócsárlása és más erényes tulajdonság - csak néhány azok közül a jó erkölcsöt elváró követelmény közül, amelyeket a Korán tartalmaz, s amelyeket Isten megparancsolt.

Mindenki tudja azt, hogy milyen az a jó erkölcs, amelyet Isten elvár, hiszen ezt diktálja a lelkiismeret. A Sátán úgy állítja be a dolgokat, némely ember szemében, mintha a jó erkölcsök szerinti élet nehéz, vagy lehetetlen lenne. Pedig ha valaki jó erkölcsök szerint él kompromisszumok nélkül egész életében, az annyira egyedi és kimagasló teljesítmény, amire csak a próféták és társaik képesek. A tudatlan emberek, akik nem ismerik a jó erkölcsöket, hasonlatosak egy spár-

gához, amely egy óvatlan pillanatban bármikor elpattanhat. Előfordulhat egy máskülönben higgadt emberrel is, hogy mérges lesz, és valósággal kivetkőzik magából akkor, ha úgy véli, hogy valaki az érdekeit valamivel megsérti. Egyenesen közönséges, sőt agresszív is lehet ilyenkor, s még kis dolgokban sem tud türelmes lenni. Mai társadalmunkban az emberek általában ilyenek. Sajnos ez elég eltorzult erkölcsi szint.

Mivel a többség hasonló negatív erkölcsi színvonalon áll, s nem ritka az önzés, a saját érdekeik védelmében más emberen való keresztül gyaloglás, a csalás, az őszintétlenség, a képmutatás, a törődés hiánya, a gúnyos viselkedés, az önteltség, a gorombaság, a féltékenység, stb., ez mind olyan tulajdonság, amelyet normálisnak tartanak, pedig ezek a tudatlan emberek viselkedésmintái.

Ha valakit megkérünk, hogy jellemezze sajátmagát, lehet, hogy úgy érzi, hogy hitvány és értéktelen ember. „Nagyravágyó, önző és féltékeny perszóna vagyok.” Úgy érezheti, mintha ezek a kellemetlen személyiségjegyek meghatározó elemei lennének jellemének. Azonban a legtöbb ember szemet huny saját és mások hasonló hibái felet.

Nem tükrözi a valóságot az a mondás, hogy „Amilyen hétvésen, olyan hetvenévesen”. Rossz beállítottságra vall, ha valaki így gondolkodik. Egy ember teljes életén keresztül nem dominálhatnak és nem tekinthetők elfogadhatónak

ugyanazok a rossz szokások, a helytelen és morálisan elítélendő viselkedési sémák, sem pedig a félrecsúszott értékrend. Ezen változtatni lehet és kell, s nem tekinthetők állandóaknak.

Isten eredendően vallásosnak teremtette az emberiséget. Természetes, hogy mindenki örül annak, ha azt látja, hogy az emberek jók. Ellenkező esetben zűrzavar van.

Bediuzzaman Said Nursi arra hívja fel figyelmünket, hogy könnyű vallásos életet élni, viszont hit nélkül csak a nehézség jut osztályrészünkül. Munkájának címe: *A sugarak*.

„...Isten Egyedülvalóságának kijelentése rövid és a vallásgyakorlás sem nehéz dolog. Ez egy határozott és félreérthetetlen cselekvéssor, mely azonnali hatást eredményez, és egyenes jellemet formál. A hitelenség útja viszont hosszú, bonyolult és veszélyes. Ebben az őszinte és bölcs Univerzumban, ahol minden a legkönnyebb és a legrövidebb úton van megoldva a hívők számára, s ahol a hit és Isten egyedülvalóságának kijelentése ugyanannyira szükséges és lényeges, mint a Nap, itt a hitelenség és az Istennel való szövetség teljesen összeegyeztethetetlen, mert a legkényelmesebb és a legcélravezetőbb, a legrövidebb és a legbiztonságosabb út és erkölcs - Isten útja”. (Bediuzzaman Said Nursi, The Risale-i Nur Collection, The Ray Collection, 15th Ray)

Egy másik munkájában az író így fejezi ki ugyanezt:
*„A hitetlenség útján való járás ugyanolyan, mint a je-
ges úton való járás, vagy mintha egy omladozó bányá-
ban járnánk. Elég undorító és nehéz ezen az úton tu-
datosan végigmenni. Azonban az, akinek a hozzáállá-
sa nemtörődöm, utánzó, az nem veszi észre ezt a ne-
hézséget.*

*Viszont a hit útján való járás olyan, mint a vízen való
siklás, vagy mint a levegőben, a fényben való repülés.
Minden előnyt megad annak, aki efelé hajlik... ”* (Be-
diuzzaman Said Nursi, Epitomes of Light, 2nd Chap-
ter, p. 71.)

Az ember érezhet bizonyos örömeket hit nélkül is. Ám ezek az örömök rövid életűek és csak szomorúságot és szenvedést vonnak maguk után. Még ha az ember bőségben és gazdagságban, szép körülmények között és élvezetekben bővelkedő életet él is, ha nincs hite, szomorúságot fog érezni emiatt, mert tudja, hogy egyszer mindezt el fogja veszíteni. Minden, amit birtokol, végülis elveszik, vagy azok miatt a helyzetek miatt, amelyekbe ezen a Földön kerül, vagy pedig azért, mert egy napon neki is szembe kell néznie az elkerülhetetlennel, a halállal. Így hát nincs lehetőség arra, hogy az ember megtapasztalja az igazi békét és örömet, ha nem hisz az Örökkévalóságban és nem veti alá magát Isten aka-

ratának. Bediuzzaman Said Nursi így fejezi ki, hogy az ember mivé lesz, ha nincs hite és nincs jó erkölce:

„Az élet hit nélkül, vagy lázadó hittel nem hatékony. Az ilyen élet csak fájdalommal, szomorúsággal és bajjal fog járni, felszínes, röpké élvezetet hoz.” (Bediuzzaman Said Nursi, The Risale-i Nur Collection, The Words Collection, 13th Word).

A jó erkölcs mértéke a jónak és a rossznak, és ennek követése a legkönnyebb és a legjobb mindenki számára. Akik a hit útját választják, azok számára a földi életnek egyenes folytatása lesz az Örökkévalóság öröme, élvezete és boldogsága. Még ha tudják is, hogy vannak bizonyos hiányosságok, élik tovább életüket, tudván, hogy ez csak időleges, és ha valami hiányzik ezen a világon, meg van nekik ígérve a másvilágon. És hogy megszerezzük a végtelen áldást, nem kell mást tennünk, mint a Korán szerint élnünk, és a lelkiismeretünkre hallgatni, s akkor elnyerjük a Paradicsomot, a végtelen szépség és a kifogyhatatlan áldás kertjét Isten akarata szerint.

Azok, akik hallgatnak lelkiismeretükre, mindig győznek

Gondoljunk csak arra, hogy mennyi autó száguld egy autópályán. Mindegyikben különböző kultúrájú és más-más

szakmájú, más-más vérmérsékletű ember ül, akik más-más iskolai végzettséggel rendelkeznek, s mindegyik másképp néz ki. Tehát egymástól teljesen különböző emberek ugyanazon az autóúton mennek.

Képzeljük el, hogy ezek közül az autók közül kettő balesetet szenved. Tegyük fel, hogy mi tisztán látjuk, hogy az egyik autóban van egy súlyos sérült, aki eszméletlen állapotban van. Van olyan autós, aki csak egy pillantást vet a mozdulatlan testre, és továbbhajt akkor, amikor egy másik azonnal megáll, és segít a sebesültön, elszállítja őt a legközelebbi kórházba és segít rajta, ahogy csak tud.

E két ember között az a különbség, hogy az egyik hallgatott a lelkiismeretére, a másik pedig nem. Az, hogy ki milyen kultúrából jött, s milyen iskolai végzettsége van, mit dolgozik, milyen rasszhoz tartozik, s milyen származású, semmilyen jelentőséggel nem bír. Kivétel nélkül mindenkinek van lelkiismerete, amely megsúgja neki, hogy mi a helyes. Mindenkinek mindig az első reakciója az, amit a lelkiismerete diktál, s ami szerint cselekednie kell, mert a jó lépést sugallja, s ezért nagyon könnyű meghallani a lelkiismeret hangját. Ha valaki ezt a hangot követi, békés és nyugodt élete lesz. Ám ha becsukja a fülét, és nem hallgat erre a hangra, akkor kifogásokat keres öniségazolásul, akkor már egy másik kis hang szólal meg a fejében, amely a lelkiismeretével ellentétes ta-

nácsokat fog adni, és ha ezeket követi, olyan nehézségeket fog tapasztalni, amik elől nem lesz menekvés.

A lelkiismeret Istennek olyan ajándéka, amely megkönnyíti az életünket. Aki elfogadja ezt az áldást, és hallgat a lelkiismeretére, képes lesz megkülönböztetni a jót a rossztól minden helyzetben, és ez a képessége mindig örömet fog okozni neki és Isten megelégedését fogja elérni vele ezen a világon is és a Túlvilágon is.

Isten a Koránban közölte velünk, hogy meg leszünk mentve, ha a lelkiismeretünk hangjára hallgatunk.

„A lélekre (az emberre), és arra, aki arányossá formálta és megmutatta neki a bűnét és az istenfélelmét (a küldöttek által): valóban üdvözült az, aki megtisztította [a lelkét].” (Korán, 91:7-9)

A fenti idézet tisztán érzékelteti azt, hogy békére talál az, aki a lelkiismeretére hallgat.

Ha valaki nem hallgat a lelkiismeretére, az a következő sorokban leírt következményekkel számolhat:

„S bizony kudarcot vallott az, aki beszennyezte azt.” (Korán, 91:10)

Annak az embernek a lelkiismerete, aki nem gyakorolja a vallást és az erkölcsöt, amelyet Isten elfogad, egy belső harcnak az eredménye, melynek során kiderül ugyan, hogy mi a jó és mi a rossz, ám a bűnös ember bűnös csele-

kedetei éjjel és nappal szorongatják őt. S ez az, ami lerombolja az ember személyiségét ezen a világon és a Túlvilágon.

Az Istennek való alávetettség és a Neki való hűség könnyűsége

Mindenkinek az életében előfordulnak olyan szerencsétlen, kedvezőtlen helyzetek, amelyek az egész életére kihatnak. Azokon, akik nem a Korán erkölcei szerint élnek, csüggedés, aggodalom és félelem lesz úrrá, ha kis vagy nagy jelentőségű kellemetlen eseménnyel kell szembenézniük. Amikor ezekbe a kegyetlen lelkiállapotokba hajszolják bele magukat, ezt saját elhatározásuk szerint teszik, figyelmen kívül hagyva egy fontos tényt. Isten így fogalmaz erről a Koránban: **„Nem Isten az, aki kétségbeesésbe hajszolja az embereket, az emberek hajszolják kétségbeesésbe saját magukat.”** Akinek nincs erős istenhite, még ha van is hite, de úgy él, hogy nem veszi figyelembe azt a valóságot, amelyet Isten a tudomására hozott, az mindig búskomorságban él, kívül arcára az unalom, maga körül nyomott hangulatot teremt, folyton aggódik, mindig ideges valami miatt, a félelem prédájául esik, és gyakran gyengesége miatt elsodorja őt valamilyen bűn.

Akik tudják ezt az igazságot, azok védve vannak attól, hogy bármi miatt is a félelem, az aggodalom, vagy a szo-

morúság kerítse őket hatalmába ezen a világon. Akinek hite van, az tudja, hogy mindent Isten teremt, és hogy minden fel van írva a Jól Őrzött Táblára. Minden ember a sors útját követi. Amit Isten ad az embereknek, az mindig jót rejt magában, s az az út, amelyet Isten előírt a hívőknek, annál nincs előnyösebb és bölcsebb út.

Az emberek többsége hisz a sorsban, bár kevésbé érti azt. Azt gondolják, hogy csak bizonyos dolgok vannak megírva a sors könyvében, úgy mint a hajszín, a testmagasság vagy a családi körülmények. Mások azt gondolják, hogy meg tudják változtatni a sorsukat, ha eléggé elszántak. A helyzet az, hogy az ember minden pillanata, az egész élete, minden esemény, ami történt, vagy történni fog vele, minden kimondott szó, minden pillantás, minden hang benne van a sorsában. Az is meg van írva, hogy e könyvnek e sorait ezen a napon ebben az órában ki fogja olvasni. Isten tudott erről a pillanatról már millió és millió évvel azelőtt, hogy Ön meg lett teremtve. Lehet, hogy mielőtt ezt a könyvet olvasná, már sok minden történt Önnel. Az is lehet, hogy már majdnem elkezdte olvasni, amikor egy barátja becsengetett Önhöz, és azt mondta: „Helló” – és Ön letette a könyvet, és 2-3 óráig elő sem vette. Ez mind be van vésve Isten végtelen memóriájába szóról szóra, és az Ön sorsa, a könyv sorsa és a barátja sorsa már réges-régen előre meg van határozva. Erről

Isten a Koránban így ír:

„Nem bocsátkozhatsz bele valamilyen ügybe és nem hirdethetsz arról hirdetést, és nem követhettek el semmilyen cselekedeteket anélkül - ha belemerültök abba -, hogy ne lennének tanúi. És nem kerülheti el a te Urad figyelmét egy porzemnyi súly sem a földön, sem az égen. És nincsen ennél sem kisebb, sem nagyobb, ami ne lenne nyilvánvaló Írásban [följegyezve].”
(Korán, 10:61)

Isten létezése időtől és helytől független. A helytől és időtől való függés az emberekre jellemző. A múlt, a jelen és a jövő egyetlen pillanat Isten számára. Nekünk, a jövő évi születésnapunk a jövő időben következik be. A valóságban Isten számára ez egy átélt dolog. Isten tud arról a pillanatról. Isten azt is tudja, hogy mi mit fogunk viselni a következő születésnapunkon, hogy kikkel leszünk, és mit fogunk csinálni azon a napon... Isten minden apró részletet tud arról, hogy mit fogunk tenni 2-3-10 vagy negyven év múlva. Isten tájékozott több milliárd ma élő ember minden pillanatáról, valamint az eddig, az Univerzum teremtése óta valaha is ezen a Földön élt emberek minden pillanatáról, s azokéról is, akik ezután élni fognak az idők végezetéig. Isten a végtelen időt elenyészően rövid idő alatt teremtette meg, ez

azt jelenti, hogy az egész létező időt a másodperc töredéke alatt teremtette meg.

Ha egy hívő olyan magasra fejlesztette hitét, hogy teljesen biztos abban, hogy Isten végtelen bölcsességével átfog minden eseményt, és abban, hogy az emberek a saját sorsuknak csupán megfigyelői, ezzel nagyon nagy áldást és kényelmet szerez magának.

Az az igazhívő, aki őszintén aláveti magát Isten akaratának, és úgy fogja fel a sorsot, mint egy leckét, ami elő van készítve neki, és lelkesedéssel, hálával és bizonyos távolságtartással szemléli sorsát, az ugyanolyan örömet, kényelmet, és a forgatókönyvíróba (Istenbe) vetett bizalmat fog érezni, hogy a végén minden jóra fordul, mintha csak egy mozifilm vetítenének le előtte, miközben ő egy kényelmes karosszékben ül.

Aki elfogadja Istent közeli barátjának és gondviselőjének, s örül minden eseménynek és minden beszélgetésnek, amit Isten teremtett, az a rá kiszabott sorsának is örül.

Isten azért teremtette az élményeket és a látnivalókat az emberek életében, hogy ezzel is próbára tegye őket. Történetnek megrázó dolgok is, félelmetes események, melyek néha sok gyötrelmet okoznak. Tudnunk kell, hogy minden esemény a legapróbb részletekig meg van tervezve, és benne Isten létezésének a bizonyítékára lelhetünk.

Gondoljunk csak József prófétára. Több évig raboskodott a börtönben, habár nem követett el semmi törvénybeütközőt. Nagy odaadással vetette alá magát a sorsnak, melyet Isten kiszabott rá, s a börtönre nem úgy tekintett, mint valami nehézségre. Lényegében úgy fogta fel, mint egy olyan eseményt, amely sok áldás és szépség felé nyitja meg az utat.

Ha egy hívőt nehézségek érnek, ez által jobban össze tudja hasonlítani a jót a rosszal, s így az áldásos időszak örömet nagyobb intenzitással tudja átélni.

Nyilvánvaló, hogy egy rózsakert látványa felett érzett öröm különbözni fog egy emberben attól függően, hogy az illető lát-e mindennap rózsakertet, vagy éveken keresztül semmi mást nem látott, mint betonfalakat.

Annak, aki már megtapasztalta a nehézségeket és a kellemetlenségeket, jobban fog esni a kényelem és a szépség. Az, akit ártatlanul ítélték börtönbüntetésre, és így kellett elviselnie a börtönélet viszontagságait, nagy örömet lelhet a sorsában akkor, ha arra gondol, hogy mindez a nehézség Isten elismerését váltja ki és jutalommal változik majd számára az Ítéletnapon. S végülis, mivel tudja, hogy most éli meg a sorsban előírtakat, és rajta kívül senki sem tud az ő sorsán változtatni még egy másodpercet sem, ezért lemondással és belenyugvással tudja elviselni a sorsát.

Az a hívő, aki alá tudja vetni magát a sorsának, bizonyára azon fáradozik majd, hogy mindent megtegyen, ami csak lehetséges az adott szituációban.

A beteg ember nyilván el fog menni az orvoshoz, be fogja venni a gyógyszert, és minden, a betegségével kapcsolatos szempontot figyelembe fog venni. Azért tesz így, mert amikor orvoshoz ment, kapott egy tudást a betegségről és a lehetséges kezelésről. Tudja, hogy a gyógyszer, amit be-szed, Isten teremtménye, és a kezelés, amin keresztülmegy, része a sorsának, amit Isten a hívő számára előírt. Ezért bár-hogy is alakul a betegsége, nem lesz elkeseredett, ideges, szo-rongó, vagy pesszimista. Bízást bízhat Istenben, tudván azt, hogy Isten akarata a legjobb számára.

Nagyon fontos azt tudni, hogy minden esemény mö-gött ésszerűség áll. A hívők hisznek abban, hogy még a lát-szólag rossz események is hasznosak lehetnek számukra, s nyugodtan rábízhatják magukat Istenre. Ez a tulajdonság csak a hívőkre jellemző. Prófétánk erről az egyik hagyományban így számol be:

„Milyen figyelemreméltó a hívők viselkedése! Szá-mukra minden rosszban van valami jó, nem úgy, mint a hitetlenek számára. Ha valami jó történik velük, hálát adnak Istennek, s ez jó nekik, de ha valami rossz történik velük, azt elviselik, és ez is jó nekik.” (Sahih Muslim)

Isten az egyetlen bíró az Univerzumban, és Ő a Vég-telen Erő Birtokosa. Azoknak, akik tisztában vannak ennek a valóságosságával, nincs más út, mint alávetni magukat Istennek, és Rá hagyatkozni. Minden esemény, minden személy és minden beszéd, minden hang, amivel az ember találkozik, Isten ellenőrzése alatt áll. Ahogyan azt a Próféta (Isten áldása és béke legyen vele) mondta, minden, ami Istentől jön, szépség és áldás a hívő számára. Isten a Koránban beszél azokról a hívőkről, akik minden bizalmukat Istenbe helyezték, Isten valóságosságáról szerzett tudásuk alapján.

„Én Allahra, az én Uramra és a ti Uratokra hagyatkozom. Nincsen egyetlen élőlény, amelynek üstökét meg ne markolná. Bizony, az Uram az egyenes úton van.” (Korán, 11:56)

Azok, akik nem bíznak Istenben, azt feltételezik, hogy ők mindennel meg tudnak birkózni, és minden eseményt irányítani tudnak. Ezek az emberek állandó félelemben, szomorúságban és aggodalomban élnek, és kivétel nélkül pesszimizmusként viselkednek.

Ez a tévhit ahhoz hasonlít, mintha egy néző azon izgulna és idegeskedne egész idő alatt, míg a filmet nézi, hogy ő hogyan tudná megváltoztatni annak a filmnek a végét, amit éppen néz. Ennek a képzeletbeli nézőnek a belső felindultsága teljesen céltalan és felesleges, s ugyanígy felesleges és

szükségtelen felindultságot mutatni sorsunk szemlélése közben. Ha valakit igaztalanul megvádolnak, azt Isten úgyis látja. Isten azért teremti az ehhez hasonló helyzeteket, hogy próbára tegye az embereket. Mivel az ember olyan lény, aki hibákat szokott elkövetni, és csak reménykedhet abban, hogy Isten elfogadja a fohászait, és bocsánatkérését, s elnyeri Isten kegyelmét és a Paradicsomot, s így nincs oka arra, hogy szomorú és bánatos legyen. Isten bizonyosan küld segítséget a hívőknek, és könnyebbséget ad nekik. Ez Isten határozott ígérete. Azoknak, akik hibáztak, Isten a következőket mondja egy Korán ájában:

„[Így van] ez. Ha valaki oly mértékben büntet, amilyen bünt elszenvedett, aztán [ismét] erőszak tétetik ellene, Allah minden bizonnal megsegíti őt. Allah elnéző és megbocsátó.” (Korán, 22:60)

Ebben az esetben egyetlen út van a hívők számára, akik ismerik Isten hatalmát és barátságosságát – alávetni magukat Isten akaratának, mert ez a legjobb és a legkönnyebb út. Ha nem ezt teszi valaki, akkor olyan erőket szabadít magára, amiket majd aligha tud kezelni.

Bediuzzaman a „*Szavak*” című művében elmagyarázza azokat a nehézségeket, amelyeket sajátmagának okoz az ember azzal, ha nem bízik Istenben.

„Az ember gyámoltalan és sokféle szerencsétlenség-

nek van kitéve. Sokféle dologra van szüksége, és egy csomó dologra pedig egyenesen rá van szorulva, tehát vannak dolgok, amelyek nélkülözhetetlenek számára. Az ember gyenge, az élet terhei pedig súlyosak. Ha nem támaszkodna a Tündöklő Ragyogású Mindenhatóra, és nem helyezné Belé minden bizalmát, és nem vetné magát alá Neki teljes bizalommal, akkor a lelkiismerete mindig nyugtalan lenne. Hiábavaló szenvedések, fájdalmak és megbánások fojtogatják majd őt és mardossák, mérgezik belülről, mígnem szörnyeteggé változtatják.” (Bediuzzaman Said Nursi, The Risale-i Nur Collection, The Words Collection, 6th Word).

Ezeket a tanácsokat nem azért adjuk, hogy az emberek megvigasztalódjanak, vagy másokat meg tudjanak vigasztalni. Sem pedig azért, hogy egy katasztrófát átélt embert felvidítsunk, és hogy az átélteket könnyebb legyen fel dolgoznia. Azért mondjuk ezt, mert ez a valóság, mert ez az élet rendje, s mert Isten ilyennek teremtette az evilágot és a túlvilágot. Az biztos, hogy aki ennek ellenkezőjét hiszi, vagy ezzel ellentétesen cselekszik, sajátmagát csapja be. Így a tudatlan emberek nem bíznak Istenben még akkor sem, ha jól megy a dolguk és kényelemben élnek, s ezért állandó feszültségben, félelemben, rettegésben élnek, s nagyon

nehéz így az életük. Holott aki hisz, bármilyen körülmények között éljen is, annak sokkal könnyebb, kényelmesebb és boldogabb élete van.

Isten a hívőkről a Koránban a következőket mondja:
**„Allah barátainak nem kell félniök és nem fog-
nak szomorkodni. Akik hittek és istenfélők vol-
tak, azoké az örömhír az evilágon és a túlvilágon.
Allah szavait nem lehet megváltoztatni. Nagy
diadal lesz ez.”** (Korán, 10:62-64)

A jutalom azért, ha Isten elégedettségét keressük

Ha nyitott szemmel járunk a világban, észrevehetjük, hogy a legtöbb ember egész életén keresztül próbálja barátai, főnökei, munkatársai, szomszédai, tanítványai, gyermekei elismerését, rokonszenvét, szeretetét kivívni. Az ilyen mentalitású ember életében mindig van valaki, akinek a kedvére akar tenni, s ezért mindenre képes, s ehhez igazítja életmódját, öltözködési stílusát, beszédmodorát, eszerint választja ki a zenét, amit hallgat, egyszóval, teljesen behódol nekik. Ez hosszútávon elég bonyolult, unalmas, fárasztó és kiemerítő egy élet. S ráadásul, aki más emberek elismerését keresi, annak mindig el kell nyomnia a saját személyiségét. Azaz, aki ezt teszi, könnyen előfordulhat, hogy nem tudja rá-

szánni magát arra, hogy rámutasson a többiek helytelen cselekedeteire, hogy ne lógjon ki a többiek közül, nehogy kiközösítsék. Mindig kicsit másként kell cselekedniük, mint ahogyan a lelkiismeretük diktálja, mert attól félnek, hogy egyedül maradnak, és elveszítik azokat, akik közel állnak hozzájuk. E miatt a viselkedés miatt előbb-utóbb kezdik magukat kényelmetlenül érezni, ám értelmük előbb-utóbb feladja, olyannyira, hogy már nem lesznek képesek különbséget tenni a helyes és a helytelen, a jó és a rossz között sem, sem pedig a szépség és az utálatosság között.

Aki egyszerre több embernek keresi a kedvét, vagy időről időre más és más ember kedvét keresi, amiatt is bajba kerülhet, hogy amíg az egyiknek kedvére tesz, a másikat magára haragítja. Kedvére tesz a barátjának, de közben magára haragítja a családját, ami addig fajulhat, hogy akár el is veszítheti őket, vagy fordítva: nem törődik a barátaival, csak a családjával, s ekkor a barátai hagyják őt faképnél. Más esetben jó benyomást akar kelteni a főnökében, de a munkatársai megvethetik amiatt, hogy pedálozik. Tehát az ilyen magatartással csak sajátmagunk alatt vágjuk a fát. Rengeteg kellemetlenség, feszültség, elégedetlenség és konfliktus vár a szélkakasokra.

Ezért egy őszinte muszlim csak Isten megelégedését keresi. Neki teljesen mindegy, hogy más emberek mit fog-

nak mondani róla, mert neki csak egy a fontos, Isten parancsai. Ha Isten megalégedését keresve cselekszik egy jó muszlim, akkor nyugodt lehet a szíve, mert mindig a helyes utat fogja választani. Isten a Koránban elmondja nekünk, hogy mi a különbség a fenti két hozzáállás között, ha valaki Isten megalégedését keresi, vagy ha valaki néhány viszálykodó között vergődik:

„Allah példabeszéddel él: Egy férfit egymással civódó részestársak birtokolnak, egy másik pedig egyetlen emberé. Vajon egyformák-e ők a példabeszédben? Dicsőség Allahnak! De nem! A legtöbben közöttük nem tudják [ezt].” (Korán, 39:29)

Ezekből a sorokból is látható, hogy az ember életének csupán csak egy irányvonala lehet, mégpedig az, hogy Isten tetszését elnyerje cselekedeteivel. Bediuzzaman is kiemeli, hogy csak akkor lesz életünk igazán könnyű, ha azon igyekszünk, hogy Isten megalégedését elnyerjük.

„Cselekedeteiddel keresd Isten megalégedését. Ha Isten elégedett, nem fontos az sem, ha a világ felzúdul ellened. Ha Isten elfogad egy cselekedetet, de mindenki más ellenzi azt, ne törődj vele. Ha az Ő megalégedésére cselekedtél, akkor Isten elfogadta ezt a cselekedetet, még akkor is, ha nem fordultál Istenhez azzal

a kéréssel, hogy fogadja el ezt a cselekedetet. Az Ő Bölcsessége annyira határtalan, hogy képes elsimítani a dolgokat. Idővel aztán Isten meggyőzi a többieket cselekedeted helyességéről, ez már az Ő dolga. Az is az Ő dolga, hogy elintézzé, hogy az emberek elfogadják és jóváhagyják ezeket a cselekedeteket.” (Bediuzzaman Said Nursi, The Risale-i Nur Collection, The Flashes Collection, The 21st Flash)

Bediuzzaman jól látja, hogy ez a kulcs az őszinteséghez és a lelkiismeretességhez. Bárki lehet őszinte és odaadó muszlim, s nem kell mást tennie, mint hogy Isten megelégedését keresi. Vannak azonban olyanok, akik e helyett az emberek megelégedését keresik, s ezzel menthetetlenül a képmutatás csapdájába esnek. A képmutatás olyan nagy bűn, ami romba dönti az evilágot és a túlvilágot is. Aki mindig mások kedvét keresi, sohasem fog olyan visszajelzést kapni, amelyet szeretne. Az emberek sohasem tudják megfelelőképpen értékelni a kemény munkát, amit befektetett, de még ha el is ismerik a munkát, nem biztos, hogy fizikailag képesek viszonzni. Az egyedüli Ítéző Bíró és Mindennek a Birtokosa, Isten az, aki a legjobb dolgot adja viszonzásul a jócselekedeteinkért, a Végtelen és gyönyörű Paradicsomot, amelyben minden megtalálható, amire csak vágyik az ember. Isten csak annak adja a Paradicsomot, aki az Ő megelégedé-

sét keresi. Isten kijelentette, hogy csak azok lesznek megmentve, akik engedelmeskednek az Ő akaratának:

„Azt vezeti általa Allah, ki az Ő megelégedését keresi a béke útján. Ő kivezeti őket a sötétségből a világhoz az Ő engedelmeivel, s rávezeti őket az egyenes ösvényre.” (Korán, 5:16)

Ha valaki csak Isten parancsainak engedelmeskedik, Isten elhozza annak a legkönnyebb, legjobb és legélvezetesebb életet ezen a világon és majdan a túlvilágon is.

Az önzetlenség könnyű, az önzés – nehéz

A tudatlan (hitetlen) társadalmakban az emberek általában elsőként a saját érdekeikre és vágyaikra gondolnak. Még mielőtt bármibe is fognának, azt szuggerálják be maguknak, hogy az én jólétem, jókedvem és kényelmem az első. Az ilyesfajta gondolkodású embereknek az önzetlenség nagyon nehéz. Olyan szemszögből tekintenek a világra, ami szerint az egoizmus „menő”, „trendi”, más szavakkal – kiemelkedően jó tulajdonság, az önzetlenség pedig naivságnak van beállítva.

Az igazság az, hogy akik önzetlen cselekedeteket visznek véghez azért, hogy elnyerjék Isten megelégedését, azok számára az önzetlenség nagy ajándék és az istenszol-

gálat egyik könnyű fajtája. Isten a hívők önzetlenségéről így számol be a Koránban:

„S enni adnak az ételből – holott szeretik azt – a rászorulóknak, az árvának és a fogolynak. ’Csupán Allah arcáért adunk enni nektek, nem akarunk tőletek sem jutalmat, sem pedig köszönetet. Mi bizony egy Urunktól eredő komor és végzetes naptól félünk.’ Allah megóvja őket annak a napnak a szörnyűségétől, és derűt és boldogságot áraszt rájuk.” (Korán, 76:8-11)

A hívő tudja, hogy azokért az önzetlen cselekedetekért cserébe, amiket tett, Isten megelégedését és áldását nyeri el az örökkévalóságban, ahol az igazhívőt „ragyogó fényesség veszi majd körül, és ahol csupa élvezet lesz az osztályrésze” – ahogyan azt a Korán mondja, és azok a dolgok, amiket feláldozott, elvesztik fontosságukat. Ebben az életben, amely csak ideiglenes, rövid, és tele van hiányosságokkal, az ember legkedveltebb vagyontárgya is értéktelenné válik, és szépsége elhalványodik Isten megelégedettségével és a Paradicsommal összevetve, amelyet Isten jutalomként ad. A hívők, akik ebben hisznek, nem várnak elismerést, sem pedig hálát más emberektől a kedvességükért, akármilyen nagy szíveséget tettek is nekik.

Isten bőséget és áldást ígér ezen a Földön is, és az ön-

zetleneknek többet garantál, mint amit azok feláldoznak. Ezt az ígéretét Isten a Koránban így írja le:

„Ki az, ki szép kölcsönt ad Allahnak, hogy Ő [a túlvilágon] sokszorosan megtöbbszörözze azt neki? Allah szűken és bőven mér [az ellátásból], és Hozzá fogtok majdan visszatérni.” (Korán, 2:245)

„Akik vagyonukat Allah útján költik el, azok hasonlatosak a maghoz, amely hét kalászt hozott, minden egyes kalászban száz mag van. Allah megsokszorozza [az adakozás jutalmát] annak, akinek akarja. Allah Bővelkedő, Mindent Tudó. Akik vagyonukat Allah útján költik el – s aztán részükről nem követi adakozásukat sem [annak] felhánytorgatása, sem [a megajándékozott ember] sértegetése – azok jutalma az Uruknál van, nem kell félniük, és nem fognak szomorkodni.” (Korán, 2:261-262)

Azok, akik nem hisznek Istenben, vagy az örökkévalóságban, akármit kell is feláldozniuk, azt nagy veszteségként élik meg. Pedig, ha hívők lennének, tudnák, hogy ez nem veszteség, hanem éppen ellenkezőleg – nagy előny és nyereség. A hitetlenek a kicsinyesség és az önzés fojtogató szorításában élnek, és minden fillérhez görcsösen ragaszkodva

próbálják megtartani kétes ügyletekkel megszerzett vagyonukat. Állandó stresszben élnek emiatt még akkor is, ha házörzőként ki sem mozdulnak otthonról. Ósdi bútoraik vannak és harmadnapos, félig romlott ételt esznek és száraz kenyeret, s barátaik látogatását berzenkedve fogadják. E viselkedésükkel azt érik el, hogy értelmileg látványosan leépülnek, és ruházatukat tekintve pedig szemmel láthatólag lerongyolódnak. Önkínzó életmódjuknak sehogy sem tudnak véget vetni, mert nem hajlandók tisztességes és normális életet élni, s ezzel kizárják magukat a bőséges élet kényelméből.

Legyünk megbocsátók, mert ez a legjobb nekünk és ez által számtalan előnyre tehetünk szert

„Ő az, aki elfogadja szolgáitól a megbánást és megbocsátja a rossz cselekedeteket. Ő tudja, mit tesztek.” (Korán, 42:25).

Ebből a Korán-idézetből is látszik, hogy Isten megbocsátó. A hívők, akik Istennek tetsző erkölcsnek vetik alá magukat, meg tudnak bocsájtani akkor is, ha rosszindulattal találkoznak. Kedvességükkel távol tudják tartani a bűnt. Az istenfélő hívők legszebb tulajdonságai közé tartozik az, ha valaki szemet tud hunyni az ellene elkövetett bűnök felett, s

mindent türelemmel visel, le tud mondani a bosszúállásról, és végérvényesen meg tud bocsátani a bajkeverőnek. Ezért cserébe Isten szeretetét és elismerését kapja. Isten a Koránban így ír erről:

„Akik adakoznak a jómódban és a nyomorban is, akik megfékezik haragvásukat, és elnézők az emberekkel. Allah szereti a jótevőket.” (Korán, 3:134)

Ha egy ellenünk elkövetett bűnre kedvességgel felelünk, sajátmagunknak és másoknak is békét teremtünk. Nem nehéz így viselkedni, és ez igen magasrendű erkölcsi érzékre vall, s főleg akkor van nagy értéke önmagunk féken tartásának Isten előtt, ha bensőnkben forr a harag, a gyűlölet, a bosszúvágy és a vérszomj. Bizony, még ilyen esetekben is kézben lehet tartani a minket elragadni készülő indulatokat, ilyenkor kell gyakorolni a türelmességet. Úgy lehetünk úrrá az ilyen helyzeteken, hogy a haragot és a megbántottságot levetkőzve megtöltjük szívünket barátságos érzésekkel, szeretettel, tisztelettel és békével. Isten erről a Koránban a következőket mondja:

„A jótett nem egyenlő a rossz cselekedettel. Olyasvalamivel hárítsd el azt, ami jobb [annál], és íme, hű barát lesz az, akivel viszály állított szembe. Ám csupán azoknak adatik ez meg, akik tü-

relmesek és akik nagy szerencsét mondhatnak magukénak.” (Korán, 41:34-35)

A jó erkölcsökért cserébe Isten jó és könnyű életet ad az embereknek. Azokat, akik nem tudnak, vagy nem akarnak megbocsátani, sok-sok ellenség veszi körül, akik mind egytől-egyig utálják őt, míg az, aki megbocsájt, békességgel áldott környezetben élheti le az életét, és a jóakarók barátsága melegítheti a szívét.

A szerénység könnyű és kényelmes életet hoz

Az önteltség és a fennhéjázás csak szenvedést és nehézségeket okoz, a szerénység pedig békét és nyugalmat. Aki öntelt, úgy gondolja, hogy minden tulajdonságnak, amivel rendelkezik, saját maga a forrása. Az ilyen gondolkodásmód teljesen hibás, mert Isten végtelen kegyelméből eredő adomány például az ember agya is, amiért cserébe hálásnak kellene lennie Isten irányában. Ő e helyett azonban inkább a felfuvalkodottságot választja, s önteltségében felvág intelligenciájára. Azt a hamis képzetet sulykolja be magának, miközben elefánttá nagyítja ezt a szubjektivitáson alapuló nem mérhető tulajdonságát, hogy ő több mint a többiek, ezért a környezetében lévőket alacsonyabb rendűekként kezdi kezelni, és lenézését minden módon – arckifejezéssel, mozdulatok-

kal, hanghordozással, majd pedig megalázó helyzetek kitálásával – hangsúlyozza. E viselkedése következtében az emberek ellenszenvesnek fogják őt találni, és könnyen megutálják. Lesznek olyanok is, akik tiszteletet éreznek iránta, habár eltaposta őket. Ám ez a tisztelet, amelyet iránta mutatnak, nem valódi, nem őszinte és nem szívből jövő, hanem egy eltorzult lelkületű beképzelt ember arroganciája elleni védekezés csupán. Így az öntelt embereknek sohasem lesznek barátai, akik igazi, őszinte és szívből jövő szeretettel ragaszkodnak hozzá. Mindig olyanok fogják körülvenni, akik csak képmutatásból mutatnak tiszteletet és megbecsülést iránta.

Van egy másik dolog is, amivel maga alatt vágja a fát az öntelt egyén, s ez az, hogy mindig tévedhetetlennek és hibátlannak akarja beállítani magát. Nem állít mást, mint azt, hogy minden helyzetben, mindig ő a legintelligensebb. Nem fogja tudni beismerni azt soha, ha bármiben is hibázott. Ez azért veszélyes, mert az ilyen személy bármilyen szörnyűségre képes azért, hogy a többiek ne vegyék észre, hogy ő hibázott. Egyszerűbb esetben hazugsághoz folyamodik, vagy más, közönséges és alantas eszközt használ hibái elfedésére.

Tudnunk kell azt, hogy az emberek esendőek, sérülékenyek, bármikor hibákat véthetnek és ezen a világon éle-

tük minden pillanata próbatétel. Mivel senki sem tökéletes, hibák bármikor előfordulhatnak egy óvatlan pillanatban. Hibáink rejtegetése értelmetlen, szükségtelen és hiábavaló foglalatosság, ami emellett temérdek időt és energiát emészt fel a hasznos cselekedetek helyett. Napnál is világosabb, hogy Isten úgylát mindent, és tudja, hogy az emberek gyengék és tele vannak hiányosságokkal. Soha nem az a fontos, hogy hogy nézünk ki más emberek szemében, hanem az, hogy milyen helyet foglalunk el Isten színe előtt, mert ez az, ami az ember életét könnyűvé teszi és békéssé, s ekkor minden baj, nyomorúság és szenvedés messze elkerüli.

Bizony, a legkellemetlenebb helyzetekbe hozza magát az, aki a többieknél különbnek képzelet magát csak azért, mert van egy-két olyan tulajdonsága, amely másokból hiányzik. A Sátán sugallata ez.

Amikor Isten megteremtette Ádám Prófétát (béke legyen vele), megparancsolta a Sátánnak és az összes angyalnak, hogy boruljanak le előtte. Az angyalok – mivel őket szófogadóknak teremtette Isten – azonnal leborultak. Azonban a Sátán kitért amellett, hogy nem fog leborulni, és a következő kifogást hozta fel:

„Én jobb vagyok, mint ő” - mondta az -, „engem tűzből teremtettél, őt pedig agyagból.” (Korán, 38:76)

Ahogy ebből a Korán-idézetből is látszik, a Sátán felsőbbrendűnek gondolta magát más teremtményeknél és arra vetemedett, hogy fellázadjon Isten ellen.

A Korán megemlíti azokat is, akik eldobták maguktól az igaz vallást, mert magasabb rendűnek képzeltek magukat másoknál. Például a zsidók és a keresztények azt hangoztatták, hogy „**Mi vagyunk Allah fiai és az Ő szerettei.**” (Korán, 5:18), s így tértek ki az igaz vallásból. Pedig minden emberi lény, őket is beleértve Isten sebezhető teremtményei. Mindenki bízik Istenben és megy azon az úton, amelyet az Isten által meghatározott sors számára kijelölt. Senki nem tud magában semmilyen tulajdonságot kifejleszteni s ez által felsőbbrendűséget elérni. A tehetség Isten adománya, mely nem jogosít fel arra, hogy bárki is pöffeszkedjen. Csak az alapján lehet magasabb vagy alacsonyabb kategóriákba sorolni az embereket, hogy mekkora erőfeszítéseket tesznek istenszolgálatukkal arra, hogy Istenhez közel kerüljenek, és hogy mennyire istenfélők.

Ha valaki ezek után még mindig úgy képzei magáról, hogy ő kivételes és felsőbbrendű, olvassa el Isten szavát erről:

„...Mondd: Hát miért büntet ő titeket bűneitekért. Sőt! Ti halandók vagytok azokból, mit Ő teremtett. Annak bocsájt meg, kinek akar, s azt

bünteti, kit akar. Allahé Mindenhatósága az egeknek földnek s mi a kettő között, s Hozzá vezet a menet.” (Korán, 5:18)

Ha valaki azt hirdeti magáról, hogy ő tökéletes és nem követ el soha semmilyen hibát – ez nagy súllyal nehezedik a többiekre, olyan, mintha ólmot cipelnének. Azért van ez, mert az ilyen ember elvárja, hogy kivételezzenek vele, kivételes pozícióra törekszik úgy, hogy kényszeresen figyel a viselkedését, s kérkedésével, hatásvadász allűrjeivel s beteges nagyzási hóbortjával, nagyra törő képzelgéseivel terhére van környezetének. Ha egy megbeszélésre megy, kikénifeni magát, bedobja a macsó figurát, s úgy tartja a beszédet, mintha ő találta volna fel a spanyolviaszt, s mindent elkövet, hogy minden tekintet őreá szegeződjön. Nem győzi magasztalni rendkívüli kivételességét és kiválóságát, s felsőbbrendűségének teljes tudatában úgy választja meg még az ülőhelyét is, hogy abból még egy kívülállónak is kitűnjön, hogy ő nem egy közönséges halandó. Soha nem tud úgy viselkedni egy társaságban, hogy közben ne feltűnősködjön, így viselkedése azt a benyomást kelti, mintha állandóan tükön ülne. Egyetlen mozdulata sem természetes, vagy őszinte. Bármit tesz is, előre ki van számítva, és el van tervezve, s úgy van szabva, hogy szemtelenül tolakodó egóját még inkább előtérbe tolja. Aki így viselkedik, önteltségéért keser-

vesen meg fog fizetni. Bármit is akar az ilyen viselkedéssel elérni, soha nem éri el. Előbb-utóbb lelepleződik, hogy milyen kegyetlen és céltalan játékot űz, s ezzel kivívja az emberek haragját és utálatát. Retardáltságukra mi sem jellemző jobban, mint az, hogy ha elveszik tőlük gonosz játékuk kellékeit, magukba roskadnak, és haragszanak az egész világra. Isten a Koránban is szól arról, hogy az öntelt emberek sohasem érhetik el a céljukat:

„Akik vitába szállnak Allah jeleiről, anélkül, hogy valamilyen bizonyítékot kaptak volna, azoknak a keblében nagyravágyás lakozik, de nem fogják elérni [céljukat]. Allahnál keress menedéket! Ő az, aki [mindent] tud és lát.” (Korán, 40:56)

Az öntelt emberek, mivel eljártsszák Isten szeretetét, sohasem tudják elérni kitűzött céljukat, bármi legyen is az. Allah ezt így fejezi ki a Koránban:

„Ne fordítsd orcádat megvetéssel az embereknek, s ne járj a földön hetykén. Íme, Allah nem szeret egy büszke kérkedőt sem.” (Korán, 31:18)

A szerények viszont sohasem tapasztalják meg az öntelték kényszeredett önáltatását. Természetesen mindenki szeretne mindenben jó lenni és minden jót birtokolni. Ám akiknek az egyetlen céljuk az, hogy az evilági vágyaikat ki-

elégítsék, és csak ezzel vívjanak ki elismerést és tiszteletet embertársaik szemében, azok nagy veszteséggel számolhatnak. Aki ellenben alázatos, az evilági dolgokat azért szeretné, hogy Isten megelégedésére jócselekedeteket cselekedhessen. Ha sikereket ér el, vagy egy jó tulajdonságra tesz szert, tudja, hogy ez nem az ő érdeme, hanem Isten áldása, aki annyira kedves volt hozzá, hogy ezt adományozta neki. Megköszöni Istennek, hogy ezt adományozta neki, hogy sikert adott s szépséget, és azt az áldást, hogy ilyen jó sora van. Nem szomorkodik, ha az áldások közül valamit elveszít. Tudja, hogy Isten próbára teszi őt, s bízik Istenben. Mindegy neki, hogy siker éri őt, vagy sikertelenség, nem hódol be a szépség előtt, s nem viszolyog a csúfság láttán. Tudja, hogy mindezek a dolgok csak arra valók itt a Földön, hogy próbára tegyék őt, és ő nyugalomban és békességben él ennek a tudásnak a birtokában.

Bediuzzaman röviden így foglalja össze az öntelt és a szerény ember közötti különbséget:

„Aki túl sokat képzel magáról, annak sok nehézségben és szerencsétlenségben lesz része. Aki pedig szerény, az boldogságban és kegyelemben részesül.” (Bediuzzaman Said Nursi, The Risale-i Nur Collection, The Letters Collection, 23rd Letter)

A könnyűség és a béke az őszinteségben gyökerezik

Amikor a hitetlenek sarokba szorítva érzik magukat, rögtön csaláson törnek a fejüket. Ebben látják a könnyen járható kiutat, az egyedüli menekvést. Azonban az őszintétlenség és a hamisság olyan dolog, ami visszaüt, és a legnagyobb kínszenvedések okozója annak, aki ilyet tesz. Aki hazudik, az állandó félelemben él amiatt, hogy esetleg leleplezik, és retteg a megaláztatástól. Ráadásul a lelkiismerete állandóan mardossa és marcangolja, s emiatt lelkiállapota állandóan feszült és helyzete egyre zűrzavarosabbá válik. Ha az egyik ember hazudik a másikkal, a köztük lévő viszony őszintétlenné és képmutatóvá válik. Tulajdonképpen ekkor már nem is érdekli igazán az, hogy a másik mit is mond. A legapróbb dolgokban is okoskodnak. Ha az egyik megkérdezi, hogy hogy áll az újonnan vásárolt ruha, előre tudja, hogy nem fog őszinte választ kapni. Az ilyen álságos kapcsolat sohasem jelenthet őszinte és szívből jövő köteléket, mert eleve hazugságon és képmutatáson alapszik.

Ezért mondjuk azt, hogy a valóban istenfélő embernek az őszinteség nagyon fontos. Isten a Koránban megparancsolja az embereknek, hogy legyenek őszinték.

„Ti hívők! Féltétek Allahot és helyénvaló szót szóljatok.” (Korán, 33:70)

A becsületesség és az őszinteség a hívőknek bizalommal teli, kényelmes és jó életet hoz. A hívő, ha hibázik, nem kendőzi el a hibáját a többiek előtt, mert tudja, hogy Isten látja őt, és minden pillanatban hallja szavát, és Istenhez fordulva megbánja vétkét. Ha az egyik hívő megtudja egy másik hívőről, hogy hibázott, ezt a legkíméletesebb és legőszintébb formában kell a tudomására hozni. Hiszen tudja azt, hogy a többi hívő nem fogja kihasználni az őszinteségét. S ennek ellenkezője is igaz, bármilyen bünt követett is el a múltban valaki, a hívők örülnek annak, hogy jó útra tért, és bíznak benne, ha látják őszinteségét, és jóra valóságát. Ez azért van, mert egy őszinte ember, akinek nincs mit rejtegetnie, s nem titokzatoskodik, az valójában bizalmat érdemel, és az őt körülvevő emberek igyekeznek minél kedvesebbnek lenni hozzá. Az a közösség, amely befogadja az ilyen embereket, áldott és jó. Az emberek elkerülhetik a megalázottságot és azt, hogy kényelmetlenül érezzék magukat akkor, ha őszintének kell lenniük, hiszen Isten vidám, bizalomteljes és felszabadult légkört teremt az őszinte emberek között. Az ezért járó jutalmat a hívők a Túlvilágon kapják meg, ami sokkal jobb, s ez a jó hír megnyugtatja a hívőket.

„Allah azt mondta: 'Olyan nap ez, amikor az igazaknak hasznára válik igaz mivoltuk.' Kertjeik lesznek [majdan], amelyek alatt patakok

folynak és örökre ott fognak időzni. Tetszését leli bennük Allah [akkoron] és ők is tetszésüket lelik benne. Nagy diadal lesz ez.” (Korán, 5:119)

A jó erkölcs fenntartása kényelmes és könnyű mindenki számára

Ebben a fejezetben néhány példával illusztráltuk azt, hogy a Korán erkölcsének gyakorlása valódi könnyebbséget és boldogságot hoz. Még lehetne további példákat felhozni az itt felsoroltakon kívül is. Ha valaki megszabadult egy rossz tulajdonságától és egy jó tulajdonságra tett szert helyette, annak már van is egy indoka, hogy miért legyen boldog. Ha egy féltékeny természetű ember, aki korábban megengedte magának, hogy elsodorják az indulatai, s most örömet talál a szépségben, vagy abban, hogy más emberek milyen jók, vagy sikeresek, akkor azt mondhatjuk, hogy ez az ember sokat fejlődött az erkölcsében. Ha korábban irigységgel és féltékenységgel töltötte el egy barátjának a jó kinézete, s most azt váltja ki belőle, hogy csodálattal imádkozzon Istenhez amiatt, hogy Isten e teremtménye milyen tökéletes, és létezését Isten áldásának az egyik formájának tartja, akkor ez nem más, mint a jó erkölcs kifejlődése ebben az emberben. Vagy például, ha valaki a legkisebb baleset miatt is begorombul, annak sokat kell tanulnia ahhoz, hogy megértse, hogy

mi a türelem értéke Isten szemében, és boldogságban és békében élhet, mert türelmes és belenyugvó lesz, aki mindezekelőtt bízik Istenben, még a legnagyobb nehézségek idején is. Amikor türelmet mutat a nehéz helyzetekben, attól lesz boldogabb, hogy az ezért járó isteni jutalomra gondol. És valóban, hinni Istenben, és az Isten által teremtett sorsban, a Paradicsomban és a Pokolban az a nagy titok, amely az embert a legnagyobb boldogság, a béke és a nyugalom állapotába juttatja. Azok, akik ezt az állapotot más utak követésével szeretnék elérni, nagyot tévednek, és hit nélkül ezeket az áldásokat sohasem fogják elérni.

A SÁTÁN GYENGE TRÜKKJE

Isten minden embert próbára tesz ezen a Földön. És amilyen erkölcsöt és hűséget mutatnak az emberek ezen a Földön, aszerint határozza meg, hogy hol fognak lakni, az Örök Életben, a Pokolban vagy a Paradicsomban. Ilyen próbát teremtett Isten teremtményei számára. Ez a próba rendkívül könnyű és kényelmesen végre lehet hajtani. Mint ahogyan azt már korábban is említettük, az egyén kötelessége az, hogy az életét aszerint élje le, ahogyan azt Isten kívánja, s ez a kötelesség békét és boldogságot hoz a világnak is. Ahogyan azt már korábban említettük, az ember kötelessége Istennek tetsző módon leélni az életét, azaz boldogságban és békeségben élni ezen a világon. A próbának az a lényege, hogy Isten megteremtette a Sátánt is, aki a hit ellensége, a hit ellen küzdő negatív erő. Ahogyan azt Isten megemlítette a Kóránban, az, ha valaki bogarat tesz az emberek fülébe, s gyanúsítgat minden alapot nélkülözve, elhintve ezzel a hitetlenség magját, vagy egyes emberek tetteit és kijelentéseit használja fel arra, hogy a közösségen belül ellentéteket szítson, a Sátán próbálkozása azzal, hogy letérítse a hívőket az egyenes útról, s eltérítse őket a vallástól és a jó erkölctől, s attól, hogy engedelmeskedjenek Isten parancsainak. Hogy ezt

elérje, minden lehetséges eszközt felhasznál, és mindenféle csapdákat állít az embereknek. Az, hogy a Sátán az emberek ellensége a következő helyen van megemlítve a Koránban:

„Oh, ti, akik hívők lettetek! Lépjete be teljesen a szilmbe (az iszlámba), és ne kövessétek a sátán nyomdokait! Bizony, ő nyilvánvaló ellenségeitek.” (Korán, 2:208)

A Sátán csapdáiba sohasem esnek azok, akik hívők, mert tudják, hogy hogyan lehet elkerülni azt, s így könnyen el is kerülnek. Isten megmondta nekünk a Koránban, hogy a Sátán trükkjei nem fognak a hívőkön, s rájuk semmilyen hatással sincsenek. Ezt Isten a következő sorokban jelenti ki nekünk:

„És miután a dolog eldöntetett, a Sátán azt mondta: 'Allah megígérte nektek az Igazság ígéletét. Én is ígéletet tettem nektek, de én megszegtem [azt] nektek. Nekem nem volt hatalmam fölöttetek. Én csak szólítottalak titeket, és ti meghallgattatok engem. Ne gyalázzatok hát! Gyalázzátok saját magatokat! Nem segíthetek nektek, és ti sem lehettek az én segítségemre. Bizony, én tagadom azt, hogy korábban [Allah mellé] társítottatok engem.' A vétkeseknek fáj-

dalmas büntetés lesz az osztályrésze.” (Korán, 14: 22)

A Sátán nem rendelkezik kényszerítő erővel, ellenben a hívő az, aki erőt tud szembeszegezni vele. Ez bizony nagy könnyebbség.

Egy másik Korán-idézet is említi, hogy a Sátánnak nincs kényszerítő ereje:

„Iblis pedig bizonyította, hogy igaz az ő vélekedése róluk. És követték őt, - kivéve a hívők egy csoportját. Pedig nem volt hatalma fölöttük. [Ez csupán azért történt], hogy megkülönböztessük azt, aki hisz a túlvilágban, attól, aki kétségben van felőle. A te Urad minden dolog őrizője.”
(Korán, 34:20-21)

Isten óriási előnyt biztosított az embernek: garantálta, hogy a Sátánnak nem lesz semmilyen hatása az emberre. A Sátán csak suttogja a gonoszságokat és az erkölcstelenségeket az ember fülébe, azonban nincs ereje az emberek fölött, és semmilyen konkrét erőt nem képesek alkalmazni annak érdekében, hogy az embereket rákényszerítsék arra, hogy meg is tegyék ezeket a gonosztetteket. A Sátán csapdái gyengék és könnyen észrevehetőek. Az embernek nem kell túlságosan megerőltetnie magát ahhoz, hogy megszabaduljon a Sátán befolyásától. Bárki, aki csak egy kicsit is gon-

dolkodni tud, és nyitott szemmel jár a világban, az nem fog a Sátán nyomdokaiba lépni.

A Sátán a világi életet vonzónak és szépnek festi le. Azt is el tudja érni, hogy az embernek fiatal korában az a hamis képzelet alakuljon ki, hogy az életének sohasem lesz vége, és bevonja őt az evilági élvezetekbe és szenvedélyekbe. Azonban egy értelmes és intelligens személy hamar rájön a csalárdságra, és a Sátán nem tud kifogni rajta. Az, aki tudja, hogy egy napon mindenki elkerülhetetlenül meg fog halni, hogy minden, ami vonzónak tűnt ezen a világon, - múlékony, és ha összevetjük a földi tökéletlen és hiányos dolgokat a Paradicsommal, - már szerte is foszlik a Sátán csapdája.

Vagy, előfordulhat, hogy a Sátán önteltségre próbál rávenni vagy hiábavalóságokat sugdos. Ekkor arra kell gondolni, hogy mindenkiben akadnak hiányosságok is, és mindenki sebezhető, és ha meghalunk, testünk a föld alatt lesz, és ott oszlásnak fog indulni. Így már könnyen megszabadulhatunk attól, hogy a Sátán eszközévé váljunk gonoszabbnál gonoszabb körmönfont terveinek megvalósításában.

Nyilvánvaló, hogy csak az istenfélő emberek találnak menedéket Allahnál, hogy az, aki ily módon meg tudja magát szabadítani a Sátán fondorkodásaitól, az csakis mélyen hívő ember lehet, aki őszintén vágyik arra, hogy ne a Sátán

befolyása alatt éljen, és akinek az a célja, hogy Isten megelégedését és kegyelmét elnyerje, és a Paradicsomba jusson. Ha valaki nem fél Istentől, és nem veti alá magát Neki, és nem törődik azzal, hogy Isten megelégedését elnyeri-e, vagy nem, annak nagyon könnyű lesz egyenesen a Sátán karjaiba sétálni. Isten azt mondja, hogy a Sátánnak nincs ereje az istenfélő emberek fölött:

„'A hatalmadra!' - mondta amaz. 'Bizony, mindannyiukat félrevezetem, - kivéve kiválasztott szolgálóidat közöttük!'" (Korán, 38:82-83)

Viszont, azoknak az embereknek a sorsa, akik válaszolnak a Sátán hívására, és barátkoznak vele, a következők szerint van leírva a Koránban:

„'Bizony, eltántorított engem az intéstől, miután az eljött hozzám!' A Sátán [mindig] cserbenhagyja az embert." (Korán, 25:29)

ÖSSZEGZÉS

Mint ahogy minden más ember a világon, Ön is óráról órára, percről percre, másodpercről másodpercre egyre közelebb és közelebb lesz élete végéhez. Ez az elkerülhetetlen valóság. Egy napon az Ön élete is valahogyan végetér, és számot kell adnia Istennek minden cselekedetről, amit itt a Földön végzett.

Lehet, hogy Ön mostanáig távol állt a vallástól, mert nehézséget látott benne. Nem gyakorolta a Korán erkölcsét, és az is lehet, hogy sok bűnt követett el. Ám az a fontos, hogy ettől a pillanattól kezdve tanúsítson bűnbánatot Isten előtt és tegyen meg mindent, ami a legjobb a túlvilági élet szempontjából, és keresse a könnyebb utat. Isten engedelmével valóssággá válik, hogy más és jobb élete lesz, mint ami van.

A „jó élet” kifejezés első hallásra furcsának hathat. A többség úgy gondolja, hogy a jó élet fogalmába olyan élet tartozik, amely aggodás, szomorúság, félelem és idegesség nélküli, és olyan, mint egy álom. A valóság azonban olyan, hogy ezt úgysem fogják elérni. Ilyen irreális világban akarnak élni azok, akik távol tartják magukat a vallástól.

Csak azok, akik a Kertekbe szeretnének kerülni, s ezért Isten megelégedését keresik, akik félik Istent, és alávetik magukat Isten parancsainak és tiltásainak, csak azok

tapasztalhatják meg az életet a maga teljességében és érhetik el a boldogságot. Allah azt ígérte a hívőknek:

„Aki jótettet cselekszik, lett légyen ő férfi, avagy nő, és [amellett még] hívő, azt bízvást jó életre fogjuk majd életre kelteni! És a fizetségüket a legjobb tetteik szerint fogjuk viszonzni.” (Korán, 16:97)

Ahogy már erről volt szó, az a vallás, amit Isten adott az emberek számára, nagyon könnyű és nem igényel semmi fáradságot. Sőt, felszabadítja az embert az összes nehézségtől, bajtól és szenvedéstől az életben. Aki a vallás szerint él, sikereket ér el, és a legjobb mindenben, mert Isten védelme alatt áll, és – ahogy az a Koránban is meg van említve – a legjobb életet éli.

Ezért Önnek a legjobb, ugyanakkor a legkönnyebb életutat kell választania. Ilyen életutat könnyű elérni, ha a Korán erkölcse szerint él, mert a Korán Isten szava, azé, aki Önt teremtette, és mindent ezen a Földön. Ha félreteszi az eddig hallott tanításokat, amelyeken felnőtt, s azoknak az embereknek a hatását, akikkel egy társadalomban él, ha félreteszi az újságokat és kikapcsolja a TV-t, ösztönösen rögtön a vallás felé fordul, ami Isten szava, és gondoljon arra, hogy milyen könnyű a Korán tanításai szerint élni.

Ne felejtse el, hogy ha figyelmen kívül hagyja azt a

tényt, hogy a vallás által nyerünk könnyebbséget az életünkben, s ha elfordulunk a vallás által nyújtott előnyöktől, akkor végtelen és váratlan fájdalmakban lesz részünk a Túlvilágon.

A DARWINIZMUS BUKÁSA

A darwinizmust, vagy más szavakkal az evolúció elméletét azért hozták létre, hogy tagadhassák a Teremtés tényét, ám kiderült, hogy ez az áltudományos fércmű nem más, mint halandzsza. Ezt az elméletet, mely fennhangon hirdeti, hogy az élet az élettelen anyagból alakult ki, az a tudományos tény zúzza ízzé-porrá, hogy kiderült, a Világegyetem és az élőlények tisztán látható tervezés eredményeképpen jöttek létre. Így a tudomány megerősítette azt aényt, hogy a Világegyetemet és a benne élő élőlényeket Isten teremtette. A propaganda, amit napjainkban világszerte azért folytatnak, hogy az evolúció elméletét életben tartsák, a tudományos tények eltorzításán, a dolgok félreértelmezésén, hazugságokon és hamisításon alapszik, melyet a tudomány álrühájába bújtattak.

Azonban még ez a propaganda sem képes arra, hogy elrejtse az igazságot. Tény, hogy az evolúció elmélete a tudománytörténet legnagyobb csalása, melyet az utóbbi 20-30 évben terjesztenek tudományos körökben. Főként az 1980-as éveket követő tudományos kutatások rávilágítottak arra, hogy a darwinizmus teljesen megalapozatlan, és számos tudós ezt a tényét hangoztatta. Elsősorban az Egyesült Államokban sok tudós a tudomány számos ágából, úgymint a biológia, a biokémia, a paleontológia, rájött arra, hogy a darwi-

nizmus nem vállalható, és az élet eredetét a *teremtés tényével* magyarázták.

Több munkánkban is megvizsgáltuk már tudományos részletességgel az evolucionizmus teóriájának összeomlását, és a teremtés bizonyítékait, és továbbra is vizsgáljuk. Mivel azonban ez a dolog nagyon fontos, itt is hasznosnak tartjuk a kutatási eredmények összegzését.

A darwinizmus tudományos összeomlása

Ennek a tannak a gyökerei az ókori Görögországig nyúlnak vissza, az evolúció elmélete viszont csak a 19. századig vezethető vissza. Ennek az elméletnek a fő forrása Charles Darwin: „*A fajok eredete*” című könyve, melyet 1859-ben adtak ki. Darwin a könyvében tagadja azt, hogy Isten a Földön élő fajokat külön-külön teremtette, és azt hangoztatja, hogy minden fajnak közös őse volt, és az idők során kis változások mentek végbe bennük, ami által kialakultak a ma élő fajok.

Darwin elméletét nem alapozta meg semmilyen konkrét tudományos lelet, sőt elismerte, hogy csak egy feltételezés volt. Túl mindezen, Darwin egy hosszú fejezetet szentelt a könyvében annak, hogy elismerte, sok sarkalatos kérdéssel szembesült, amelyekre nem tudott választ adni. A fejezetnek a következő címet adta: „*Az elmélet gyenge pontjai*”.

Darwin nagy reményeket táplált az új tudományos felfedezésekhez, és úgy gondolta, hogy majd azok megoldják ezeket a homályos problémákat. Várakozása ellenére a tudományos kutatások mindinkább elmélyítették és kiszélesítették ezeket a problémákat.

A darwinizmus bukását a következő témakörök alapján fogjuk áttekinteni:

1) Ez az elmélet nem tudja megmagyarázni az élet eredetét a Földön.

2) Semmilyen tudományos tény nem támasztja alá az evolúciós mechanizmust, melyet ez az elmélet hirdet, mert nincs semmilyen evolúciós erő, mely ezt kiváltaná.

3) Az ásatási leletek pontosan az ellenkezőjét bizonyítják annak, amit az evolúció elmélete állít.

A következő fejezetben ezt a három pontot fogjuk kifejteni általános körvonalakban.

Az első leküzdhetetlen lépés: az élet eredete

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy minden élő faj egy élő sejtből fejlődött ki, amely 3,8 milliárd évvel ezelőtt alakult ki a Földön. Hogyan lett egyetlen sejtből millió bonyolultnál bonyolultabb faj, és ha volt is ilyen evolúció, miért nem látjuk ennek nyomait a kőületekben, - ezek azok a kérdések, amelyekre az elmélet nem ad választ. Azonban mindezekelőtt meg kell kérdezni: mi az eredete ennek az első sejtnek?

Mivel az evolúció elmélete tagadja a teremtést és minden más, természetfeletti beavatkozást, úgy tartja, hogy az első sejt véletlenül alakult ki, a természet törvényeinek betartásával, mindenféle tervezés, terv, vagy elrendezés nélkül. Az elmélet szerint az érzéketlen és tudatlan élettelen anyag maga hozott létre egy élő sejtet a véletlen egybeesések által. Egy ilyen kijelentés azonban a biológia megtámadhatatlan szabályainak leg többjével homlokegyenest ellenkezik.

„Az élet élettől származik”

Darwin a könyvében sohasem tért ki az élet eredetére. A tudomány leegyszerűsített felfogásából adódóan, mely az adott történelmi kort jellemezte, feltételezésre alapozta azt, hogy régebben csak egyszerűbb fajok léteztek. A középkorban azt bizonygatták az emberek, hogy élőlények kialakulhatnak az élettelen anyagokból is, spontán generációval, s ez a nézet általánosan elfogadott volt. Azt hitték, hogy a bogarak az ételmaradékokból keletkeznek, és az egerék pedig a búzából. Érdekes kísérleteket végeztek, hogy bebizonyítsák ezeket az elméleteket. Tettek egy kis búzát egy piszkos rongydarabba, és azt gondolták, hogy kis idő elteltével az egerék megteremnek benne.

Hasonlóképpen, a nyüvek kifejlődése egy darab rohadt húson azt a képzetet keltette, hogy spontán generáció történt. Azonban később megértették, hogy a kukacok nem spontán módon jelentek meg a húson, hanem a legyek petéjéből kel-

tek ki, és a legyek vitték oda lárva korukban és annyira kicsinyek, hogy az ember szabad szemmel nem is láthatja őket.

Még akkor is, amikor Darwin „*A fajok eredete*” című könyvét írta, a tudományos világban az a vélekedés, hogy egy baktérium élettelen anyagból is létrejöhet, általánosan elfogadott volt.

Azonban, 5 évvel Darwin könyvének kiadása után Louis Pasteur bejelentette azokat a tudományos eredményeket, amelyet hosszú kutatás után kapott, s amelyek megcáfolták a spontán generációt, mely Darwin elméletének sarokköve volt. Az 1864-ben Sorbonn-on tartott előadása végső győzelmet hozott neki, melynek során Pasteur azt mondta:

„Ez által az egyszerűen elvégezhető kísérlet halálos csapást mér a spontán generáció elméletére, mely ez után a kegyelemdőfés után sohasem fog feltámadni haló poraiból.” (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, 2.o.)

Az evolúció elméletének védelmezői sokáig támadták ezeket a felfedezéseket. Azonban, a tudomány fejlődése tisztázta az élő sejt felépítését, és az az elképzelés, hogy az élet a véletlen egybeesések eredménye, egyre inkább elfogadhatatlanná vált.

Hiábavaló erőfeszítések a huszadik században

Az első evolucionista, aki újra az élet eredetével kapcsolatosan kezdett kutatásokat végezni a XX. században, Alexander Oparin volt, az ismert orosz biológus. Különböző tantételeket fejlesztett ki az 1930-as években, és próbálta azt bizonyítani, hogy egy élő sejt a véletlen folytán is ki tud alakulni. Ezek a tanulmányok azonban kudarcot vallottak, és Oparin kénytelen volt beismerni a következőket:

„Sajnos, a sejt eredete a leghomályosabb problémája az élő szervezetek evolúciójáról alkotott elképzelésünknek.” (Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), 196.o.)

Oparin evolucionista követői olyan kísérletek kiötlésében és elvégzésében mesterkedtek, amelyekről úgy látszott, hogy megoldják ezt a problémát. A legismertebb kísérletet Stanley Miller amerikai tudós végezte, 1953-ban. Gázokat összevegyített, majd azt állította, hogy elő tudja állítani azt a közeget, amely a Föld ősi légkörére volt jellemző. Ezt a gázkeveréket energiával látta el, majd néhány olyan szerves molekulát (aminósavat) szintetizált, amely a fehérjében is előfordul. Alig néhány év telt el mielőtt közzétette, hogy a kísérlet, amelyet úgy mutatott be, mint egy fontos lépést az evolúció rögzös útján, egyszerűen érvénytelen, mert az a gázkeverék, amit használt, igen messze esik attól, ami a Földön valaha is tapasztalható volt. („New Evidence on Evolution of

Early Atmosphere and Life”, Bulletin of the American Meteorological Society, 63.szám, 1982. November, 1328-1330.o.)

Hosszú hallgatás után Miller elismerte, hogy az a közeg, amelyet a légkör utánzására használt, minden valóságot nélkülöző volt. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, 7.o.)

Az evolucionisták minden erőfeszítése a huszadik században arra vonatkozóan, hogy megmagyarázzák az élet eredetét, csütörtököt mondott. A San Diego Scripps Intézet geokémikusa, Jeffrey Bada cikkében, melyet az Earth folyóiratban publikált 1998-ban, elismeri ezt a tényt:

„Ma, amikor a huszadik századot magunk mögött tudhatjuk, még mindig azzal a megoldatlan kérdéssel kell szembeülnünk, hogy hogyan alakult ki az élet a Földön.” (Jeffrey Bada, Earth, 1998. Február, 40.o.)

Az élet komplex struktúrája

Az elsődleges ok, ami miatt az evolúció elmélete ilyen zsákutcába futott az élet keletkezését illetően, az, hogy még a legegyszerűbbnek tartott élőlények is hihetetlenül összetett felépítéssel rendelkeznek. Egy élőlény egyetlen sejtje bonyolultabb, mint bármely, ember által alkotott termék. Jelenleg, még a világ legfejlettebb laboratóriumában sem tudnak előállítani egyetlen élő sejtet sem szerves kémiai anyagok felhasználásával.

Egy sejt spontán kialakulásához számtalan feltétel egyidejű teljesülése szükséges, és ezért véletlenszerű egybeesést véggépp nem lehet valós magyarázatként felhozni arra, hogy miképp jött létre egy sejt. Annak a valószínűsége, hogy a sejt építőköve, egy átlagos, 500 aminosavból álló fehérje véletlenül szintetizálódjon, 1 a 10^{950} -ból. A matematika annak a valószínűségnek a bekövetkeztét, amely kisebb, mint 1 a 10^{50} -ból, gyakorlatilag a lehetetlen fogalomkörébe utalja. A DNS molekula, amely a sejt magjában található, és amely a genetikai információt tartalmazza, hihetetlenül nagy adatbázis. Ha azt az információmennyiséget, amelyet egy DNS molekula tartalmaz, le akarnánk írni, akkor egy 900 kötetes enciklopédiában férne el csak, melynek minden kötete 500 lapot tartalmaz.

Nagyon érdekes kérdés merül fel ezen a ponton: Egy DNS molekula csak bizonyos specializálódott fehérjék jelenlétében képes önmagát reprodukálni. Azonban, ezeknek az enzimeknek a szintézise csak a DNS-ben kódolt információ segítségével tud végbemenni. Úgyhogy egymástól függenek, ezért mindkettőnek ugyanabban az időben kell léteznie ahhoz, hogy a szaporodás végbe tudjon menni. Márpedig ez olyan végtelen egymásrautaltsági körforgást eredményez, amelynek eredményeképpen kimondhatjuk, hogy az élet nem jöhetett magától létre. Leslie Orgel, a Kaliforniai San Diego-i Egyetem evolucionista professzora 1994. szeptemberében elismeri ezt a tényt a *Scientific American* folyóiratban:

„Teljesen valószínűtlen, hogy a bonyolult felépítésű fehérjék és a nukleinsavak hirtelen spontán generálódjanak ugyanabban az időben és térben. Egymás nélküli létezésük is lehetetlen. S így már az első pillantásra bárki kikövetkeztetheti, hogy az élet nem jöhetett létre sajátmagától kémiai úton.” (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, Scientific American, 271. szám, 1994. Október, 78.o.)

Semmi kétség, hogy ha az élet eredetét nem lehet a természet törvényeivel megmagyarázni, akkor egy természetfeletti lény teremtő ereje az a tény, amit elfogadhatunk. Ez a tény teljesen érvényteleníti a teremtést tagadó evolúció elméletét.

Az evolúció képzeletbeli mechanizmusai

A másik fontos dolog, amely bebizonyítja Darwin teóriájának az ellenkezőjét, hogy semmilyen erő létezése nem bizonyított, amely az evolúció jelenségét kiváltaná, azaz nem létezik olyan erő, amely az egyre fejlettebb élőlények kialakulása felé hajtaná az életfolyamatokat. Darwin az evolúcióval kapcsolatos állításait a „természetes kiválasztódásra” alapozta. Könyvét is erről nevezte el, ebből is látszik, hogy milyen nagy fontosságot tulajdonított ennek a dolognak: *„A fajok eredete a természetes kiválasztódás útján”*.

A természetes kiválogatódás úgy tartja, hogy azok az élőlények, amelyek erősebbek és jobban alkalmazkodtak a

lakóhelyükön tapasztalható természeti feltételekhez, az életért folytatott küzdelemben túlélők lesznek. Például az a szarvas, amelyik gyorsabban fut egy vadállat támadása esetén, túl fogja élni a támadást. E szerint az elmélet szerint a szarvasnak kellene a leggyorsabb és legerősebb állatnak lenni a világon. Azonban kétségtelen, hogy ez a mechanizmus nem fogja átváltoztatni a szarvast egy másik élőlényé és nem lesz belőle például ló.

Így hát megállapíthatjuk, hogy a természetes kiválogatódás mechanizmusának nincsen evolúciós ereje. Darwin is biztos volt ebben a tényben, és kijelentette a „*Fajok eredete*” című könyvében: „*A természetes kiválogatódás semmilyen kedvező egyéni differenciálódást vagy variáció képződést nem okoz.*” (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 189.o.)

Lamarck hatása

Nos, hát hogyan is jöttek létre ezek a figyelemreméltó variációk? Darwin erre a kérdésre a tudomány akkori állásának megfelelő, elég primitív szinten próbált választ adni. Chevalier de Lamarck (1744-1829), francia biológus, aki Darwin előtt élt, úgy tartotta, hogy az élőlények azokat a tulajdonságaikat örökítik át utódaikba, amelyeket életük során megszereztek. Azt feltételezte, hogy ezek a tulajdonságok, amelyek összegyűltek és egyik generációból a másik-

ba szállnak új fajok kialakulásához vezetnek. Például, azt hangoztatta, hogy a zsiráfok az antilopotól származnak, mégpedig úgy, hogy az antilopok sokáig nyújtogatták a nyakukat azért, hogy a magasabban lévő leveleket is elérjék, s ezért a nyakuk generációtól generációig egyre hosszabb lett.

Darwin más példákat is felhozott. *A Fajok eredete* című művében például azt mondta, hogy vannak olyan medvék, amelyek táplálékukat a vízben találták meg, s ezért az idők során bálnává alakultak. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 184.o.)

Azonban, az öröklődés törvényei, melyeket Gregor Mendel (1822-84) fedezett fel, s melyet a huszadik században virágzó genetika tudománya is igazolt, teljesen romba döntötte azt az elképzelést, hogy a szerzett tulajdonságok több, későbbi generációra vetítve örökölhetők lennének. Ily módon a „természetes kiválasztódás” címszóval fémjelzett agyszülemény kiesett a tudomány fejlődése során a „kis kedvencek” közül.

A neo-darwinizmus és a mutációk

A darwinisták, hogy ebből a zsákutcából kijussanak, egy új elméletet találtak ki, a „modern szintetikus teóriát”, vagy közkeletű nevén a neodarwinizmust. A neodarwinizmus az 1930-as évek végén jelent meg. Ez az elmélet a természetes

kiválasztódás elméletéhez hozzátette a mutációkat, amely az élőlényekben a gének torzulásának a következménye olyan külső behatásra, mint a sugárzás, vagy reprodukciós hiba, mint „kedvező variációk előidézésére alkalmas” változást a természetes mutáció mellett.

Ma a neodarwinizmus modellje az, amely az evolúció helyére lépett a világ közfelfogásában. Ez az elmélet úgy tartja, hogy az élőlények milliói hosszantartó folyamat eredményeképpen alakultak ki, miközben ezeknek a szervezeteknek a különböző szervei (pl. füle, szeme, tüdeje, és szárnyai) mutációkon mentek keresztül, ami tulajdonképpen egy genetikai rendellenesség. Azonban, létezik egy nyilvánvaló tudományos tény, amely teljesen aláaknázza ezt az elméletet. A mutációk sohasem segítenek egy élőlénynek abban, hogy fejlettebbé váljon. Ellenkezőleg, a mutáció mindig hátrányára válik az élőlénynek.

Ennek oka nagyon egyszerű. A DNS láncnak nagyon bonyolult felépítése van, és a véletlenszerű behatások csak rontanak rajta. B.G. Ranganathan amerikai genetikus ezt a következőképpen magyarázza:

„Először is, el kell hogy mondjuk, hogy a valódi mutációk nagyon ritkák a természetben. Másodszor: a mutációk károsak, mivel inkább csak véletlenszerűek, szinte sohasem mutatnak célirányos változtatásokat a gének felépítésé-

ben. Ha egy igen bonyolult felépítésű struktúrában véletlenszerű változások zajlanak le, ezzel a rendszer inkább károsul, és nem javul. Például, ha egy földrengés ráz meg egy magas fokon struktúrált rendszert – egy épületet – ezzel csak véletlenszerű változások következnek be az épület vázában, s a földrengés következtében az épület struktúrája több, mint valószínű, hogy kárt fog szenvedni, és nem egy fejlettebb struktúra fog kialakulni.” (B.G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nem meglepő, hogy nem tudunk felmutatni semmilyen példát olyan mutációra, amely hasznos lenne, s amely láthatóan a genetikai kód fejlődésével járna. Ilyennek megfigyelésére mostanáig nem adódott lehetőség. Bizonyított, hogy minden mutáció károsan hat az adott élőlényre. Meg kell értenünk, hogy az a mutáció, amelyet az evolúciós folyamat mozgatórugójaként állítanak be, az nem más, mint olyan genetikai esemény, amely károsan hat az élőlényekre és megnyomorítja őket. (A mutáció leghétköznapibb hatása az embereknél a rák.) Természetesen egy destruktív (romboló hatású) folyamatot nem foghatunk fel az evolúciós folyamat kulcsfontosságú tényezőjeként. Másrészt, a természetes kiválasztódással – egymagával – nem fognak a darwinizmus hirdetői nyulat, ezt maga Darwin is elismerte. Ez a tény élénk tárja a valódi helyzetet, azaz azt, hogy a természetben

az evolúciós folyamat, mint olyan, nem létezik. Mivel az evolúciós folyamat nem létezik, ilyen, csupán a fantázia szüleményeként elképzelt folyamat sohasem mehetett végbe.

A kövületek tanúsága: nincsenek köztes formák

A legtisztább bizonyítékai annak, hogy az a forgatókönyv, amelyet az evolúció elméletének hívei próbálnak ránk erőltetni, nem történt meg – a kövületek.

Az elmélet kiagyalói szerint minden élőlény egyetlen közös őstől származik. A korábban létezett fajok idővel más fajokká alakultak át, és minden faj így alakult ki. Más szavakkal ez az átalakulás fokozatosan, évmilliók alatt történt.

Ha ez így történt volna, akkor számos köztes faj létezett volna ez alatt a hosszú átalakulási folyamat alatt.

Például félig hal félig kétéltűek éltek volna a múltban, amelyek fokozatosan szerezték volna meg a kétéltűek jellegzetességeit, a már meglévő halakra jellemző jellegzetességeik mellé. Vagy kellett volna, hogy létezzenek olyan félig kétéltű félig madár élőlények, amelyek a madarakra jellemző jellegzetességeiket fokozatosan szerezték meg már meglévő kétéltűekre jellemző jellegzetességeik mellé. Emiatt egy ideig átmeneti állapotban kellett volna létezniük, mialatt hibás, tökéletlen és béna egyedek tömegei látták volna meg a napvilágot. Az evolúció hívei hivatkoznak is ezekre a képzeletbeli teremtményekre, és hiszik, hogy a múltban létez-

tek is ilyen „átmeneti életformák”.

Ha ilyen állatok valaha is léteztek volna, akkor milliárdnyi, de akár milliárdnyi lett volna belőlük, evolúciós fejlődési stádiumuk számtalan variációjában. De ami még ennél is fontosabb, e furcsa teremtmények maradványai előtünk állnának kőületek formájában. Darwin a „*Fajok eredete*” című könyvében így magyarázza ezt:

„Ha az elméletem igaz, számtalan köztes állapotú olyan élőlény élhetett egymással párhuzamosan, melyek ugyanabba a csoportba tartoznak, és a legszorosabb kapcsolatban vannak egymással. Ebből következik – és kézenfekvő, hogy a kőületek között ezeknek az életformáknak megtalálhatónak kellett volna lenniük.” ((Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, 179.o.)

Darwin reményei kútba estek

Azonban, az evolúció hívei bármennyire is igyekeztek ilyen kőületeket találni az egész világra kiterjesztett kutatásaik során a XIX. század közepétől, mindezidáig egyetlen átmeneti állapotban lévő élőlényt sem tudtak felmutatni. Az összes kőület az evolúció hívei várakozásainak ellenkezőjét bizonyítja, azaz azt, hogy az élet a Földön hirtelen, és a maga teljességében jelent meg.

Egy híres brit paleontológus (öslénykutató), Derek V. Ager, elismeri ezt a tényt, annak ellenére, hogy ő maga is az

evolúció-hívők közé tartozik:

„Felmerül a kérdés, hogy ha részletesen megvizsgálunk egy kövületet, akár az előre összeírt szempontok szerint, akár a fajok tulajdonságai szerint közelítünk is a kérdéshez, ugyanazt a választ kapjuk: nincsen fokozatos evolúció, hanem egy-egy csoport robbanásszerű megjelenését figyelhetjük csak meg egy másik csoport rovására.” (Derek A. Ager, „The Nature of the Fossil Record”, Proceedings of the British Geological Associations, 87. szám, 1976, 133.o.)

Ez azt jelenti, hogy a kövületekben minden élő faj hirtelen jelent meg, a maga teljesen megformált alakjában, mindenféle köztes formák és fejlődési stádiumok nélkül. Ez pontosan az ellenkezője annak, amit Darwin feltételezett. Ki kell mondanunk, hogy ez az egyik legfényesebb bizonyítéka annak, hogy minden élőlény teremtve lett. A teremtés az egyetlen magyarázat arra, hogy hogyan jelenhettek meg az élőlények hirtelen a maguk teljes fejlettségében minden részletre kiterjedően bármiféle közös evolúciós és közreműködése nélkül. Ezt a tényt el is ismerte a széles körben ismert megrögzött evolucionista hírében álló biológus, Douglas Futuyma is:

„Teremtés és evolúció – ez a két elmélet létezik, amely az élőlények eredetét próbálja elmagyarázni. Elméletileg két eshetőség van, az élőlények vagy teljes kifejlettségükben jelentek meg a Földön, vagy nem. Ha nem, akkor ez azt jelenti, hogy korábban létezett fajokból kell kialakulniuk soroza-

tos változásokkal tarkított folyamat során. Ha pedig teljesen kifejlett állapotban jelennek meg, akkor egy mindenható intelligens lénynek teremtenie őket.” (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. 197.o.)

A kövületek azt mutatják, hogy az élőlények teljesen kifejlett formában bukkantak fel a Földön. Ez azt jelenti, hogy a fajok eredetére vonatkozóan Darwin feltételezésének éppen az ellenkezője igaz - nem evolúció volt, hanem Teremtés.

Az emberi evolúció meséje

Az evolúció pártján állók legtöbbször hangoztatott dilemmája az ember származása. A darwinizmus azt tartja, hogy az ember emberszabású majmoktól származik. Az állítólagos evolúciós folyamatban – amelyet úgy tételeznek fel, hogy 4-5 millió évvel ezelőtt kezdődhetett, léteztek bizonyos átmeneti formák a mai modern ember és az őket korábban megelőző ősök között. E teljesen a képzelet szüleményeként létrejött elmélet szerint az ősemberek négy fő kategóriába sorolhatók:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Az evolúció elméletének hívei az ember első majomszerű

ősének az *Australopithecus*-t tartják, aminek fordítása *dél-Afrikai majom*. Ezek az élőlények nem mások, mint régen élt majomfajok, amelyek már kihaltak. Két híres – angol és amerikai – anatómus (Lord Solly Zuckerman és Charles Oxnard professzor) végzett átfogó kutatásokat különböző *Australopithecus* példányokon, és kimutatták, hogy ezek a majmok egy közös majomfajhoz tartoztak, melyek már kihaltak és egyáltalán semmilyen hasonlóságot nem mutattak az emberekkel. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, 75-94.o.; Charles E. Oxnard, „The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt”, *Nature*, 258. szám, 389)

Az evolúció hívei az emberi evolúció következő állomását a homo névvel illetik, ami azt jelenti, hogy ember. Állításuk szerint a homo sorozathoz tartozó élőlények sokkal inkább fejlettek, mint az *Australopithecus*. Az evolúció hívei egy tetszetős, de a valóság alapjait nélkülöző táblázatot is szerkesztettek az evolúció bemutatására, speciális sorrendben elhelyezve benne a különböző kövületeket. Még egyszer hangsúlyozzuk, hogy ez a táblázat még köszönviszonyban sincs a valósággal, hanem kizárólag a képzelet játéknak tekinthető, mivel semmi sem bizonyítja, hogy bármiféle evolúciós kapcsolat létezne a táblázat osztályba sorolt elemei között. Az evolúciós tanok egyik XX. századbeli „kiváló szaktekintélye” Ernst Mayr elfogadja, hogy „a *Homo sapiens* eredetére valójában nagyon nehéz kielégítő ma-

gyarázatot adni.” (J. Rennie, „Darwin’s Current Bulldog: Ernst Mayr”, *Scientific American*, 1992. December)

Akkor, amikor az evolucionisták körvonalazni szeretnék az *Australopithecus* > *Homo Habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*, lánc kapcsolódását, azt állítják, hogy ezek a fajok egymással ős-leszármazott kapcsolatban vannak, azaz egymástól eredeztethetők. Azonban a paleo-antropológusok legutóbbi kutatásai azt támasztják alá, hogy az *Australopithecus*, *Homo Habilis*, és a *Homo Erectus* ugyanabban az időben éltek a világ különböző tájain. (Alan Walker, *Science*, 207. szám, 1980. 1103.o.; A.J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1. kiadás, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, 221.o.; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, 3. szám, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, 272.o.)

Ezen kívül a humán kategóriába soroltak bizonyos szegmensei, úgy mint a *Homo Erectus* a jelenkort megelőző évekig élt, a *Homo Sapiens Neandarthalensis* (a Neandervölgyi ősember) és a *Homo Sapiens Sapiens* (a modern ember) pedig együtt élt ugyanazokon a területeken. (*Time*, 1996. November)

Ez a helyzet kétségtelenül azt mutatja, hogy nem valószínű az az állítás, mely szerint ezek a fajok egymás ősei lettek volna. Stephen Jay Gould, a Harvard Egyetem paleontológusa rámutat e gordiuszi csomóra emlékeztető ellentmondásos és jónem észszerű fel nem oldható helyzetére, annak ellenére, hogy ő is az evolucionista tanok hirdetője:

„Mire következtethetünk abból, ha leszögezhetjük, hogy ez a három különböző hominid (emberszabású) nem egymás ősei? Sőt, azt is nyugodt szívvel kijelenthetjük, hogy e három fajra vonatkozóan nem lehet felállítani semmilyen evolúciós leszármazási.” (S. J. Gould, Natural History, 85. szám, 1976, 30.o.)

Röviden szólva, az ember származásának evolúciós megközelítése, mely különböző rajzok témája – a félig majom, félig ember teremtmények, melyek időről időre felbukkannak a médiában és egyes tankönyvek lapjain, nem más, mint propaganda, nem más, mint kitalált történet, aminek semmi tudományos alapja nincs.

Az Egyesült Királyságban a leghíresebb és leginkább elismert tudományos kutató Lord Solly Zuckerman éveken át tartó kutatómunkát folytatott, és 15 éven át tanulmányozta az *Australopithecus* kövületeit, és a végén arra a következtetésre jutott – annak ellenére, hogy maga is az evolucionista tanok legfőbb zászlóshajója volt – hogy semmiféle leszármazási vonal nem lelhető fel az emberszabású majmok és az ember között.

Ezen kívül Zuckerman készített egy besorolást az általa tudományosnak gondolt dolgokról a kevésbé tudományosnak tartott dolgok felé haladva. Zuckerman besorolását követve láthatjuk, hogy a leginkább tudományos dolgok azok, amelyek konkrét adatokkal dolgoznak, a fizika és a kémia tárgykörébe tartozó tudományterületek. Ez után követ-

keznek a biológiai tudományok majd a társadalomtudományok. A besorolás végén, ahol a legkevésbé tudományosan elfogadott dolgok találhatóak, olyanok vannak, mint „érzékszerven túli észlelés” – melybe beletartozik a telepátia és a hatodik érzék – a legvégén pedig az emberi evolúció. Zuckerman meg is indokolja ezt a besorolást:

„Amikor jobb kéz felé haladunk a táblázatban az objektív valóságtól az egyre inkább feltételezéseken alapuló biológia tudománya felé – ebbe beletartozik az érzékszerveken túli érzékelés és az emberi kövületek történetének értelmezése – ahol egy hithű evolucionista számára minden megengedett – s egy ilyen elvakult evolucionista buzgólkodása képes igaznak beállítani több, egymással teljesen ellentmondó dolgot is.” (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970. 19.o.)

Az ember evolúciós fejlődéséről szóló mese kezd semmivé válni, de néhány kövület előítéletes értelmezése napvilágra került néhány embernek köszönhetően, akik vakon hittek az ő elméletükben, és máig is ragaszkodnak hozzá.

A darwini képlet!

Minden műszaki evidencia mellett, amellyel eddig foglalkoztunk, vizsgáljuk meg most azt is, hogy milyen babona az, amire hivatkoznak az evolucionisták, és világítsuk meg egy példával, ami annyira egyszerű, hogy még egy kisgyermek

számára is könnyen érthető:

Az evolúció elmélete azt állítja, hogy az élet kialakulása a véletlen műve. Ha igaz lenne ez az állítás, akkor azt is igaznak kellene elfogadnunk, hogy az élettelen és tudat-talan atomok sejtekké állnak össze, majd pedig különféle élő-lényekké – s köztük emberré – szerveződnek. Gondolko-djunk csak el ezen. Akkor, amikor halmazt alkotunk azokból az elemekből, amelyekből az élőlények állnak, olyanokból, mint a szén, a foszfor, a nitrogén és a kálium, gondolatban mindössze egy halom anyagot kapunk. Nem számít, hogy mi-lyen kezelésen megy keresztül ez a halom anyag, az atomok-ból álló halom sohasem válhat semmilyen élőlénnyé. Ha sze-retrné a kedves olvasó, végezhetünk egy kísérletet is e tár-gyban, vizsgáljuk meg az evolucionisták szemével, mi is az, amit annyira harsányan hirdetnek anélkül, hogy kiejtenék a szájukon azt a szót, hogy darwini képlet.

Tegyük fel, hogy az evolucionisták egy nagy hordó-ban összekevernek olyan anyagokat, amelyek általában elő-fordulnak az élőlényekben (mint például a foszfor, a nitro-gén, a szén, az oxigén, a vas és a magnézium) és olyan arányban keverik össze őket, ahogyan előfordulnak. Tegyük fel, hogy olyan anyagokat is adnak hozzá ehhez az elegyhez, amelyek normális feltételek között nem léteznek, de az evo-lucionisták mégis úgy gondolják, hogy szükségesek lehet-nek. Tegyük fel, hogy annyi aminosavat adnak hozzá a hor-dó tartalmához, amennyi természetes körülmények között

magától nem tudna keletkezni, - és ahogyan más fehérjék is - ezek mindegyike 10-950 db aminósavból áll. Tegyük fel, hogy olyan hőkezelést adnak ennek a keveréknek és olyan páratartalmi viszonyok között tartják, amilyenek közt csak akarják. Hagyjuk, hogy kevergessék vagy olyan technológiai eljárást alkalmazzanak, amelyet csak akarnak. Engedjük meg nekik, hogy a legképzettebb és legtehetségesebb tudósaikat tegyék ezek mellé a hordók mellé. Tegyük fel, hogy ezek a szaktekintélyek évmilliárdokig vagy év-trilliárdokig várakoznak ezek mellett a hordók mellett. Hagyjuk, hogy olyan körülményeket és feltételeket alakítsanak ki, amelyet csak akarnak ahhoz, hogy az emberi élet számára kedvező legyen. Teljesen mindegy, hogy mit csinálnak, nem tudnak előállítani ezekből a hordókból egy embert sem, viccesen szólva: nem állíthatnak elő egy olyan professzort, aki elektronmikroszkópon keresztül vizsgálhatja a saját sejtjeit. Senki nem tud előállítani zsiráfot, oroszlánt, kanárimadarat, lovat, delfint, rózsát, orchideát, liliomot, szegfűt, banánt, narancsot, almát, datolyát, paradicsomot, sárgadinnyét, görögdinnyét, fűgét, olajbogyót, szőlőt, őszibarackot, pávát, fáciánt, tarka lepkét. Egyetlen teremtmény sem képes arra, hogy ilyen, és ehhez hasonló élőlények millióit előállítsa. Igazából semmilyen élőlény egyetlenegy sejtjét sem tudják elkészíteni.

Röviden, az öntudattal nem rendelkező atomok nem képesek együvé állni, hogy sejtet alkossanak. Nem tudnak

döntést hozni arról, hogy most ezt a sejtet ketté kell osztani, s nem tudnak először egy professzort gyártani, aki elektronmikroszkóppal – amelyet előzőleg fel is kellett találni – vizsgálja a saját sejtjeinek felépítését, hogy minden jól működik-e, s ha kell, beavatkozik. Az anyag tudattal nem rendelkező dolog. Az anyag csak Isten felsőbbrendű Teremtése által kel életre.

A szem és a fül működésének technológiája

Van egy másik kérdés is, amely megválaszolhatatlan az evolúció elméletével, mégpedig a szem és a fül felfogóképességének csodálatos mivolta.

Mielőtt áttekintenénk a szemről szóló fejezetet, válaszoljunk röviden arra a kérdésre, hogy hogyan látunk. Egy tárgyról a visszaverődő fénysugarak a szem retinájának szemben lévő részére esnek. Itt ezek a fénysugarak elektromos jelekké alakulnak át a sejtek segítségével, és az agy hátsó részének egy kis helyére érkeznek, amelyet a látás központjának nevezünk. Ezeket az elektromos jeleket fogja fel ez a központ képként, több folyamat eredményeképpen. Gondoljuk csak végig a dolgokat.

Az agy teljesen el van szigetelve a fénytől. Ez azt jelenti, hogy a koponya belsejében teljes sötétség uralkodik, és egy mákszemnyi fény sem juthat be a látóközpontba. Így a látóközpont közvetlenül sohasem érintkezhet a fénnel, s

az eddig ismert legsötétebb helyek egyike. Ennek ellenére ennek a sötét helynek a segítségével látjuk a körülöttünk lévő, ragyogóan fényes világot.

Az a kép, amely a szem belsejében készül, annyira éles és pontos, hogy még a huszadik század technológiája sem volt képes a nyomába érni. Veheti például a kedves Olvasó azt a könyvet, amit éppen olvas, majd emelje fel a fejét, és nézen körül.

Látott-e valaha ilyen éles és pontos képet, mint ez, bárhol másutt? Még a leginkább fejlett televízió képernyő a világ legképzettebb képalkotó szakembere segítségével sem tud olyan éles képet létrehozni. Ez egy háromdimenziós, színes, és rendkívül éles kép. Több, mint 100 éve mérnökök ezrei próbálkoznak, hogy elérjék ezt a kép-élességet. Gyárat, óriásvállalatokat alapítottak, mérhetetlen sok kísérletet folytattak, tervek és tervrajzok készültek ebből a célból. S ismét csak azt tudjuk mondani, hogy nézzen a kedves Olvasó a TV képernyőre, és nézzen újra bele abba a könyvbe, amit a kezében tart. Látni fogja, hogy mekkora a különbség az élesség és a pontosság tekintetében. Ezen kívül, a TV képernyője kétdimenziós képet mutat, míg a szem háromdimenziós, képmélységet is tükröző képet ad.

Hosszú éveken keresztül mérnökök ezrei próbálkoztak a háromdimenziós televízió feltalálásával, amely olyan képminőségű látást tenne lehetővé, amely a szem sajátja. Persze, sikerült is nekik kiépíteni a 3 dimenziós televíziós rend-

szert. Azonban lehetetlen élvezni a vetítést speciális 3D szemüveg nélkül, s ez így csak egy mesterséges 3 dimenziós tér létrehozása. A háttér sokkal elmosódottabb, az előtér pedig olyan, mintha papírmáséból lenne. Soha semmilyen módon nem lehet olyan éles és olyan pontos képet alkotni, mint amilyenre a szem képes. A fényképezőgép és a filmfelvevő használatakor egyaránt veszítünk a kép minőségéből.

Az evolucionisták azt hangoztatják, hogy az a mechanizmus, amely ezt a különleges képminőséget hozza, csupán a véletlen műve. Nos, ha azt állítaná valaki a kedves Olvasó előtt, hogy a televízió a szobájában a véletlen eredményeképpen jött létre és hogy az atomjai merő véletlenségből álltak össze egy olyan eszközzé, amely képalkotásra alkalmas, vajon Ön mit gondolna? Hogyan tudnák az atomok megtenni azt, amire emberek ezrei nem képesek?

Ha egy olyan eszköz, amely primitívebb képet tud alkotni, mint a szem, nem tud magától létrejönni, akkor világos és kézenfekvő, hogy a szem és az a kép, amelyet a szem lát, nem a véletlen műveként alakult ki magától. Ugyanez a helyzet a füllel is. A külső fül összegyűjti a rendelkezésre álló hangokat a fülkagyló segítségével, és a középfül felé irányítja azokat. A középfül a hangrezgéseket továbbítja, felelősítve azokat, és a belső fül az agy felé küldi ezeket a rezgéseket úgy, hogy közben lefordítja azokat elektromos jellé. Ugyanúgy, ahogyan azt a látásnál is bemutattuk, a hallás jelensége az agyban, a hallóközpontban történik.

A szemnél vázolt folyamat hasonló a fül esetében is. Azaz, az agy el van szigetelve a hangoktól, ugyanúgy, mint a fénytől. A koponya nem engedi át a hangokat az agyba. Éppen ezért, akármilyen zajos vagy hangos is a környezet, magában az agyban teljes csend uralkodik. Ennek ellenére az agy mégiscsak felfogja a hangokat. Ön, a teljesen hangtalan agyával, szimfóniákat hallgat, és minden hangot meghall a környezetéből, bármilyen nagy is legyen a tömeg. Azonban, ha ugyanabba a pillanatban egy érzékeny műszerrel meg lehetne mérni a zajszintet az agyban, akkor teljes csendet találunk ott. Ennek ellenére meghalljuk a legélesebb hangokat is agyunk segítségével.

El lehet képzelni, hogy mekkora erőfeszítések kellettek ahhoz, hogy olyan hangokat hozzunk létre, és reprodukáljunk, amelyek hűek az eredetihez. Az ilyen erőfeszítések eredményeképpen az ember megalkotta a hangrögzítő eszközöket, a magas fokú hanghűséggel rendelkező rendszereket, és olyan rendszereket, amelyek alkalmasak a hangok felfogására. Annak ellenére, hogy rendelkezünk ezzel a technológiával, mely több ezer mérnök és szakember együttes munkájának és kísérletezésének eredménye, egyetlenegy olyan hangfelfogó eszközt sem lehetett létrehozni, amely olyan tiszta és torzítás nélküli hangfelfogást tett volna lehetővé, mint a fül. Gondoljunk csak a zeneipar legnagyobb vállalataira, amelyek a legmagasabb technológiai szinttel rendelkező Hi-fi rendszereket gyártják. Még ezekben a hangrög-

zító eszközökben is, amelyekben a hangokat bizonyos veszteséggel tudják rögzíteni, vagy amikor a kedves Olvasó bekapcsolja ezeket a Hi-fi készülékeket, a zene kezdete előtt recsegő hangot hall. Azonban az emberi test olyan technológiával készült, és a hallás érzékszerve annyira kifinomult, hogy tisztán és élesen halljuk a hangokat. Az emberi fül a hang felfogása előtt semmilyen sistergést nem hall, és semmilyen atmoszférikus változások nem befolyásolják, mint ahogy azt egy Hi-fi centernél tapasztaljuk, hanem inkább ugyanolyan tisztán és élesen halljuk meg azokat, mint amilyenek. És ez így van az ember teremtésének pillanatától fogva.

Mindezidáig semmilyen ember alkotta vizuális vagy hangrögzítő eljárás nem rendelkezik olyan fokú érzékenységgel, mint a szem és a fül.

A látás és a hallás rejtélye mögött nagy Igazság rejtőzik.

Ki rendelkezik azzal a tudattal, amely látja és hallja az agy segítségével a külvilágból érkező jeleket?

Ki az, aki látja ezt a csábításokkal teli világot agyának egy rejtett zugával, s ki az, aki szimfóniát hallgat és hallgatja a madáracsicsergést és megszagolja a rózsát?

Az ember szeme, füle és orra érzékeny a különböző in-

gerekre, s ezeken keresztül áramlanak az agyba az elektrokémiai ideg-impulzusok. A biológiai, biokémiai és fiziológiai tárgyú könyvekben részletes információt lehet találni arról, hogy hogyan megy végbe a képződés az agyban. Azonban egy fontos dolgot sohasem szabad elfelejteni: Ki az, aki képként, hangként és illatokként vagy bőrérzékelésként fogja fel ezeket az elektrokémiai ideg-impulzusokat az agyban? Az agy tudatossága az, amely felfogja mindezt úgy, hogy nem is igazán érzékeljük, hogy szükségünk van fülre, szemre vagy orra. Ki az, akihez ez a tudatosság tartozik?

Természetesen nem az idegekhez, s nem a zsírréteghez, s nem az agyat felépítő neuronokhoz tartozik. Ez az a sarkalatos pont, amelynek értelmezése miatt a materialista darwinisták, akik azt hiszik, hogy minden kizárólag anyagból épül fel, - nem tudnak helyesen válaszolni ezekre a kérdésekre. A tudatosságért az Isten által teremtett lélek a felelős, amely számára nem szükséges szem, ahhoz, hogy lásson, sem pedig fül ahhoz, hogy hallja a hangokat. Ezen kívül nem szükséges agy, hogy gondolkozzék.

Aki most ezt a félreérthetetlen tudományos tényt olvassa, elgondolkodhat a Mindenható Isten hatalmán, szíve Istenfélelemmel kell, hogy megteljen, és Nála kell, hogy menedéket keressen, mert Ő az, aki a teljes Univerzumot egy gombostűhegynyi szurokfekete lyukká tudja változtatni, hogy azután kibontakoztassa belőle ezt a ragyogó színes fényárnyék játékaival rendelkező, háromdimenziós világot.

A materialisták hite

Az az információ, amit eddig bemutattunk, azt mutatja, hogy az evolúció elmélete nem kompatibilis a tudományos kutatások eredményeivel. Az, ahogyan ez az elmélet magyarázza az élet eredetét, teljes ellentmondásban áll a tudománnyal, s azok az evolúciós folyamatok, amelyeket hirdet, nem mehetnek végbe, mert semmiféle evolúciós erőt nem lehet kimutatni, s a kövületek is azt bizonyítják, hogy semmiféle köztes változat nem létezett soha. Ezért, ebből természetesen az következik, hogy az evolúció elméletét el kell vetnünk és a tudományosan megalapozott elméletek sorából ki kell iktatnunk. Ugyanúgy, ahogyan sok más, addig tudományosnak tartott elmélettel, mint például a földközéppontú világgéppel is történt, ki kell iktatni a tudománytörténetből. Ennek ellenére az evolúció elmélete makacsul tartja magát a tudományos palettán. Némelyek úgy tartják, hogy az evolúció elméletét érő bármely kritika nem más, mint a tudomány elleni támadás. Miért van ez?

Ennek oka az, hogy ez az elmélet némely körök nélkülözhetetlen dogmatikus hite. Ezek a körök a materialista filozófia vak elkötelezettjei, és azért fogadták be a darwinizmust, mert ez az egyetlen materialista irányzat, amellyel materialista alapokon meg lehet magyarázni a természet működését.

Érdekes, hogy ezt a tényt ők időről időre be is ismerik. Richard C. Lewontin a Harvard Egyetemről, aki egy jól

ismert genetikus volt és az evolúció tanait mindig fennhangoztatta magáról, hogy ő „az első és a legnagyobb materialista, és csak azután tudós”:

„Nemcsak az történik, hogy a tudományos módszerek és intézetek így vagy úgy arra kényszerítenek bennünket, hogy elfogadjuk a világ jelenségeinek materialista magyarázatát. Ezen kívül, ezek által a módszerek által, és intézetek által arra vagyunk kényszerítve, hogy elsődlegesen anyagi eszközökre hagyatkozzunk, amikor vizsgálati rendszert alkotunk, és néhány elgondolási sémát kövessünk, amely csak és kizárólag az anyag oldaláról közelíti meg a dolgokat, függetlenül attól, hogy ez mennyire mond ellent minden ösztönösen adott válaszunknak. Szembetűnő, hogy mennyire igyekeznek misztifikálni azt, hogy ők Istennel kapcsolatosan teljesen avatatlank. Ezen kívül, a materializmus egy totálisan dogmatikus eszmerendszer, mivel nem engedik, hogy isteni beavatkozás kerüljön a képbe.” (Richard Lewontin, „The Demon-Haunted World”, The New York Review of Books, 1997. Január 9. 28.o.)

Ezek azok a kézenfekvő magyarázatok, amelyek világossá teszik számunkra azt, hogy a darwinizmus egy olyan dogma, amelyet csak azért tartanak életben, mert a materializmus elméletét egyedül ez támasztja alá. Ez a dogma úgy tartja, hogy nincs olyan élőlény, amely megőrzi a génállományát. Azzal érvel, hogy az élettelen és tudattalan anyag hozta létre az életet. Azt állítja, hogy a különböző élőlények,

például a madarak, a halak és a zsiráfok, a tigrisek, a bogarak és a fák, a virágok a bálnák és az emberek az anyagok egymásra hatása által keletkeztek. Az élet keletkezését a csapadékképződésre, a villámlásra stb. vezetik vissza. Ez a fel fogás ellentmond az értelemnek és a tudománynak egyaránt. A darwinisták úgy folytatják a védekezést, hogy „nem engedik, hogy Isteni magyarázat kerüljön valahogy a képbe”.

Azok, akik nem a materialista előítélettel keresik az élőlények eredetét, azoknak világossá válik a magától érte tődő igazság: Minden élőlényt a Mindenható Teremtő terem tett, aki a Legbölcsőbb Mindentudó. Ez a teremtő: Isten. Ő az, aki a nemlétből teremtette az egész Univerzumot, és a leg tökéletesebbre tervezte, s aki megformált minden élőlényt.

Az evolúció teóriája a világtörténelem legnagyobb szemfényvesztése

Bárki, aki bármely ideológia hatásától mentes, aki csak a sa ját eszét és logikáját használja, az tisztán megérti, hogy az evolúció elméletébe vetett hit, amely a társadalmakban a ba bonák elterjedéséhez vezet, a tudomány és a civilizáció ismerete hiányában, teljes képtelenség.

Ahogy az a fentiekben kifejtettük, azok, akik az evolúcióban hisznek, azt gondolják, hogy néhány atom, vagy molekula, amelyet egy tartályba tesznek, gondolkodó, ítélőképességgel rendelkező professzorokká és egyetemi hallgatókká áll össze. Olyan tudósokká, mint Einstein vagy

Galileo, vagy olyan művészekké, mint Humprey Bogart, Frank Sinatra és Luciano Pavarotti, vagy, ha a többi élőlényt is számba akarjuk venni – antilopokká, citromfákká és szegfűkké. Ezen kívül a tudósok és a professzorok, akik ebben a képtelenségen hisznek, mind képzett emberek. Indokolt kijelenteni erről az elméletről, hogy ez „a történelem leginkább fülbemászó elmélete.” Soha azelőtt nem volt semmilyen más hit vagy elképzelés sem, amely ennyi ember józan ítélőképességét elrabolta volna, s amely ennyire gátolta volna őket abban, hogy intelligens és logikus módon gondolkodjanak, s amely által olyan fátyol ereszkedett volna a szemük elé, mintha vakok lennének, s így az igazság felismerésére teljesen képtelenné lettek. Ez még rosszabb és hihetlenebb vakság, mint Afrika némely részein a totemimádat, vagy Sába népe napimádó vallása, vagy Ábrahám Próféta (béke legyen vele) népének hite, akik olyan bálványokat imádtak, amelyeket a saját kezükkel alkottak, vagy Mózes Próféta (béke legyen vele) népének hite, akik az aranyborjút imádták. Tény az, hogy Isten a Koránban rámutatott erre az értelem vesztésre. Több kinyilatkoztatott verssorban is le van írva, hogy az emberek értelme le lesz zárva, és hogy az embereknek nem lesz erejük arra, hogy meglássák az igazságot. Ezek közül némelyeket idézünk:

„Akik hitetlenek, azoknak egyre megy, hogy intetted-e őket, vagy nem intetted: nem hisznek. Lepecsételte Allah a szívüket és fülüket, s tekintetüket

lepel fedí. Szörnyű büntetés lesz az osztályrészük.”

(Korán, 2:6-7)

„Számos dzsinnt és embert teremtettünk a gyehennára. Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele, és fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint az állatok! Nem! Ők még tévelygőbbek! Ügyet sem vetnek ők [semmire].” (Korán, 7:179)

Isten, a Korán 15. Szúrájában pedig azt adja tudomásunkra, hogy ezek az emberek annyira el vannak varázsoltva, hogy akkor sem hinnének, ha csodák szemtanúi lennének.

„És ha kaput nyitnánk nekik az égben és ha nap-hosszat felhághatnának azon keresztül, azt mondanák: 'Csak elkápráztatták a mi szemünket, vagy inkább olyan emberek vagyunk, akikkel varázslat történt.'” (Korán, 15:14-15)

Szavakban lehetetlen kifejezni azt, hogy mennyire megdöbbentő, hogy ez a szóbeszéd mennyire széles körökben ejti rabságba az emberi elméket, és tartja távol az embereket az igazságtól, és már 150 éve nem sikerült megtörni. Valahol érthető lenne az, ha csak egy, vagy esetleg néhány ember hinne ilyen képtelen eseménysorban és a hozzá kapcsolódó ostoba és minden logikát nélkülöző kijelentésekben. Az a furcsa, hogy vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy csak és kizárólag az a hit az egyedül létező magyará-

zat a világ jelenségeire, hogy az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok hirtelen úgy határoztak, hogy összeállnak és megszerveznek maguk között egy Univerzumot, amely számtalan alrendszerrel, osztályba sorolással és ésszerű folyamattal rendelkezik, s amely legvégül - öntudattal rendelkező élőlények helye lesz. Ezen belül az öntudattal nem rendelkező, élettelen atomok létrehoznak egy Földet is, mely minden sajátosságában alkalmas az élet fenntartására, majd - olyan élőlényeket is, amelyek számtalan komplex rendszerrel rendelkeznek a szervezetükben...

Tény az, hogy a Korán megemlíti Mózes Próféta és a Fáraó esetét, azért, hogy megmutassa, hogy azok, akik ateista filozófiákat támogatnak, trükkökkel befolyásolnak másokat. Amikor Mózes Próféta a Fáraónak az igaz vallásról beszélt, Fáraó azt mondta Mózes Prófétának, hogy találkozzon az ő varázslóival. Amikor Mózes odament, megkérte a varázslókat, hogy először mutassák be, hogy mire képesek. Az alábbi Korán verssorokból láthatjuk, hogy mi következett ezután:

„[Mózes] mondta: 'Dobjatok ti elsőnek!' És miután dobtak, megbűvölték az emberek szemét és félelemmel töltötték el őket. Hatalmas varázslattal álltak elő.” (Korán, 7:116)

Ahogy látható, a Fáraó varázslói mindenkit csapdába tudtak csalni, kivéve Mózeset és azokat, akik hittek benne. Azonban Mózes igazsága megtörte beszédüket, és

„visszatartották magukat attól, amit kifőztek”.

„És Mi azt sugalltuk Mózesnek: 'Dobd el a botodat!' És íme [a bot] már el is nyelte az ő szemfényvesztésüket. Így az igazság [győzelme] következett be és meghiúsult, amit ők cselekedtek.” (Korán, 7:117-118)

Ahogy az az ájából láthatjuk, amikor az emberek rájöttek arra, hogy az a tanítás, amit hallottak, cselvetés volt, s amit láttak, az nem más, mint illúzió, a Fáraó varázslói minden hitelüket elvesztették. Napjainkban is előfordul, hogy hasonló tanítások hatására nevetséges állításokban kezdenek el hinni az emberek akkor, ha azokat tudományos köntösben mutatják be, és felteszik az életüket arra, hogy ezeket az állításokat védelmezzék elhagyva amúgy is babonáktól hemzsegő eredeti vallásukat, s még akkor is ilyen megalázó helyzetben maradnak, ha a teljes igazság a maga káprázatos tisztaságában megjelenik előttük, s ha a tanításban rejlő varázslatot megtöri. Malcolm Muggeridge, ateista nézeteket valló filozófus, aki hatvan esztendőskoráig az evolúció védelmezője volt, végül is felismerte az igazságot, és így beszélt arról, hogy szerinte az evolúció elmélete a közeli jövőben meg fog bukni:

„Meggyőződésem, hogy az evolúció elmélete, főleg annak mostani elterjedésének mértéke, és az, amihez ezt alkalmazták, a jövőben nevetség tárgya lesz a történelemkönyvekben. Utódaink csodálkozni fognak, hogy ilyen gyenge és

kétséges feltételezéssel rá lehetett szedni az embereket, felhasználva azok hiszékenységét.” (Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, 43.o.)

Ez a jövő már nincs messze. Akkor majd az emberek meg fogják látni, hogy a véletlen nem egy istenség. S ekkor majd az emberek úgy fognak tekinteni az evolúció elméletére, mint a legnagyobb csalásra, és a legszörnyűbb tanításra, ami csak létezett, amióta világ a világ. A tudatlanság köde lassan felemelkedik, és a hályog lassan lehullik az emberek szeméről. Akik ennek a torz tanításnak meglátták az igazi arcát, csodálkoznak, hogy hogyan is tudtak eddig hinni benne.

„...Dicsőség Néked! Mi nem tudunk mást, csak amit Te tanítottál nekünk. Te vagy [mindenek] tudója, a bölcs.” (Korán, 2:32)